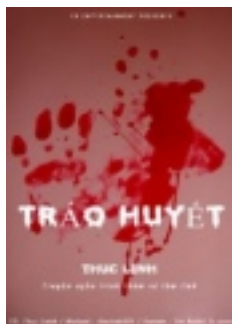

Tráo Huyết

Contents

Tráo Huyết	1
1. Chương 1: Rơi	2
2. Chương 2: Vong Hồn Trở Lại	3
3. Chương 3: Nạn Nhân Thứ Hai	5
4. Chương 4: Điểm Chung	7
5. Chương 5: Lời Thách Thức	9
6. Chương 6: Truy Bắt	10
7. Chương 7: Lời Hứa	14
8. Chương 8: Sắc Đỏ	17
9. Chương 9: Tìm Lại	20
10. Chương 10: Nghi Vấn	23
11. Chương 11: Vuột Mắt	26
12. Chương 12: Chạm Trễ	28
13. Chương 13: Thay Thế	31
14. Chương 14: Tai Nạn	33
15. Chương 15: Vụ Án Thứ 5	36
16. Chương 16: Lãng Quên	39
17. Chương 17: Giải Mã	42
18. Chương 18: Nỗi Đau	45
19. Chương 19: Hai Con Đường	48
20. Chương 20: Theo Dõi	50
21. Chương 21: Lộ Diện	53
22. Chương 22: Thù Hận	56
23. Chương 23: Bắt Cóc	59
24. Chương 24: Lời Xin Lỗi Muộn Màng	62
25. Chương 25: Trôi Xa	64

Tráo Huyết

Giới thiệu

Ở thành phố Tokyo bỗng nhiên xảy hàng loạt các vụ án giết người. Nhưng các cảnh sát tiến hành và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-huyet>

1. Chương 1: Rơi

Những tiếng mưa rơi rả rích vào ngày cuối tuần phá tan không gian vốn dĩ yên ắng và tịch mịch của khu rìa ngoại ô Komagome. Trên vỉa hè, từng tán ô xòe rộng, từ từ di chuyển rồi tản xuống các hầm đi bộ. Ở trên đường, những chiếc ô tồ di chuyển chậm chậm dưới làn mưa.

Trong sân của một khu chung cư nhỏ nằm sâu trong con đường nhỏ, bầu không khí ấy bị phá vỡ bởi một tiếng động rất lớn: “Rầm...” Đi kèm ngay sau đó là tiếng thét rất dài: “Á...á... có người chết...” của một người dân khu chung cư vừa đi bộ từ bãi đỗ xe ngang qua sân. Đám đông tụ lại rất nhanh.

Trên nền xi măng của sân chung cư, thi thể của một người phụ nữ đang nằm sõng xoài ở một tư thế gầy gập, máu sau đầu chảy ra lênh láng. Người phụ nữ nằm ngửa trên nền đất, đôi mắt vẫn mở to chăm chăm khiến những người chứng kiến không khỏi kinh hãi. Mọi người nhận ra đó là chị Matsumi Akoyama, năm nay 35 tuổi, sống ở khu nhà này. Không hiểu vì lí do gì chị ta nhảy lầu tự tử. Chưa bao giờ ở khu nhà này có tiền lệ có người tự vẫn.

Một lát sau, cảnh sát và xe cứu thương mới tới, giữ nguyên hiện trường để điều tra. Những vệt máu cứ loang dần ra trên nền sân bê tông như những đợt sóng gợn, chảy rì rỉ ra xung quanh. Một vệt máu đỏ lan xuống và chạm phải chân một người. Đó là Minh, năm nay 22 tuổi, sinh viên năm 3 của trường đại học Seikei, Tokyo, khoa Kinh tế. Cậu đang trên đường tới thăm anh họ của mình, trọ ở một khu nhà gần đây. Thấy có vụ tự vẫn, cậu tò mò bước vào xem. 3 năm đi du học, Minh đã chứng kiến rất nhiều những vụ tự vẫn trên đất nước Nhật Bản, chẳng ở đâu xa, mà ở ngay trong thành phố Tokyo này. Minh có hứng thú kì lạ với việc tìm hiểu nguyên nhân những con người này từ bỏ cuộc sống của chính mình, bởi vì cậu chẳng sao hiểu nổi một người lại có thể sẵn sàng gieo mình xuống đường ray tàu điện ngầm?

Ở trên sân thượng tòa nhà, nơi người phụ nữ nhảy lầu tự vẫn, một sợi dây phơi quần áo bị đứt đang phát phơ trong gió. Cảnh sát đi lên tầng thượng để bảo vệ hiện trường. Lên tới nơi, cánh cửa sắt dẫn vào sân thượng đã bị cố định chặt bằng một sợi dây kẽm, chỉ có thể mở hé cửa chứ không thể ra được bên ngoài. Hai, ba viên cảnh sát cố sức đập mạnh vào cánh cửa dẫn lên sân thượng, cánh cửa bật tung ra. Trên sân thượng không có một bóng người. Có vẻ như người phụ nữ đã nhảy xuống từ chỗ này. Một viên cảnh sát khác ngó đầu xuống phía dưới 9 tầng lầu, nơi đám đông vẫn xúm lại dưới mưa. Họ căng bạt lên sân sân thượng để bảo vệ chứng cứ, Sợi dây phơi quần áo gần ngoài rìa nhất đã đứt. Trên sân sân thượng chỉ chổng chơ 1 chiếc điện thoại smartphone, đã được viên cảnh sát nhanh chóng cho vào túi nylon cất giữ. “Nếu khóa cửa trong như thế này, đích thị là một vụ tự vẫn rồi.” Trưởng ban điều tra thốt lên. Một viên cảnh sát chạy về báo cáo: “Báo cáo sếp, tôi đã khảo sát xung quanh, không có lối thoát nào cả, chỉ có một đường lên duy nhất là cánh cửa sắt kia.” “Thế là rõ rồi, đây chỉ là một vụ tự vẫn thôi, giờ tôi sẽ giao cho cậu nhiệm vụ điều tra nguyên nhân của vụ tự sát này và bàn giao thi thể cho gia đình nạn nhân nhé.” “Rõ, thưa sếp!”

Mưa ngày một nặng hạt hơn như nhằm để che giấu một bí mật khủng khiếp nào đó. Một người đang lặng lẽ quan sát thi thể người phụ nữ được đặt vào trong bao, khiêng lên xe cứu thương chuẩn bị đưa đi mất.

Lần trong đám đông, hắn ta thầm rồi quay lưng bỏ đi mất.

1 tuần sau đó, vụ án đã được khép lại, dù còn nhiều điểm chưa thực sự thỏa đáng. Khi họ phá khóa của điện thoại ra, thấy hiện lên tin nhắn của nạn nhân đã gửi cho chồng. Nội dung của tin nhắn là một lời thú tội vắn vắn 7 chữ: “Em xin lỗi, em đã ngoại tình!” Khi cảnh sát tới gặp người chồng của nạn nhân, anh ta xác nhận đã nhận được tin nhắn của vợ khi vẫn đang ở chỗ làm, rất ngạc nhiên và gọi điện lại luôn nhưng cô không nghe máy. Khi phóng về nhà thì anh đã nhận được hung tin, anh vô cùng đau khổ và vẫn chưa thể biết được sự thật: Vợ anh ta đã ngoại tình với ai, ngoại tình bao nhiêu lâu rồi? Khi được hỏi về trạng thái tâm lý của vợ mình, anh chồng khai nhận vợ mình mắc chứng trầm cảm sau sinh khi sinh đứa con thứ 2. Anh thấy vợ anh đôi lúc rất vui vẻ, lúc lại trầm ngâm thần thờ suy nghĩ, Anh ta bận công việc nên cũng không thể sát sao vợ mình để quan tâm chăm sóc. Nạn nhân làm chủ một cửa hàng quần áo, công việc không hề nhàn hạ nhưng lại có thể chủ động về thời gian, hơn nữa còn có nhân viên luôn túc trực ở cửa hàng. Vậy nên, trong khoảng thời gian anh đi làm, vợ mình có đi đâu làm gì với ai anh cũng không thể nắm rõ được.

Tổng kết các tình tiết lại, cảnh sát cảm thấy không ai có thể sát hại được người phụ nữ này, bản thân chị ta cũng không có tư thù riêng. Cộng thêm vào đó chị ta đã nhắn tin trước khi nhảy xuống, coi như một bằng chứng quyết định cho việc tự vẫn. Vụ án khép lại với kết luận sau cùng là Tự vẫn, lí do là chị ta xấu hổ và dẫn vật bởi việc mình đi ngoại tình sau lưng chồng và bệnh án tâm lý trầm cảm. Vụ việc trôi qua nhanh và hoàn toàn bị quên lãng bởi những vụ án khác.

2. Chương 2: Vong Hồn Trở Lại

Càng về tối, đường phố Tokyo càng vắng người qua lại, mọi người đang ở trên những chuyến tàu điện ngầm để về nhà. Minh mệt mỏi sau ca làm đêm, người đau nhức, cậu vội rời khỏi nhà hàng để kịp bắt chuyến tàu cuối cùng để về nhà trọ. Từ chỗ làm của cậu về tới nhà trọ cũng phải gần hai tiếng. Minh vội bước nhanh trên con đường vắng về lác đác người. Đầu đau nhức, Minh liên tục xoa mặt, chỉ mong mau về tới nhà nằm lên tấm đệm quen thuộc. Bất chợt, Minh nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đằng sau: “Cộp..cộp..” Lúc ban đầu, Minh cũng không để ý tới, nhưng khi nghe tiếng bước chân gần hơn và đều đặn một cách kì lạ, Minh bất giác ngoái đầu lại nhìn. Chẳng có ai. Minh lại cảm cúi đi tiếp.

Lần này tiếng bước chân nhanh hơn, quả quyết hơn. Minh cảm giác như người ở đằng sau sắp đâm sầm vào mình. Cậu quay ngoắt đầu lại. Đằng sau vắng lặng như sương khói. Minh rùng mình, khép chặt chiếc áo gió lại rồi đi như chạy trên đường. Ngoặt qua một cái ngã tư nữa là tới bến tàu điện ngầm gần khu Ginza. Bỗng nhiên “Bộp”- một bàn tay lạnh ngắt nắm chặt lấy vai cậu. Minh run rẩy quay đầu lại. Nam. Là Nam, mặt mũi be bét máu, đang nhìn Minh chăm chăm với ánh mắt thê lương buồn bã y như lần cuối cùng hai đứa gặp nhau. Minh cuống cuồng chạy thật nhanh trên đôi chân run lẩy bẩy. Tới ngã tư, cậu vấp chân, ngã lộn trên vỉa hè. Tay Minh toát đầy mồ hôi lạnh, thở không ra hơi. Ở khu vực gần ga tàu điện ngầm, vẫn còn những người đang vội đi đón chuyến tàu cuối giống như Minh. Nhìn thấy cậu, một người đàn ông trung niên đi ngang qua hỏi, tính đỡ Minh dậy: “Có sao không? Cháu có về nhà được không?”. Minh rớt rít đứng dậy cảm ơn người đàn ông rồi vội đèn báo hiệu đổi xanh cùng tiếng kêu ping ping đều đều, cậu chạy như bay qua vạch trắng kẻ làn rồi xuống ga ngầm.

Không khí có phần đông đúc của ga tàu khiến tâm trạng của Minh dần bình ổn lại. Chắc chắn là ảo giác thôi. Hôm nay mình mệt quá ấy mà. Cậu thầm nghĩ. Không thể là Nam được. Nam là bạn thân từ hồi nhỏ của Minh cho tới tận cấp ba. Vào đầu năm lớp 12, Nam đã qua đời sau một vụ tai nạn giao thông. Ngồi trên chuyến tàu đêm, Minh ngồi ngủ gật gù. Còn một tiếng nữa mới tới ga. Trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, Minh nhìn vô định qua cửa sổ phía đối diện trên những băng ghế vắng bóng người. Tàu dừng lại ở một ga. Một vài người xuống tàu, trong khi chỉ có vài người bước lên thưa thớt.

Chuyến tàu lại lao dần đi trên cuộc hành trình của mình. Vào giây phút con tàu lao nhanh đi trong đêm ra khỏi nhà ga, Minh đưa mắt về phía cửa sổ đối diện và chợt nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng. Một người phụ nữ với thân thể nát nhừ, thiếu mất một tay đang đứng ở sân ga phía đối diện. Cô gái mặc một

bộ váy công sở màu đen, mái tóc đen rũ rượi che lấp khuôn mặt sạm đen lại vì máu. Máu lênh láng dưới sàn nơi cô ta đứng, máu chảy dọc hai bên chân của cô gái. Minh rùng mình đột ngột đứng dậy hét lên: “Có người...có...” Những người xung quanh tỉnh giấc nhìn cậu với ánh mắt kì lạ. Minh ngồi thụp xuống chỗ ngồi cũ, tâm trạng ngổn ngang. Tối nay mình bị làm sao vậy? Cậu cố gắng nhắm mắt cho tới ga cần xuống. Khi xuống tàu, lấy chiếc xe đạp gửi từ sáng, Minh cố gắng đạp nhanh hết sức để về phòng trọ.

Sáng hôm sau thức giấc, Minh cảm thấy đỡ mệt hẳn. Câu chuyện tối qua giờ nghĩ lại cậu cảm thấy hết sức phi lý. Minh ăn vội lát bánh mì rồi lại lao đầu vào giường quay tối ngày: Đi học- đi làm. Hôm nay được tan ca sớm, Minh nhận lời mời đi ăn cùng với anh họ nhà bác, tên Khải, hiện đang làm cảnh sát ở Nhật, tổ điều tra trọng án số 1. Hai anh em cùng nhau uống vài lon bia cùng với sushi. Lâu lắm rồi Minh mới dám ăn sang trọng thế này. Minh vui vẻ lắm, kể cho anh nghe vài chuyện hay ho ở trường lớp và chỗ làm. Hai anh em từ bé vốn dĩ không gặp nhau nhiều. Anh Khải qua định cư với gia đình nhà bác Minh bên Nhật từ nhỏ, sống và học tập như một người Nhật Bản thực thụ. Minh chỉ gặp anh có vài lần trong những chuyến đi về thăm Việt Nam của gia đình bác. Từ khi Minh sang đây du học, anh Khải đã giúp đỡ Minh rất nhiều, cũng vì thế mà hai anh em ngày càng thân thiết hơn, thi thoảng có gặp nhau uống dầm ba chén rượu tán gẫu để giải tỏa áp lực. Anh Khải chẳng nói thạo Tiếng Việt lắm nên hai anh em toàn nói chuyện với nhau bằng tiếng Nhật. Thi thoảng Minh có dạy cho anh vài câu tiếng Việt hay ho.

Ngoài trời mưa lại bắt đầu rơi mà hai anh em ngồi trong quán ăn lại không hề hay biết. Đang say sưa trên bàn nhậu thì chuông điện thoại của anh Khải reo vang. Anh Khải bắt máy nghe, khuôn mặt dần trở nên nghiêm trọng hơn. “Được, tôi sẽ tới ngay!”. “Sao vậy anh?” Minh thắc mắc. “Anh xin lỗi, mới có một vụ án xảy ra ở khu vực Harajuku, anh phải qua đây ngay! Anh sẽ thanh toán nhé!”. “Không sao đâu, anh cứ đi đi...” Minh đáp lại. Anh Khải gật đầu rồi bước đi. Anh Khải học hành rất giỏi, thi đỗ vào học viện cảnh sát Nhật Bản, trải qua những kì huấn luyện nghiêm khắc, nay đã trở thành một viên cảnh sát mẫn cán, thẳng hàm trung úy. Anh mang mọi đức tính của người Nhật, trách nhiệm, trung thực và nguyên tắc. Cố gắng phấn đấu trong công việc, anh đã được chuyển sang đội trọng án số một, tham gia giải quyết những vụ án mang tính chất nghiêm trọng trong thành phố. Chắc lại có án mạng hay gì đây. Minh lắc đầu rồi tu nốt cốc bia.

Tuy nhiên, những gì Minh đọc được trên tờ báo ra sáng ngày hôm sau lại làm cậu thay đổi hoàn toàn suy nghĩ. Báo đưa tin vào đêm ngày hôm qua, chuyến tàu cuối cùng đi ngang qua khu vực Harajuku đã xảy ra một vụ án mạng. Nạn nhân là một nhân viên ngân hàng, 28 tuổi. Có một số nhân chứng đã nhìn thấy nạn nhân bị xô ngã từ trên sân ga xuống khi chuyến tàu đang ra khỏi ga với tốc độ cao. Hung thủ được nhận dạng là một người đàn ông, cao tầm hơn m7, mặc áo khoác và đội mũ đen, đi ủng màu xanh lá cây. Lúc đó, mọi người trên ga đã lên tàu hết, người đàn ông đã tẩu thoát thành công, khi cảnh sát đến hiện trường chẳng còn dấu vết nào ngoài hình ảnh ghi lại được bởi CCTV. Điểm đặc biệt là, hung thủ đã để lại một tờ giấy lạ trên sân sân ga. Nội dung tờ giấy được cảnh sát bảo mật.

Nhìn hình ảnh cô gái in trên tờ báo, tay Minh run lên. Trông cô ta rất giống người phụ nữ cậu nhìn thấy đêm hôm trước trên chuyến tàu khuya. Nhưng...nhưng mà sau đó cô ta mới chết cơ mà? Nghĩ đến điểm kì lạ này, Minh nghĩ mình nên khai báo với cảnh sát. Minh bấm máy di động gọi cho anh Khải. Anh Khải và đơn vị đang trực tiếp phụ trách vụ án này. Nhận được thông tin lạ từ Minh, anh Khải mời Minh thu xếp thời gian rảnh tới cơ quan cảnh sát của anh để lấy lời khai.

Sáng hôm sau, Minh tranh thủ vài tiếng trước khi vào ca làm để rẽ qua gặp anh Khải. Anh Khải ra đón cậu trong bộ cảnh phục trang nghiêm. Bầu không khí trong cơ quan tĩnh lặng và hết sức nghiêm túc. Minh đi theo anh Khải vào một văn phòng. Anh Khải trực tiếp lấy lời khai của Minh khi cậu khai báo có thể đã nhìn thấy nạn nhân trong tình trạng bị hại vào đêm trước đó. Anh Khải lắc đầu phản bác:

“Không thể nào, bọn anh đã gọi điện đến ngân hàng cô ta làm việc, xác nhận tối ngày hôm đó cô ta vẫn đi làm như bình thường rồi về nhà bằng chuyến tàu đêm. Cô ta làm tăng ca nên cũng không ai nhìn rõ cô ta đi cùng ai hay gặp ai”

Vậy nên người mà Minh nhìn thấy không thể là cô ấy được. Anh Khải vẫn lưu lại lời khai của Minh để phòng trừ cho một vụ án nghiêm trọng khác. Bất chợt cánh cửa văn phòng bật mở. “Chào Trung Úy Khải!”- Một nữ cảnh sát trẻ cao ráo bước vào phòng, mang theo tập hồ sơ. “À, đây là Yumi, cảnh sát cùng đơn vị với anh. Yumi, đây là Minh, em họ tôi.” Minh nhìn Yumi rồi bất chợt ngớ ra điều gì đó. “Chào

Minh...” Yumi phát âm tên cậu một cách khó nhọc. “Hình..hình như em gặp chị ở đâu rồi...” Minh nói. “À à...” Yumi mỉm cười. “Tôi nhớ ra rồi”.

3. Chương 3: Nạn Nhân Thứ Hai

“Em chính là bạn của Hà phải không?” Yumi cười. “Chị ở cạnh phòng cô ấy đây mà. Chị có gặp em đôi lần rồi nhưng chưa có dịp nói chuyện. Chẳng phải em đợt trước hay tới thăm cô ấy còn gì?” Bảo sao Minh cảm thấy nụ cười trắng tinh của Yumi có gì đó quen thuộc, hóa ra là chị hàng xóm của Hà, cô bạn thân cấp 3 của Minh. Hà, Minh và Nam học cùng lớp cấp 3, từng chơi rất thân với nhau, cho đến khi... Minh vui vẻ bắt tay cô cảnh sát trẻ. “Yumi chủ yếu phụ trách thu thập và phân tích các tài liệu bên pháp y. Cô ấy giỏi lắm đấy”. Anh Khải tăng tốc. “Có tài liệu chưa em?” Yumi lại gần và đặt lên bàn anh Khải một xấp tài liệu. Chắc đây là tài liệu mới lập của vụ án ngày hôm kia. Anh Khải lật qua với những trang giấy có dán những tấm ảnh hiện trường. Minh không dám nhìn. Cậu xin phép đi về để kịp giờ làm.

Trời vẫn mưa lất phất vào những ngày chớm thu. Dư luận trong nước sục sôi khi vụ án Cô gái tàu điện ngầm vẫn chưa đưa ra được một kết luận nào. Cảnh sát điều tra đời tư nạn nhân, cô đã kết hôn cách đây 1 năm, hiện giờ cuộc sống hôn nhân không được êm ả lắm. Cô và chồng- một doanh nhân hay xảy ra cãi vã, xích mích. Trong vài tháng trở lại đây, cảnh sát điều tra cô ta có nhắn tin và hẹn hò qua lại với một người đàn ông khác. Nghi phạm chính được khoanh vùng là người chồng và gã nhân tình kia. Tuy nhiên chồng cô gái có chứng cứ ngoại phạm vào thời điểm xảy ra vụ án. Lúc đó anh ta đang tham gia buổi liên hoan công ty có nhiều người sẵn sàng làm chứng. Anh ta rời buổi tiệc lúc 12h kém, vốn dĩ không có cách nào tới hiện trường vụ án theo đúng khoảng thời gian xảy ra án mạng. Gã nhân tình kia đang đi công tác ở Osaka, vậy nên cũng được loại bỏ khỏi danh sách nghi phạm chính, nhưng không loại trừ khả năng một trong hai người họ thuê người giết hại cô gái. Minh chỉ theo dõi báo đài trong những ngày đầu xảy ra vụ án, rồi mọi thứ cũng dần lắng lại. Cậu phải bận tâm nhiều thứ hơn.

Sang tuần, trời nắng to, báo hiệu một cơn mưa khác vào cuối tuần. Đạo này, Minh hay mơ man, nhớ lại ngày xưa, khi mà cậu còn học cấp ba, vô lo vô nghĩ. Nam và Minh chơi thân với nhau từ bé, khi lên cấp ba lại được học chung lớp. Cậu bài trùng nghịch ngợm như giặc luôn làm thầy cô giáo đau đầu. Nam thích thi vào đại học Bách khoa còn Minh tính thi vào Ngoại thương, ước mơ từ hồi cấp 2 của cậu. Lên cấp 3, cả hai đứa quen Hà, cô lớp phó nhanh nhẹn, thông minh. Sau những lần trách mắng 2 thằng bạn vì vi phạm nội quy, Hà trở nên thân thiết hơn với Nam và Minh. Chiều chiều, ba đứa thường đi học về cùng nhau, thi thoảng cùng nhau đi ăn vặt. Thời cấp ba trôi qua yên bình như thế cho tới khi Nam qua đời đột ngột. Từ đó, thế giới của Minh và Hà dường như nghiêng đổ hẳn đi. Minh với Hà vẫn quan tâm nhau như trước nhưng dường như có một bức tường ngăn cách khó đập đổ giữa hai người. Trải qua cú sốc tinh thần lớn, cả hai cùng chọn cách đi du học để quên đi những mất mát. Giờ Hà và Minh cùng trọ ở ngoại ô Tokyo, đi học đi làm đều bằng tàu điện ngầm. Khu trọ nhà Hà cũng không gần khu nhà Minh ở lắm nên chỉ thi thoảng có thời gian rảnh rồi Minh mới ghé qua chơi với Hà. Đợt trước Hà ốm nên Minh qua thường xuyên hơn, tuần đôi ba lần, vì thế mà chạm mặt chị Yumi.

“Ê ê..Cuối tuần này có show diễn của Tatsuya đấy. Mà đi không?” Một thằng bạn cùng lớp đại học đập đập vai Minh.

“Mày nghĩ tao đủ tuổi mua vé chắc? Đông lắm. Thôi ở nhà thôi.” Minh đáp.

“Há há...” Thằng bạn cười. “Đi với tao không? Bố tao được tặng vé này”.

“À bảo sao” Minh cười.

Đó là thằng Toke Motoyama, bố làm to trên cục Kiểm duyệt nghệ thuật, thảo nào nó được tặng vé. Tatsuya Mara là nghệ sĩ nhạc Pop nổi tiếng với những màn vũ điệu nóng bỏng, được rất nhiều fan nam yêu thích. Minh cũng chẳng cảm được nhạc Nhật, đi để thay đổi không khí, 1 phần vì hiếu kỳ và cũng để ngắm những màn trình diễn bốc lửa của cô ca sĩ trẻ. Minh cố gắng xin nghỉ làm để dành 1 buổi tối đi xem show diễn. Nhưng đầu có ngờ, Minh đi xem mà chẳng xem được cái gì.

Buổi chiều chủ nhật hôm ấy, Minh tắm rửa sạch sẽ rồi hẹn thằng bạn ở cửa lên của ga tàu điện ngầm trung tâm Tokyo. Cuối tuần, khu mua sắm đông đúc nhộn nhịp vô cùng, lại cộng thêm show diễn diễn ra ở gần đó nên đường phố ngày càng đông đúc và bức bí. Trời kéo mây đen sau những ngày nắng. Sắp mưa rồi. Thằng bạn chép miệng. “Mưa thì còn gì là show diễn nữa.”

Mưa đổ xuống rào rào. Gần tháng 10 rồi mà vẫn còn bão. Cậu công tử Toke rút trong balo ra chiếc dù nhỏ rồi bật lên cho hai thằng đi chung. Những chiếc ô lướt qua nhau vội vã. Minh và thằng bạn cầm cúi đi dưới mưa. Bất chợt “Roác...”- một chiếc ô bên trái quệt mạnh vào ô của hai đứa. Minh bất giác nhìn sang. Là Nam. Nam trong khuôn mặt đầm máu đang cầm ô bằng đôi tay cũng nhuều nhọt những máu. Nam chìa đôi tay đầm máu về phía Minh. Minh giật mình ngã ra đằng sau.

Toke vội đỡ. “Ê ê tự đứng làm sao đây?”

Minh chớp chớp mắt. Mọi thứ lại trở về như cũ, những con người vẫn đang vội vã đi dưới làn mưa. Minh ngơ ra một lúc, tiếng gọi của thằng bạn dường như văng vẳng từ đâu xa dội lại. Minh ngược lên trên bầu trời trắng xóa. Gần nơi biểu diễn, hai bên đường phố giăng một số banner của cô ca sĩ. Những giọt nước mưa dội vào tấm biển. Đột nhiên những giọt mưa biến thành màu đỏ tươi như máu. Máu chảy rùng rùng trên tấm biển quảng cáo của cô ca sĩ xinh đẹp. Máu nơi ánh mắt, trên khuôn mặt và bờ môi.

“Á..Á...” Minh hét.

Toke bắt đầu cuống quýt: “Mày sao đấy??? Nếu mệt quá thì tao đưa về nhà?”

“Không không sao...” Minh xoa xoa mắt. “Tao hơi mệt chút thôi...Đi tiếp...Đi đi không phí vé.”

Rồi hai đứa tiếp tục đi chậm dưới làn mưa. Ở nơi biểu diễn đã có rất đông người đến dự. Khu vực khán đài đã đông kín người Sân khấu ngoài trời nhưng có một tấm bạt che khá lớn nên việc biểu diễn gần như không bị ảnh hưởng mấy. Tiếng nhạc nền vang lên đầy sôi động. Chỉ còn ít phút nữa là đến giờ biểu diễn. Sân biểu diễn được dựng khá công phu, hai bên cánh gà nhân viên hậu trường đang tíu tít chuẩn bị. Đây là một khu phức hợp văn hóa, ngay sát sân khấu có một căn nhà ba tầng đang sáng đèn. Có lẽ Tatsuya đang ở trong đó cũng nên. 10-20 phút rồi 30 phút trôi qua, vẫn không thấy ca sĩ ra biểu diễn. Người dẫn chương trình đã đôi lần ra xin lỗi khán giả, mong khán giả thông cảm và đợi thêm ít phút nữa.

“Sao thế nhỉ?...Bình thường Tatsuya có bao giờ đến muộn đâu nhỉ?...” Xung quanh bắt đầu có tiếng xì xào. Thêm 15 phút nữa trôi qua. Vẫn chẳng thấy có gì diễn ra. Những khán giả hàng đầu bắt đầu la ó. Tiếng nói vang khắp cả sân. Người MC vội vã chạy ra từ cánh gà thông báo: “Vì một lí do bất khả kháng...Ca sĩ Tatsuya đành phải hủy bỏ buổi biểu diễn ngày hôm nay... Rất xin lỗi những khán giả đã đến xem Tatsuya biểu diễn. Tiền vé sẽ được hoàn trả đầy đủ lại cho quý vị. Xin quý vị hãy ghi lại thông tin ở cửa ra vào. Chúng tôi chân thành xin lỗi...” Người MC cúi gập người xin lỗi.

Một người chạy từ cánh gà ra thì thào vào tai người MC. “Á..Tôi xin lỗi. Mong quý vị nán lại thêm 10 phút nữa để cảnh sát kiểm tra an ninh. Xin cảm ơn...” Tiếng khán giả không ngừng phàn nàn. Toke nói: “Sao thế nhỉ...Chẳng nhẽ là khủng bố. Tao sợ quá...” Một lát sau, cảnh sát tủa vào trong sân, phong tỏa lối ra vào. Cảnh sát mời 2-3 người ra một, rà soát kĩ những vật dụng cá nhân của từng người. Họ để lại thông tin rồi ra về. Đứng ở trong tốp cảnh sát có một bóng dáng quen thuộc. A, anh Khải! Minh chợt nhận ra. Minh kiên nhẫn xếp hàng theo dòng người bước ra khỏi khu vực biểu diễn.

Đi qua trước mắt anh Khải, Minh hỏi nhỏ: “Anh ơi, em đây, có chuyện gì thế?”

Anh Khải nhìn thấy Minh rồi nói với giọng bí ẩn: “A, cậu cũng đi xem cơ đấy. Hôm nào gặp nhau thì anh kể sau nhé. Giờ anh đang bận. về sớm đi.”

Sau đó anh Khải rẽ lối qua cho Minh về. Minh đứng ngoài đợi Toke ra ngay sau rồi hai đứa xuống ga đi tàu về. Cảnh sát phân làm hai đội rà soát những vị khách tham dự buổi diễn, một đội khám nghiệm hiện trường. Sát giờ diễn không thấy Tatsuya ra khỏi phòng thay đồ, trợ lý đã gọi cửa vài lần nhưng không thấy cô ấy trả lời. Tatsuya có tính cách khá khó chiều, lại hay thích làm theo ý mình nên mọi người cũng không dám giục giã nhiều. Chỉ đến khi quá giờ diễn, khách la ó ngoài sân nên người trợ lý mới mở khóa cửa căn phòng thì thấy Tatsuya nằm gục trên sàn nhà, máu thấm đầm chiếc áo kim sa. Chạy lại gần thấy cô ca sĩ còn thở thoi thóp, những người trợ lý và ekip chương trình đều xúm lại cầm máu và nhanh chóng gọi cho

cấp cứu. Hiện giờ Tatsuya vẫn đang được phẫu thuật trong bệnh viện, tính mạng vẫn chưa biết có giữ được hay không.

Được biết, trong khoảng thời gian cô ca sĩ chuẩn bị ra biểu diễn, chỉ có vài người được phép ra vào căn phòng cô: Những trợ lý trang điểm và trang phục cùng quản lý chính. Tất cả những người có liên quan đều được giữ lại để thẩm vấn. Cảnh sát mau chóng check CCTV- camera an ninh. Vào lúc tầm 7h tối có một người đàn ông cao tầm m7, đội chiếc mũ đen sùm sụp và đeo kính, găng tay, đi đôi ủng xanh lá chẳng dính chút nước mưa nào bước vào phòng của Tatsuya. Vì Tatsuya là một người nổi tiếng khó tính nên những nhân viên an ninh chỉ chặn ở lối vào cửa cách phòng thay đồ riêng tư của cô ca sĩ một hành lang hình chữ L. Nếu cần gọi nhân viên Tatsuya có thể bấm điện thoại. Chính vì lối ra vào được chặn đầu bởi nhân viên an ninh nên không ai có thể nghĩ rằng cô gái có thể bị ám hại.

“Giữa hành lang sao lại có một cánh cửa thoát hiểm thế này? Làm gì có ai trông coi được cánh cửa này nếu như không có ai đứng?” Đội trưởng đội điều tra đập mạnh tay xuống bàn, quát lên với trưởng đội an ninh.

“Sao lại có thể tắc trách đến như vậy? Nếu tin tức này lộ ra ngoài thì mặt mũi cảnh sát Tokyo còn biết chui vào đâu??...” “Thưa sếp...” vị thượng sĩ ngập ngừng... “Cánh cửa đó được thiết kế chỉ có thể mở từ trong ra ngoài chứ khó có thể đột nhập được từ ngoài vào trong...Chúng tôi không biết tại sao cánh cửa ấy lại được mở khóa như vậy?...”

“Chắc chắn hung thủ phải là người nắm rõ đội hình nơi này cũng như cách thức bố trí nhân viên an ninh. Điều tra thật kỹ những người ở trong ekip làm việc hôm nay cho tôi! Chúng ta phải có câu trả lời hợp lý với truyền thông!”. Vị đội trưởng gay gắt.

Lúc đó Yumi và Khải cùng bước lại báo cáo. Hôm nay Yumi cũng được phân công tới khu vực biểu diễn để đề phòng khủng bố và giám sát công tác bảo vệ của các nhân viên an ninh.

“Báo cáo sếp, khám nghiệm sơ bộ cho thấy nạn nhân bị sát thương vào khoảng 2-3 tiếng trước, 4 nhát đâm vào bụng, rách thành bụng và xuất huyết trong khá nhiều, tiên lượng xấu...Chúng tôi vẫn đang cố gắng điều tra thêm...Giờ chỉ còn chờ tin từ bệnh viện, mong nó không trở thành một vụ án mạng...” Sau đó Yumi cúi gập người. “Xin lỗi sếp vì đã không hoàn thành nhiệm vụ. Xin nhận hình phạt!”

Vị đội trưởng xua xua tay: “Không sao, sự đã rồi...Tôi biết là hôm nay cô ốm mà, cũng không thể sát sao được.”

Đúng là thấy gái xinh mắt lão ta sáng rõ lên. Yumi quay lưng bỏ đi. Tới lượt Khải vào báo cáo sơ bộ. “Thưa sếp, tôi điều tra qua hiện trường có những dấu vết vật lộn, nhưng hung thủ rất thông minh đã ép cô ấy vào tường để giảm đổ vỡ và gây tiếng động. Cửa cũng được thiết kế cách âm tốt. Hung khí gây án dự đoán là một vật nhọn có bề ngang tầm 3.5 cm, không tìm thấy ở hiện trường. Và...và...” “Sao nữa? Lấp bắp gì?...” Người đội trưởng giục. “Trên bàn trang điểm của cô ta có khắc dòng kí hiệu giống vụ án cô gái tàu điện ngầm.... LZH9...”

Mặt vị đội trưởng tím lại. Chẳng nhẽ ông ta phải xử lí một vụ án giết người hàng loạt ùm xùm dư luận ư?...

4. Chương 4: Điểm Chung

Rời khỏi hiện trường vụ án, anh Khải một mình đánh xe ra từ bãi đỗ. Bất chợt anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang lững thững đi ra từ tòa nhà 3 tầng. Anh đánh xe đến trước mặt cô gái.

“Yumi! Giờ cô mới về à?”

Yumi lộ vẻ mệt mỏi. “Vâng, em đến đây từ sớm để giám sát bảo vệ. Thế mà vẫn để xảy ra chuyện...”

“Lên xe đi, anh đèo về”- “Thôi, em tự đi về được mà.” Yumi ái ngại.

“Gớm, làm với nhau mấy tháng rồi còn ngại. Lên đi”. Yumi mỉm cười: “Cảm ơn anh nhé!”

Yumi ngồi vào ghế phụ cạnh ghế lái, thắt dây an toàn. Chiếc xe bắt đầu di chuyển. Bầu không khí trong xe chợt trở nên yên lặng.

“Sao thế? Sao không nói gì? Đừng buồn nữa”. Anh Khải an ủi.

“Em buồn chứ, mới chuyển sang đơn vị làm mà cũng không xong nhiệm vụ nữa. Em kiểm tra phòng cô ấy liên tục mà vẫn để xảy ra chuyện...”

“Vụ án này có nhiều điểm bất thường mà. Hung thủ rất kín kẽ, mặc dù để lộ hình ảnh của mình nhưng ngoài ra không còn dấu vết nào khác, xuất quỷ nhập thần. Giờ anh cũng không đoán được hắn là ai và sao lại có thể đột nhập vào bằng đường thoát hiểm...”

“Em đoán hắn ta phải là người làm việc trong tòa nhà này chẳng? Nếu không làm sao có chìa khóa để mở cầu thang?”

“Anh cũng không chắc nữa...Mà sao em đi về hay đi đâu?”

Yumi rút ra từ trong chiếc túi xách to một hộp quà nhỏ nhỏ rồi lắc lắc nó. “Em định xong việc rẽ qua viện chơi với mấy đứa trẻ bị ung thư...Nhưng mà giờ này có lẽ không kịp rồi...”

Anh Khải khẽ mỉm cười. Quả thực là một cô gái dịu dàng nhưng lại đầy cương quyết, lại còn có tấm lòng nhân hậu nữa. Yumi vẫn ngồi im lặng, lấy giấy ăn chấm chấm mũi.

“Anh thấy em có vẻ mệt, em đang ốm mà nhỉ? Anh mua thuốc cho nhé?”

“Không không cần đâu ạ...Nhà em có thuốc mà, chỉ cảm sơ, không sao đâu ạ. Mấy hôm nay tự dừng thay đổi thời tiết nên em bị mệt chút thôi...”

Anh Khải chẳng nói gì. Trên đường đi, anh dừng tại một quán ăn đêm, mua cho cô một ít đồ ăn và mua thêm thuốc. Anh đưa cho Yumi, cô đành bên lên nhận: “Em đã bảo không cần mà...em cảm ơn!”

Tới khu nhà Yumi, anh đưa cô vào tận chân tòa nhà. Yumi cúi đầu cảm ơn rồi đi lên phòng.

Ngày hôm sau, tổ trọng án họp khẩn cấp để đưa ra phương án lùng bắt tên tội phạm này.

Điểm chung của những nạn nhân là gì? Giờ cảnh sát mới chỉ đưa ra những đặc điểm nhận dạng chung nhất: Nạn nhân thường là những người phụ nữ trong tầm độ tuổi từ 20-40 tuổi. Có đời sống tình cảm phức tạp. Ngoài ra, họ đang không tìm ra điểm gì chung khác giữa những người phụ nữ này.

Cảnh sát cũng đang gặp khó khăn trong việc khoanh vùng khu vực tên sát nhân hoạt động. Vụ án đầu tiên xảy ra cách vụ án thứ hai khá xa.

“Tôi chưa muốn để lộ thông tin đây là một vụ giết người hàng loạt, còn quá sớm để kết luận, mới có hai nạn nhân.” – ông đội trưởng nói.

Khải phản bác: “Vậy anh còn định chủ quan đến bao giờ? Riêng việc hung thủ để lại cùng một dấu hiệu trên hiện trường đã quá đủ để khẳng định rồi.”

“Dấu hiệu không có nghĩa là chỉ có 1 người, có thể là một tổ chức thì sao? Giờ ta cần thu thập thêm chứng cứ. Quan trọng nhất là giải mã dòng kí hiệu này. Có ai có ý kiến gì không?”

“LZH9 nghĩa là gì?” – Một người nói. “Chắc là một địa điểm nào đó? Khu nhà ở?”

“Tôi nghĩ đó là mã số thuyền ngoài bến cảng!” Một người khác tiếp lời.

Mọi người xì xào nhao nhao lên. “Thôi trật tự nào!” Vị đội trưởng nói.

”Giờ phân chia đội để hoạt động nhé. 3 người một đội. Tadashi, Mazuka và Yumi sẽ đi thu thập. điều tra những người có liên quan đến nạn nhân.

5. Chương 5: Lời Thách Thức

Anh Khải tiếp tục nói: “Thứ nhất, nếu như ở vụ án đầu tiên hấn ta có mặt ở hiện trường, thì tại sao hấn ta trốn ra khỏi nhà ga lại không có ai nhìn thấy, nhận ra. Không có một nhân chứng nào nhìn thấy một người đàn ông có hình dáng tương tự bước ra khỏi đó.” “Thứ hai, cứ cho như hấn ta may mắn tẩu thoát được thì tại sao ở vụ án thứ hai hấn ta lại sơ suất như vậy? Và làm cách nào hấn đột nhập được vào trong tòa nhà? Tại sao hấn lại không giấu hành tung của mình đi mà lại nghênh ngang như thế...” “Thêm vào đó là, hấn vẫn khẳng định mình chỉ là người nhận được lời nhắn đi lên tầng 3 để nhận tiền...”

“Cậu không biết điều kị nhất của cảnh sát là tin lời tội phạm sao? Chúng ta chỉ có thể tin vào bằng chứng!” Người đội trưởng đình ninh. “Thôi giải tán! Theo tôi nghĩ, hấn ta cũng chẳng kín kẽ như chúng ta tưởng đâu. Chẳng qua là may mắn thôi! Cứ đợi kết quả thẩm tra rồi tính tiếp.”

Khải im lặng và vô cùng bức mình. Anh ghét phải làm việc dưới trướng của một vị đội trưởng thiếu năng lực như vậy. Anh biết thừa ông ta phải chịu áp lực dư luận quá lớn nên chỉ muốn đưa ra một con tốt thí để che chắn, xoa dịu dư luận. Ông ta có khi còn chẳng bận tâm tới hung thủ thật sự đang lẩn trốn ở đâu. Có lẽ sau vụ này, ông ta sẽ tích cực tăng cường an ninh để ngăn chặn vụ việc tiếp theo xảy ra... Khải đập mạnh tập tài liệu xuống bàn một cách bức dọc để tỏ thái độ. Những đồng nghiệp xung quanh nhìn anh bằng ánh mắt thông cảm. Họ chắc chắn cũng đang bị lương tâm của một người cảnh sát dày vò. Những chi tiết bất hợp lý của vụ án ai cũng dễ dàng nhìn thấy. Nhưng cấp trên như vậy họ cũng chẳng thể làm khác. Hành động không theo mệnh lệnh sẽ rất dễ bị phạt, hạ cấp hay thậm chí là đuổi khỏi ngành.

Higo đi ngang qua để ra khỏi phòng, vỗ vai Khải khe khẽ để an ủi. Yumi đi qua cũng chạm nhẹ vào lưng anh. Mọi người lũ lượt kéo ra khỏi phòng họp. Chỉ còn mình anh trong bóng tối. Không được. Anh sẽ tự điều tra một mình. Anh nghĩ hung thủ không hề đơn giản. Hấn ta biến mất không dấu vết và gài bẫy người khác một cách dễ dàng. Để hấn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật là không thể chấp nhận được. Sinh mạng của những người vô tội đang đặt vào trong thế ngàn cân treo sợi tóc.

Ngày hôm sau, đội trọng án số 1 đi nhậu sau giờ làm để giải tỏa căng thẳng. Chợt nhớ tới Minh, anh Khải liền gọi cho Minh rủ cậu đi nhậu cùng. Từ hôm xảy ra vụ án, anh chưa có thời gian hỏi thăm cậu em họ. Minh lúc ấy đang qua nhà Hà chơi. Cậu chuẩn bị cùng Hà đi bộ xuống phố mua kem thì va phải chị Yumi đang bước ra từ căn phòng ngay bên cạnh.

“Chị!” Hà tíu tít. “Tớ giới thiệu với Minh chưa nhỉ?” Đây là chị Yumi, chị ý hay giúp đỡ tớ lắm. Nhiều khi không kịp nấu cơm toàn sang nhà chị ấy ăn ké đấy.”

Minh cười khì khì. “Rõ ràng là tớ biết rồi. Chị ấy làm cùng cơ quan với anh Khải mà”.

Đúng lúc ấy thì anh Khải gọi điện thoại đến thông báo với Minh về cuộc hội họp tối nay. Minh đồng ý đi cùng. Nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện, chị Yumi mỉm cười: “Tối nay em cũng đi hả, Hà, em cũng đi luôn đi?” “Ừ phải đấy, cậu cũng đi đi. Lâu lắm cậu không ra ngoài đi chơi rồi đấy!” Minh quở.

Hà cũng ái ngại: “Tớ có quen hết mọi người trong tổ đâu...”

“Đi đi em” Yumi khuyến khích “Mọi người đều thân thiện lắm, không phải lo đâu”

Thế là tối hôm ấy cả tổ điều tra ngồi tụ tập ở một quán rượu nhỏ. Đương nhiên là ông đội trưởng không tham dự. Mọi người tán chuyện vui vẻ lắm, đông tây đủ cả, từ chính trị đến kinh tế, giải trí đủ thể loại. Dường như ai cũng tránh nói về công việc mình đang phải làm. Ngà ngà say, anh Khải bắt đầu cất tiếng: “Này, tôi có ý định là, chúng ta tự điều tra đi...”

Mọi người nhìn nhau rồi cười cười: “Thật á, anh say rồi đấy?”

Yumi mặt đỏ bừng, bẽn lẽn nói: “Em...em ủng hộ anh Khải. Mọi người đều biết là chúng ta chưa bắt được hung thủ chính xác mà?...”

Những người còn lại không ai dám lên tiếng. Họ đang đắn đo suy nghĩ. Phi vụ này có thể sẽ là một ván bạc lớn mà cái giá phải trả sẽ là cả sự nghiệp của họ.

Higo cất tiếng: “Tôi theo!”

“Tôi nữa”- Tadashi cũng quyết định lên tiếng sau khoảng thời gian ngập ngừng.

Misao lên tiếng: “Chúng tôi...có lẽ chỉ hỗ trợ nếu như cậu cần giúp đỡ...Còn điều tra chính thì e là...”

“Ok được rồi, 3 người giúp tôi đã là quá đủ...Cảm ơn mọi người rất nhiều...”

Không dám ngắt lời, giờ Minh mới lên tiếng: “Ồ thực sự là hôm đó có chuyện gì xảy ra thế ạ?” “Hahaa...Bí mật quân sự, cậu không được biết đâu. Thôi uống tiếp nào!” Một người đáp.

Anh Khải khẽ nháy mắt với Minh. Minh hiểu rằng anh sẽ nói với cậu sau. Minh là một người rất thích đọc sách truyện và xem phim trinh thám, cậu cũng là một thanh niên rất thông minh. Anh Khải cũng rất thích cách nhìn nhận và suy đoán sự việc của Minh. Vì vậy thi thoảng gặp vụ án khó, anh cũng đem ra bàn luận với cậu bên bàn nhậu.

“Em có biết LZH9 có nghĩa là gì không?” Anh Khải hỏi Minh.

“Nó là cái gì thế ạ? Em nghe như là dấu hiệu của một bãi đỗ xe ấy nhỉ...” Minh nói.

“Ừ nhỉ, có thể lắm!” Higo nói. “Chúng ta cũng thử đến tìm ở cảng Tokyo xem, biết đâu lại hiểu được nó có ý nghĩa gì...”

“Có khi lại là kí hiệu hồ sơ vụ án cũ nào đó ấy” Yumi tiếp lời.

“Chẳng thể đâu” Mazuka gạt đi, “Hung thủ sao biết được hồ sơ vụ án, thư viện thì còn có thể đấy...”. Mọi người sôi nổi bàn luận cho đến tận khuya. Minh đưa Hà về cùng với anh Khải và Yumi.

Băng đi hai tuần, thời tiết chuyển đẹp và có chút gió lạnh. Tuần sau đó lại là những ngày mưa. Buổi sáng, anh Khải đến sở làm như thường ngày. Sau khi uống cốc café buổi sáng, anh bắt đầu ngồi phân tích thêm những thứ mình đã thu thập được trong vòng hai tuần qua. Bất chợt một nhân viên chuyển phát bước vào trong văn phòng.

“Có hàng chuyển nhé, kí dùm tôi với!”

“Ai chuyển thế nhỉ?” Higo đứng dậy nhận lấy phong bì mỏng rồi kí vào tờ biên nhận. Cậu bóc ra. Trong có một tờ giấy A4. Tờ A4 có một thông điệp được viết bằng chữ in:

“15/10. Nạn nhân thứ tư. Khu mua sắm Ginza. Có cảnh sát- Nổ bom Kí tên LZH9 ”

Thông điệp ngắn gọn nhưng làm Higo đứng sững cả người lại... Khải giật lấy tờ giấy trên tay Higo. Anh cũng sững người khi đọc được thông điệp của hung thủ. Hắn ta thật ngạo mạn, dám thách thức cả cảnh sát. Có một người thể thân trong vòng lao lý rồi nhưng hắn vẫn chưa muốn yên vị. Vẫn muốn chơi trò rượt bắt với cảnh sát. Lần này, Khải quyết tâm không cho hắn ta thoát. “Có báo cáo lên sếp tổng không?” Higo hỏi.

Khải cau mày. “Đành phải nói thôi, tính chất sự việc nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng...” Cả tổ điều tra hôm ấy căng thẳng hơn hẳn. Ai cũng cảm thấy một áp lực vô hình đang đè nặng xuống.

Ngày 15/10, họ phải chịu trách nhiệm cho tính mạng của hàng ngàn người trên con phố mua sắm Ginza.

Ngày 15/10, họ có thể có tất cả hoặc mất tất cả.

Ngày 15/10, họ quyết tâm đưa tên sát nhân vào bẫy.

6. Chương 6: Truy Bắt

“Này, khoan đã...” đang ngồi yên bên bàn làm việc, Tadashi cất tiếng. “Nạn nhân thứ tư ư? Rõ ràng là mới có hai nạn nhân, còn thêm ai nữa đâu...”

Lúc này Khải mới để ý tới điểm khác lạ này. Ừ nhỉ, sao lại là nạn nhân thứ tư? Nếu như vụ án tiếp theo xảy ra sẽ là nạn nhân thứ ba chứ? Anh đã bỏ sót điều gì?

Yumi cất tiếng: "Kì lạ thật đấy, nhưng mà điều quan trọng trước mắt là chúng ta phải ngăn chặn vụ án tiếp theo xảy ra..."

"Chị Misao, chị có thể giúp em xem lại các hồ sơ vụ án gần đây xem có gì khả nghi không? Nạn nhân sẽ là nữ..." Khải gọi với sang.

"Được rồi em, chị sẽ tìm lại."

Lúc này ông đội trưởng bước vào phòng. "Tất cả sang phòng họp đi."

Trong buổi họp, Tadashi đã đề cập đến điểm bất thường của bức thư thách thức hung thủ đã gửi. Số lượng vụ án không khớp cho đến giờ. Ông đội trưởng đáp: "Thực sự thì giờ bối lại các vụ án cũ cũng khó khăn và phiền phức không kém. Chúng ta không biết chúng ta đã bỏ sót vụ án nào, từ năm bao nhiêu..."

Higo ngồi bên cạnh huých huých tay Khải "Này, lão ý không muốn bối ra những vụ án lão điều tra qua loa thôi..."

"Tuy nhiên tôi vẫn đồng ý sẽ xem xét lại các vụ án cũ, xem vụ án nào có vẻ liên quan đến vụ này. Misao và Mazuka phụ trách nhé?"

"Tôi đã liên hệ với đơn vị phòng chống khủng bố. Sẽ bố trí như sau:

Một nhóm sẽ bố trí trà trộn ở đầu phố, một nhóm chặn ở cuối phố. Khi có hiệu lệnh sẽ dựng hàng rào người từ đội cảnh vệ nấp ở toà nhà cạnh hai bên đầu phố. Đội dò bom sẽ vào các toà nhà xung quanh một cách kín đáo để phá bom nếu có. Có thể quả bom chỉ là bài đe dọa của hắn ta thôi, nhưng với một tên tội phạm nguy hiểm như thế thì vẫn phải hết sức cẩn thận. Rà soát hết các phương tiện giao thông đồ hai bên đường. Chúng ta không thể phát lệnh đóng cửa khu mua sắm, nếu không có thể hắn ta sẽ cho nổ bom ngay lập tức. Vị trí quả bom có thể nằm ở khu vực khác ngoài Ginza. Tôi nói đến đây có ai chưa nắm rõ không?"

Phòng họp im lặng. Một vài người lắc đầu

"Tốt, tôi sẽ phổ biến tiếp. Đội chúng ta cũng phải tham gia trà trộn và trực tiếp giám sát. Trong mỗi cửa hàng sẽ có cảnh sát. Ta có 10 cô gái được thuê làm mồi nhử. Họ đều có kĩ năng tự vệ, được kèm bởi một cảnh sát.

Họ sẽ cải trang thành nhiều cô gái khác nhau: nội trợ, học sinh, nhân viên văn phòng,...Mong rằng hắn sẽ sập bẫy. Sẽ có một đội giám sát trên cao, bao quát toàn bộ khu phố, thông báo vị trí của tên sát nhân để vây bắt. Tôi cũng sẽ ở trên đó để truyền lệnh đi. Chú ý, điều quan trọng nhất là phải bảo vệ tính mạng người dân xung quanh. Kế hoạch ổn chứ? Có ai có ý kiến gì không?"

"Mong mọi chuyện sẽ theo đúng dự kiến..." Misao cất lời.

Mấy đêm hôm nay, Minh không thể nào yên giấc được. Cậu đau đầu tới mức phải mua cả thuốc an thần về uống. Đêm nào Minh cũng mơ đi mơ lại một giấc mơ. Và giấc mơ ấy càng ngày càng xuất hiện nhiều hơn.

Minh đứng trong một căn hầm tối chờ đợi điều gì đó. Đúng lúc này thì Nam xuất hiện

Nam vẫn trong bộ dạng thảm thương ấy, nắm chặt lấy cánh tay Minh không buông, ánh mắt như khẩn cầu điều gì đó, đôi mắt vẫn u buồn.

Mặc cho Minh xin lỗi trong giấc mơ bao nhiêu lần đi chẳng nữa, Nam vẫn không buông. Nam kéo Minh chạy, tay chỉ về phía trước, miệng lẩm bẩm không ra tiếng, Minh không thể nghe được gì, chỉ có đoán được mang máng những từ rời rạc: "Nhanh...gấp...Nguy hiểm...Làm ơn..."

Minh bị kéo theo Nam nhưng Nam ngày càng chạy nhanh làm Minh chẳng thể theo được, Nam ngoái lại lần cuối, chỉ vào tấm áo ướt sũng máu của mình một cách gấp gáp rồi tan biến.

Minh ngồi dậy, người run lấy bẫy, thoáng chốc, Minh như vẫn cảm thấy Nam đứng ở cuối giường mình.

Không ổn rồi, mình phải đi gặp bác sĩ tâm lý thôi...Cuối tuần này Minh sẽ thử bớt chút thời gian đi khám xem.

Trước ngày 15/10, cảnh sát đã bố trí xong xuôi máy móc và đội hình, chỉ cần đợi tới ngày vậy bắt tên tội phạm.

Ngày 15/10.

Khu mua sắm Ginza đông đúc vào ngày cuối tuần. Dù không thể đông như những ngày hè cao điểm mùa du lịch nhưng khách du lịch vẫn nườm nượp náo nhiệt.

Những cảnh sát cải trang trong bộ thường phục vào vị trí như thường: người thì giả làm người bán hàng, khách qua đường, khách mua sắm,...

Các cô gái được thuê làm mỗi nhữ sẵn sàng vào vị trí, theo sát họ là một cảnh sát cải trang. Đội điều phối trên cao đã về vị trí và bao quát tất cả con đường phía dưới.

Tất cả sẵn sàng đợi lệnh.

Đợi đến tầm gần trưa, dòng khách đổ về khu mua sắm bắt đầu tăng lên, đội phá bom cũng kín đáo đi dò khắp các cửa hàng và các phương tiện khả nghi. Thần kinh mọi người căng như dây đàn.

Bất chợt, một bóng đen khả nghi xuất hiện, một người đàn ông mặc áo đen, đeo kính râm và đội mũ sùm sụp bước lên từ hướng ga tàu điện ngầm gần đó và bắt đầu đi chậm chậm hoà lẫn vào trong dòng người.

Rất nhanh, đội quan sát trên cao đã chú ý đến người đàn ông này.

Ông đội trưởng phát lệnh:” Code 5, áo đen mũ đen, kính râm, E1 theo sát.”

*code 5: nghi phạm xuất hiện

Ngay lập tức 2 cảnh sát giả trang bám theo người đàn ông. Ông ta đi chậm chậm vào theo sát phía sau một cô gái. Rất không may đó chính là cô gái được thuê để làm mỗi nhữ.

Cô ta giả vờ dậm chân bước vào cửa hàng H&M nằm ngay giữa phố, hấn ta bước vào theo vào luôn giữ khoảng cách.

Vào trong cửa hàng, cô gái dừng lại xem đồ, hấn từ từ áp sát.

Tiếng đàm kêu:” Thông báo, code 8, xin phép hành động”

code 8, nghi phạm hành động

“Đồng ý.”

Hai người cảnh sát vừa rồi lại gần tóm chặt lấy 2 cánh tay của người đàn ông đè sát hấn xuống đất, tung cả kính.

“Thả tôi ra, làm cái quái gì vậy???”

Cùng lúc đó, tiếng thông báo vang lên ầm ầm trên khu vực quan sát trên cao:” Đầu G, code 5, xin đợi lệnh...”-

“Uni, code 5, xin đợi lệnh,...”

“Chuyện gì vậy???” Ông đội trưởng gất lên.

Từ trên cao nhìn xuống 2 dòng người đi bộ đông đúc, có 1,2,3,4... người đàn ông có hình dáng na ná người đàn ông vừa rồi đang trà trộn vào dòng người mua sắm. Hôm nay, có một số cửa hàng sale cuối mùa nên con phố càng đông đúc hơn khi trời dần đổ về chiều.

“Bất hết.” Ông đội trưởng nói qua đàm

Tất cả cảnh sát tiếp cận các nghi phạm và tiến hành bắt giữ.

Đa số đều giãy giụa và không hiểu tại sao mình bị bắt.

“Khỉ thật! Chúng ta bị hấn lừa rồi...” Một người nói.

“Giải về trụ sở, tất cả những người khác giữ nguyên vị trí...”

“Thông báo, phát hiện lỗi bom...”

Từ giờ, ông ta biết rằng đội phá bom sẽ bắt đầu hoạt động...Ông ta phải quyết định nhanh. Tiếp tục chờ nghi phạm hay sơ tán người dân để việc phá bom thuận lợi?

Đúng lúc đó, tiếng đàm lại vang lên “Code 5, code 5, Lesac, xin đợi lệnh...”

Ông đội trưởng vội vàng nhìn xuống dưới.

Một người đàn ông đội mũ đen, đeo kính đen và đi đôi ủng màu xanh lá cây đang rảo bước trên vỉa hè

“Lập tức bắt lại” ông ta ra lệnh

2 cảnh sát gần đó tiếp cận người đàn ông. Hắn ta vụt chạy, lách qua dòng người nườm nượp.

Đứng trên cao, người đội trưởng có thể dễ dàng nhìn thấy người đàn ông đang chạy.

Bỗng nhiên một giọt nước rơi xuống mặt ông ta

Độp...độp...những giọt nước mưa rơi xuống

Mọi người lần lượt giương lên những tán ô đủ màu sắc, di chuyển trên vỉa hè.

Họ đã chuẩn bị kế hoạch rất kĩ, trừ một điều, đó là thời tiết. Hôm nay trời mưa về chiều.

Bóng dáng người đàn ông mất hút trong những tán ô.

“Mau dựng hàng rào người lên!!!” Ông đội trưởng nói qua đàm.

Đội cảnh vệ chạy từ toà nhà gần đó chặn hai đầu con phố Ginza, khiến mọi người không thể đi tiếp, đám đông tắc nghẽn.

10 phút trôi qua, cảnh sát lưng sục từng cửa hàng, ngõ ngách nhưng bóng dáng người đàn ông đã hoàn toàn biến mất...

Minh đi lên khỏi ga tàu điện ngầm và bước dần đến cửa phòng khám.

Ngồi chờ đợi trong gian sảnh vắng ngắt, Minh cảm thấy vô cùng buồn chán...Minh ngược nhìn từng giọt mưa đang chảy dài xuống lát cửa kính...

“Rầm rầm...” tiếng một bàn tay đập mạnh vào cửa kính. Minh ngược nhìn.

Là Nam. Không biết là mưa hay nước mắt đang rơi nhoe nhoẹt đỏ lôm từ gương mặt đau khổ của Nam.

Nam cào tay vào cửa kính kèn kẹt, như muốn cầu cứu...Miệng Nam há to chỉ có một âm tiết:

“Ha...Hà...” rồi biến mất

Minh sực nhớ ra lời hứa ấy. Một lời hứa đã ăn vào máu như một thói quen mà Minh còn không nhớ rằng đó là một lời hứa...

Minh rút máy điện thoại ra bấm số gọi cho Hà.

Gọi 2,3 cuộc Hà không nghe máy. Minh sốt ruột. Giờ này đáng nhẽ Hà đã tan học và về nhà rồi. Hay cậu ấy đi chơi???

Minh đứng bật dậy chạy đi...có lẽ Minh chẳng bị sao cả...Có lẽ...

Đúng lúc đó, đàm của người đội trưởng vang lên...

“Báo cáo...phát hiện xác nạn nhân...vị trí...”

7. Chương 7: Lời Hứa

5h chiều, Minh tới gõ cửa phòng trọ của Hà nhưng không có ai ở nhà cả. Minh cảm thấy vô cùng kì lạ.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của Minh reo. Minh nghe máy. Là anh Khải.

“Minh, em cho anh địa chỉ liên lạc của Hà ở Việt Nam nhé, cả bố mẹ nữa...”

“Sao anh lại hỏi thế ạ? Em còn đang không thấy bạn ý đâu đây...”

“Em qua khu Ginza ngay đi..” Nói xong anh Khải cúp máy.

Có chuyện gì thế nhỉ?

Linh cảm chẳng lành, Minh bắt taxi đi tới khu Ginza, cách đó cũng xa.

Khi tới nơi, Minh gọi điện cho anh Khải, mấy hồi chuông sau, anh Khải mới bắt máy. “Em đi xuống hầm khu trung tâm thương mại nhé...Anh ra đón”

Đi gần tới nơi, Minh thấy một đám đông tụ tập ở trước cửa TTTM.

Minh lách qua đám đông hiếu kỳ để len vào trong. Mọi người xì xào: “Có án mạng đấy...kinh thật...”

Minh lại gần dải băng vàng quây quanh hiện trường, có vẻ như là cầu bộ của trung tâm thương mại dẫn xuống hầm gửi xe. Minh đang đứng đó thì anh Khải nhìn thấy bèn đi ra đón: “Đi theo anh...phải thật bình tĩnh nhé...anh cần sự giúp đỡ của em để nhận dạng...”

“Nhận dạng...nhận dạng cái gì cơ ạ...” Minh hoang mang và bụng cứ nhộn nhạo những cảm giác khó chịu. Minh đi theo anh Khải như một con robot.

Nạn nhân của vụ án đã được che kín lại bằng một tấm khăn trắng, hiện trường vẫn được giữ nguyên. Những vệt máu loang ra khắp cả phần chiếu nghỉ. Đôi giày của nạn nhân lộ ra dưới lớp vải...

Là đôi giày đó. Minh nhận ra nó. Đôi giày đó chính tay Minh mua và tặng nó. Vào dịp sinh nhật năm ngoái của Hà. Tim của Minh chợt ngừng đập trong 1 nhịp. Đường như mọi thứ sụp đổ dưới chân Minh. Minh mong đó chỉ là sự trùng hợp thôi...

Anh Khải dẫn Minh lại gần cái xác và từ từ kéo tấm khăn trắng nhuộm máu ra....

Là Hà. Chính là Hà. Hà nằm đó với khuôn mặt lạnh ngắt và đôi mắt nhắm nghiền.

Tại sao...Tại sao...Minh khụy xuống. Tại sao lại là cô ấy...Tại sao????

Minh nức lên rồi gào lên khóc không thể kiểm soát được bên cạnh thi thể cô bạn thân....Anh Khải phải dùng tay đỡ lấy thân thể đang oằn lại của Minh.

Trong màn nước mắt, quá khứ ùa về trong đầu Minh như một cuốn phim....

Ngày ngày, trên con đường đến trường, luôn có 3 chiếc xe đạp chạy cùng nhau. Hà đi ở giữa còn Nam và Minh đi hai bên. Đôi lúc Minh đạp nhanh để vượt lên, còn lúc nào Nam cũng kiên nhẫn đi phía sau cùng Hà, chờ cô bạn thân của mình. Minh sôi nổi như một ngọn lửa, còn Nam tĩnh lặng như một rừng cây. Cả hai tỏa bóng vào một thời cấp ba đẹp như hoa của Hà. Có hai thằng bạn thân bên cạnh, nụ cười của Hà tươi như nắng.

Và chẳng biết từ bao giờ, Minh vô tâm chẳng để ý rằng Nam và Hà đi riêng với nhau nhiều hơn, chẳng để ý rằng Nam trêu chọc Hà nhiều hơn. Minh không nhìn thấy ánh mắt đảo khắp lớp tìm Hà của Nam mỗi khi vào giờ ra chơi hay ánh mắt dõi theo Hà của Nam đã rất khác.

Ba đứa cứ bên nhau như thế cho đến đầu năm lớp 12, sau một buổi đá bóng, Nam lựa lời nói với Minh.

“Ê...ê...Tao bảo cái này...”

“Gì thế...” Minh vừa tung quả bóng đá vừa đáp.

“Tao...tao định...Ồm...” Tai Nam bỗng nhiên đỏ dừ lên.

“Nói đi..ơ nhanh tao còn đi về...”

“Tao định nói ờ...nói với Hà về tình cảm của tao...”

“Hà? Tình cảm gì cơ?” Lúc này Minh mới ngạc nhiên ngược lên nhìn Nam.

“Tao định tỏ tình với Hà...”

“Cái gì cơ??? Thật á?” Minh tròn xoe mắt “Mày thì kinh rồi...Này, m làm như thế có định để cho ba đứa chơi với nhau nữa không đấy?”

“Mày yên tâm đi, t chắc chắn về tình cảm của mình và tình cảm của Hà thì mới có ý định...”

“Thế mày định để tao làm kỳ đà à? Thế mày định nhờ vả t cái gì...”

“Hôm 20/10 ấy, giữ Hà lại một chút, t sẽ giả vờ quên tặng quà Hà, rồi có gì mày đưa Hà đến quán café t đặt trước rồi nha...”

“Giúp có được gì không thế?” Minh cười

“Thế game 50k ok không?” – Minh đáp “Bèo thế mày...”

Bằng cái đã đến ngày 20/10. Giờ sinh hoạt lớp, các bạn nam trong lớp tổ chức tặng các bạn nữ hoa, quà và những trò tếu táo. Không khí rất vui vẻ. Tan học, Nam chào Hà và Minh rồi bỏ về trước. Hà đưa mắt nhìn theo với ánh buồn buồn...

Bất chợt điện thoại của Minh rung lên: “Con à....từ sáng đến giờ mẹ không thấy con Mic đâu..Mẹ lo quá, con về nhà tìm nó với mẹ đi...”

Mic là con cún mà Minh cưng nhất. Minh nuôi nó từ hồi 11 tuổi, Giờ nó chẳng khác nào một thành viên trong gia đình. Minh hết sức lo lắng, vội đạp xe về...

Hà gọi với theo: “Này...còn đồ cho mẹ mày...”

À thôi chết rồi, Minh còn quên dặn Hà cơ. Bây giờ phải có lí do để giữ Hà ở lại.

“Cậu đứng đấy đợi t, T về nhà tí quay lại ngay. Nhớ đợi đấy!” Nói xong Minh chạy vụt đi, để kệ Hà đứng dậm dật ở đấy: “T còn phải về đấy! Minh nhanh lên!”

Minh về nhà. Hai mẹ con cùng lòng sục khắp xóm mất cả tiếng đồng hồ. Hóa ra là con Mic lạc sang đầu phố bên cạnh, được nhà gần đó giữ lại. Minh hết sức mừng rỡ, nhưng chợt nhớ ra còn Hà đợi.

Chết rồi. Còn Hà và Nam đang đợi. Minh xin phép mẹ rồi phóng xe chạy vụt đi.

Nam sốt ruột đi ra đi vào ở quán café. Sao hơn một tiếng rồi mà không thấy Minh dẫn Hà đến??? Hay là có chuyện gì nhỉ.

Nấn ná thêm 15, 20 phút nữa, Nam quyết định đánh xe vòng lại trường để tìm xem Minh và Hà đang ở đâu?

Đúng lúc đó Minh mới vội vàng đến nơi.

Hà đang rất bức tức. Hà quát Minh “Này, làm gì mà để t đợi tận 1 tiếng thế? Chẳng nhẽ t lại đi về???”

“Thôi thôi xin mà...Này, thôi đừng giận nữa. Đi với t ra chỗ này tí...”

“Thôi muộn lắm rồi t không đi đâu.” Hà vùng vằng. “Này, cầm lấy!”

Hà rút ra từ trong cặp sách ra một hộp quà. “Đây nhé, quà cậu nhờ t mua hộ cho mẹ cậu đấy. Mang về đi. T đi về đây, muộn quá rồi.” Nói rồi Hà định bỏ đi.

“Ồ không không được...” Nói rồi Minh cầm lấy cánh tay Hà kéo giật lại.

Lúc đó Nam đã về đến nơi, cậu tiến lại gần lớp học và đập vào mắt cậu là cảnh đấy.

Minh đang cầm tay Hà, Hà quay lưng đi. Trên tay Minh là một hộp quà.

Nhìn thấy cảnh đó, tai Nam như ù đi. Cậu thấy mặt nóng bừng và lồng ngực đau thắt lại. Nam quay lưng bỏ đi...

Lúc đó Minh đánh mắt ra xa chợt thấy bóng dáng quen thuộc. Là Nam. Chết rồi, hình như Nam hiểu nhầm Minh rồi.

Minh vội chạy theo. Hà cũng vội chạy theo.

Nam đánh chiếc xe đạp, Minh chạy theo nắm lấy cánh tay Nam định giải thích thì Nam gạt mạnh ra rồi cứ thế cầm cúi đạp xe thật nhanh đi với khuôn mặt hằm hằm. Minh vội vàng lấy chiếc xe đạp rồi chạy theo. Giờ bãi đỗ xe trong trường chỉ còn chỗ chiếc xe đạp của hai đứa. Hà cũng hấp tấp đăng sau.

Minh đuổi theo bóng Nam ở xa xa phía trước.

Nam đạp xe thật nhanh trong gió, mong rằng gió sẽ thổi nguội bớt cái đầu đang nóng bừng của cậu. Cậu chẳng nghĩ được cái gì, sống mũi cay cay và mắt nóng lên như sắp khóc.

Cậu rẽ vội ở ngã tư.

Rầm....Nam chợt thấy mình bay lên không trung rồi rơi mạnh xuống.

Nam tông phải một chiếc xe ô tô ngoặt gấp ở đoạn rẽ khuất sau một chiếc xe đậu sai vị trí.

Đám đông xúm lại.

Minh nhìn thấy bạn mình như thế thì vút chiếc xe đạp chạy ngay lại phía Nam. Minh khóc, tay run run gọi xe cấp cứu. Minh quỳ bên cạnh Nam đang nằm bất động.

Minh khóc: “Dậy đi! T còn chưa giải thích được cho mày...”

Nam mở hé hé mắt, nắm lấy vạt áo Minh một cách yếu ớt: “Bố mẹ t...và Hà...hứa nhé?”

Minh vẫn khóc, cậu hiểu Nam đang trăng trối điều gì. Minh nắm chặt lấy bàn tay đầy máu của Nam mà gật gật đầu liên tục khi những cơn nức nở khiến cậu chẳng thể thốt lên thêm câu nào. Đúng lúc đó Hà chạy đến quỳ xuống mà gào lên khóc nức nở.

Nam nhìn về phía Minh, phía Hà với ánh mắt buồn sâu thẳm...Thế rồi đôi mắt đầy cũng nhắm lại mà chẳng thể mở ra thêm một lần nào nữa.

Sau ngày ấy, Minh đã nói thật với Hà về dự định của Nam. Hà đã buồn rất lâu...Có cả một khoảng thời gian dài Hà đến lớp học với đôi mắt sưng húp đến đáng sợ. Hà giận Minh. Cho đến khi Minh xin lỗi rất nhiều lần, Hà mới bỏ qua.

Sau ngày chuyện đó xảy ra, Minh vô tư và sôi nổi đã biến mất. Minh trầm lắng và trưởng thành hơn rất nhiều. Minh vẫn chăm sóc cho Hà cho đến những ngày cuối cùng của thời học sinh. Hai đứa cùng sang Nhật để học, quên đi chuyện cũ.

Từ ngày Nam mất, Minh coi việc chăm sóc và lo lắng cho Hà là một thói quen khó bỏ, cậu cũng vẫn thường xuyên ghé qua nhà Nam thăm bố mẹ và cô em gái của Nam mỗi khi có dịp về Việt Nam. Chỉ đến khi sang đầu năm 2, Hà chuyển phòng trọ ở xa Minh hơn nên nhiều lúc cậu cũng không sát sao được....

Vậy mà....

Minh đã không làm tròn được lời hứa của mình. Cậu đâm thùm thụp vào ngực mình đầy đau đớn. Anh Khải cũng không ngờ Minh lại phản ứng dữ dội như vậy. Anh cùng một viên cảnh sát khác xốc nách đưa Minh ra ngoài để Minh bình tĩnh lại.

Tới giờ, Minh đã hiểu tại sao Nam đột ngột lại xuất hiện trong cuộc sống vốn dĩ đang yên ổn của cậu.

Nam muốn cảnh báo cho cậu về tên sát nhân này. Nam muốn cậu bảo vệ Hà khỏi nguy hiểm.

Đáng tiếc là, Minh không hề nhận ra điều đó....

Một bàn tay ấm áp đặt lên lưng Minh. Chị Yumi với cánh mũi đỏ lựng như vừa khóc xong, thấy Minh liền lại gần để an ủi.

Lúc có lệnh bắt những người đàn ông giả dạng cùng tên sát nhân thực sự, người đội trưởng ra lệnh phong tỏa và rà soát, tuần tra tất cả những cửa hàng trên khu vực...

Đó là lúc Yumi phát hiện ra Hà nằm bất động dưới chân cầu thang dẫn xuống hầm đỗ xe, bèn thông báo cho mọi người ngay lập tức. Nhận ra đó là cô bé ở cạnh nhà mình, Yumi đã không kìm được nước mắt. Sự thật quá khủng khiếp, tên sát nhân quá ranh ma.

8. Chương 8: Sắc Đỏ

Những ngày sau đó là những tháng ngày sống trong địa ngục của Minh. Cứ đêm về, cậu lại mơ thấy Hà nằm trong vũng máu, mở mắt chăm chăm, đưa đôi tay về phía Minh như cầu cứu. Rồi sau đó, Minh lại mơ thấy Nam, câm lặng, giận dữ nhìn Minh. Mắt Minh đỏ ngầu mỗi sáng thức dậy. Cậu phải sẵn sàng đón bố mẹ Hà từ Việt Nam sang để đưa thi thể con gái về. Minh rất sợ phải đối diện với hai con người đầy đau khổ ấy. Cậu cảm thấy bất lực, cảm giác tội lỗi cứ giằng xé trong lòng cậu khiến lồng ngực cậu đau nhói không ngừng.

Ngày đưa Hà về Việt Nam lại là một ngày mưa. Mẹ của Hà không đứng nổi bên cạnh linh cữu con gái, bố Hà phải dìu. Minh cũng gục khóc dưới đất. Một cô gái đơn thuần và tốt bụng, thẳng thắn như vậy mà lại phải nhận kết cục đau đớn đến thế. Hà đã phải chịu đựng quá nhiều tổn thương...Tại sao một du học sinh lại ra khu Ginza đất đỏ này? Tại sao Minh không thể lường trước được? Tại sao Minh không thể bảo vệ được cô bạn thân duy nhất của mình? Sao Minh lại vô dụng đến thế?...Minh đã không thể giữ lời hứa của mình đối với Nam...

Nam....Nam đã ám chỉ cho Minh điều gì? Trong những giấc mơ, những ảo giác ấy?

Minh nhớ lại hành động của Nam khi cậu cố giơ đôi tay đầy máu về phía Minh...Máu?...

Tiền cha mẹ và họ hàng của Hà về, Minh thất thần đi lang thang ở ga tàu. Giờ Minh ở lại nơi đây còn có mục đích gì...Nhật Bản này lại là một nơi ghi đậm thêm một vết thương lòng của Minh. Giờ Minh có thể chạy trốn đi đâu khi nơi nào cũng khiến cậu đau đớn không thể thở được? Cậu nhìn xuống đường ray tàu. Nếu như không còn bố mẹ, chắc có lẽ Minh đã gieo mình xuống đó như một cách để giải thoát...Giờ cậu đã hiểu phần nào cảm giác và lí do của những người tự kết liễu cuộc đời mình trên đất nước Nhật Bản này. Một phần là bởi vì họ quá đau đớn. Một phần là bởi vì họ không còn lối thoát nào nữa. Một phần là bởi vì, họ bị ảnh hưởng bởi những người khác. Con virus Tự vẫn ấy cứ ngấm vào trong những con người nơi đây như một liều thuốc độc.

Anh Khải không khỏi day dứt khi để chuyện không may xảy ra với bạn của Minh. Anh vẫn luôn tự trách mình không dặn dò Minh trước. Những ngày gần đó anh bù đầu trong việc khai thác tài liệu và chuẩn bị cho cuộc vây bắt nên không còn tâm trí để nhớ tới những việc khác. Anh cũng không ngờ rằng Hà lại đến đó. Cô bé tới đó làm gì?

Hôm ấy anh tan ca về muộn để cố sắp xếp nốt hồ sơ vụ án của Hà. Hiện trường chẳng có gì ngoài hung khí là một con dao được vớt lại, không hề có dấu vân tay nào. Tờ giấy in ghi dòng chữ LZH9 được nhét trong túi áo cô bé như một lời nguyền khẳng định về hung thủ. Cảnh sát cũng tìm thấy chiếc áo khoác gió đen dính máu, chiếc mũ, chiếc kính đen cùng đôi ủng xanh được vớt lại ở một thùng rác nằm nơi vắng người qua lại trong TTTM. Cam cũng không check được gì. Anh Khải chỉ có thể cố gắng mau chóng tìm ra hung thủ để xoa dịu Minh. Nhìn tình trạng tinh thần của Minh dạo này, anh không khỏi xót xa. Bên cạnh đó, áp lực của việc ngăn chặn vụ án tiếp theo xảy ra làm anh càng thêm mệt mỏi.

Anh bước ra khỏi cửa kính của cơ quan thì thấy trời đang đổ mưa, anh chậm rãi bước dưới chiếc dù đen để đi ra bãi đỗ xe thì bỗng nhìn thấy Minh. Bộ dạng của Minh làm anh có phần sợ hãi.

Cả người Minh ướt sũng, mắt cậu thâm quầng vào vì thiếu ngủ còn khuôn mặt thì có phần hốc hác. Minh nhìn chăm chăm vào anh Khải. Thấy anh, Minh vội vàng tiến đến.

“Anh Khải, em đợi anh mãi...” Minh nói.

“Sao không gọi cho anh???”

“Em cũng sợ anh không có ở đây...Em cũng vô tình đi đến đây thôi...Em cũng chẳng biết em đang đi đâu nữa...Em định chờ anh tới sáng nếu anh đến làm, vì cũng muộn quá rồi...”

“Có việc gì gấp thế em????”

“Em nghĩ...em nghĩ em đoán ra được điểm chung giữa các nạn nhân rồi...” Minh nói với giọng mệt mỏi.

“Như nào? Nhưng mà thôi...em về nghỉ đi đã. Trông em mệt mỏi quá rồi Minh ạ” Anh Khải đáp.

“Không được, em phải nói ngay....Anh có thể giúp em một việc được không?”

“Sao thế em?”- “Em có thể cùng anh tìm ra hung thủ được không....Đó là điều duy nhất em có thể làm cho Hà....Em xin anh...” Mắt Minh long lên những tia cảm xúc dồn nén. Minh trông không giống Minh, cậu em họ thông minh hoạt bát mà Khải quen nữa.

“Được...được thôi...” Anh Khải bối rối. “Nhưng giờ em về nghỉ đi...Trông em sợ quá...Mai có gì anh em mình nói chuyện tiếp. Về nhà anh nghỉ. Đi, anh đưa em về...” Anh Khải giục. Minh mệt mỏi theo anh Khải về.

Sáng hôm sau thức giấc, Minh cố gắng đến trường học. Anh Khải đã để lại một mẫu giấy trên bàn ăn nhắn rằng học xong hai anh em sẽ qua quán café để nói chuyện, chứ không đi nhậu như mọi hôm nữa. Anh Khải cũng nhắc Minh uống thêm thuốc bổ và ăn uống đủ bữa. Giờ Minh còn tâm trí nào mà ăn uống nữa. Cậu chẳng khác nào cái xác không hồn. Điều mà Minh bận tâm nhất đó chính là làm sao bắt được hung thủ, chấm dứt chuỗi ngày đau đớn này.

Ngày hôm ấy khi đến sở làm, Khải đã nhìn thấy một xấp tài liệu ở trên bàn, chắc phải tầm hơn chục tập tài liệu. Gì đây nhỉ?

Lúc đó chị Misao nói với sang; “Chị tìm cho cậu những tài liệu gần đây có liên quan rồi nhé. Xem đi”

Anh Khải ngồi trầm ngâm xem kĩ từng tập tài liệu một. Việc tìm ra mối liên quan cũng như những chi tiết khác thường trong những vụ án cũ được che giấu cẩn thận không phải là điều dễ dàng chút nào. Anh chỉ mong trong tập hồ sơ này có vụ án mà anh cần tìm.

Một vụ án cướp của gây sát thương ở khu Ueno, nạn nhân thương nặng nhưng vẫn còn sống...Đã bắt được hung thủ...Không, chắc không phải là đây...

Lật qua lật lại hồi lâu, a xem mỗi hồ sơ không dưới hai lần. Anh có cảm giác như chẳng có vụ án nào có chút liên quan. A ném tập hồ sơ lên bàn của Higo. “Này, cậu xem lại dùm tôi một lần nữa xem cậu có ý kiến gì không?”

Higo cũng lật tập hồ sơ xem trong khi Khải đang sốt ruột ngồi đợi. Toàn là những vụ đâm xe, cướp của, đột nhập, hung thủ đã bị bắt hoặc đã giảng hòa được. Higo lắc đầu, chẳng liên quan gì cả.

Chị Misao khẳng định gần đây chỉ có những vụ án gây thương tích như vậy, còn án mạng thì không có mấy. Chỉ có ở một vài tỉnh xa không gần Tokyo. Dựa trên những vụ án gần đây có thể cho thấy địa bàn hoạt động của tên sát nhân chỉ gói gọn trong thành phố Tokyo. Nhưng cũng không loại trừ khả năng hắn đã gây ra một vụ án khác từ lâu. Trong việc điều tra, điều quan trọng nhất là phải tìm được hướng đi đúng, thời gian sẽ không chờ đợi ai cả. Giờ anh Khải phải tìm ra sợi dây liên kết các vụ án lại, cho dù nó có quá ư mỏng manh.

Anh đứng dậy khoác áo, ngoắc Higo đi theo. Anh cảm ơn chị Misao đã chịu khó tìm những hồ sơ vụ án gần đây. Anh và Higo sẽ tới Cục lưu trữ Tài liệu để tìm thêm một lần nữa xem sao.

Hai người đi ô tô đến Cục lưu trữ, xin phép tìm hồ sơ. Bước vào gian phòng lưu trữ có những chiếc kệ xám lạnh ngắt cao tới gần tận trần nhà, hai người không khỏi cảm thấy ngao ngán. Họ nên bắt đầu từ đâu bây giờ?

Hai người lại gần kệ lưu trữ những tài liệu gần đây. Quả thực những vụ án gây thương tích, tiền án mạng đã được c Misao mượn về hết. Higo đảo mắt qua một lượt chiếc kệ và dừng lại ở một ngăn. “Tự vẫn”. Ngăn

này đầy áp và chật cứng. Chẳng lạ gì, một năm ở Tokyo có hàng trăm, hàng nghìn những vụ tự vẫn, mất tích,...

“Này,” Higo cất tiếng, “Liệu có thể là nó nằm trong đồng này không? Tự vẫn thì chắc chắn là chết rồi còn gì?...”

Khải ngược lên nhìn. Có thể lắm, “Nhưng có khi cậu lại xem quá nhiều phim ấy.” Khải cười cười. Nhưng rồi sau đó hai người vẫn dỡ núi hồ sơ xuống để phân loại. Bụi mù mịt bay lên khiến hai người ho sù sụ. Loại bỏ những tập hồ sơ về nam giới, giám định tử thi chết do treo cổ không có tác động ngoại lực,...thì còn dôi ra tầm hơn 30 bộ hồ sơ nữa với nạn nhân là nữ...Trong số đó họ loại ra những hồ sơ có lí do tự vẫn chính xác được kiểm nghiệm như trầm cảm, phá sản,...

“À này, tập trung vào những nạn nhân có đời tư tình cảm phức tạp ấy. Từ đầu đến giờ, tôi vẫn chỉ thấy mỗi điểm chung là như thế thôi.” Anh Khải lên tiếng, tay liên tục lật xấp hồ sơ.

Đôi mắt anh dừng lại ở một tập hồ sơ. Nạn nhân nữ tên Matsumi hơn 30 tuổi, tử vong khi nhảy từ sân thượng của tòa chung cư xuống. A, anh nhớ vụ này, ở ngay gần nhà anh. Có lần Minh ghé qua có than vãn với anh. Nạn nhân tự vẫn nhắn lại lời thú tội rằng mình đã ngoại tình, để lại hai đứa con thơ. Điểm này nghe đã thấy vô lý. Anh không trực tiếp tham gia xử lí vụ án này nhưng lí do quả thực khiến cưỡng. Nếu như người chồng chưa biết gì về vụ ngoại tình của cô vợ thì lí do gì khiến cô ta phải tự kết liễu mạng sống? Trừ phi cô ấy bị đe dọa? Mà vốn dĩ, trước giờ chẳng ai chỉ vì ngoại tình mà tự vẫn cả.

“Này cậu xem xem...” Khải đưa tập hồ sơ cho Higo xem. “Cậu có thấy lạ không?”

“À, Higo đáp. Minh có biết vụ này. Bên đội số 2 điều tra ấy mà. Minh có mấy đứa bạn ở bên ấy...Chúng nó bảo vụ này giải quyết qua loa lắm, có vài chỗ chưa được điều tra kĩ trên hiện trường nữa kia...”

“Tôi cảm giác có điều gì đó không ổn trong vụ án này. Chúng ta cứ cầm về đã nhé” Nói xong Khải đứng dậy bước đi.

Chiều hôm ấy tan học xong Minh tới quán cà phê ngồi từ sớm. Cậu để đầu óc mình trôi lang thang. Một lúc lâu sau anh Khải mới đến.

Anh gọi một cốc cà phê, xách theo 2 chiếc bánh cá, đưa cho Minh. “Này, em ăn tạm gì đi, trông thần sắc em kém lắm đấy!”

“Vâng em không sao đâu. Em cảm ơn anh nhé!” Minh cười mệt mỏi. Minh chẳng còn quen cách cười nữa, nụ cười hiện diện trên môi cậu lạc lõng và gượng gạo.

Bên cạnh cửa kính, những giọt mưa nhỏ bắt đầu lăn xuống.

“Rồi, giờ vào vấn đề nhé, điều em gấp gáp muốn nói với anh là gì thế?...”

“Mưa...”- Minh lẩm bẩm. “Hả, sao cơ?” Anh Khải hỏi.

“Ý em là mưa...Lần nào hung thủ gây án trời cũng đổ mưa...Hay mưa có liên quan gì tới hấn?” Minh nói. “Hôm qua em đi lang thang dưới mưa để mong gặp hấn đấy. Em sẽ giết hấn!!”

“Ừ đúng rồi...Mưa có lẽ sẽ thuận lợi để cho hấn gây án hơn vì sẽ dễ xóa dấu vết hơn. Nhưng điều đấy tổ anh cũng đoán ra rồi. Em không được phép tự ý hành động như thế nữa nhé. Anh không đồng ý đâu, nguy hiểm lắm. Có gì cứ để pháp luật xử lý hấn.”

“Bên cạnh nạn nhân, có cái gì màu đỏ không anh...”

“Hả em nói cái gì cơ? Đỏ là sao?”

“Em nghĩ...em chỉ nghĩ là hấn là tên sát nhân màu đỏ thôi. Bạn em, Nam ấy, cổ dùng máu để chỉ cho em cái đó. Là màu đỏ, những thứ màu đỏ anh ạ...” Mắt Minh mở to nhìn chăm chăm vào anh Khải một cách đáng sợ, hai tay bầu chặt lấy cạnh bàn.

Anh Khải nhìn Minh như thể không khỏi sợ hãi. ” Anh ghi nhận. Anh sẽ xem xét lại. Nhưng mà em thực sự khiến anh phải lo lắng rồi đấy. Trông em đi, có giống người nữa không? Em bị vụ án này ám ảnh quá

rồi. Nếu em không chịu khó giữ gìn sức khỏe anh sẽ không tiết lộ thêm thông tin gì cho em đâu. Anh sẽ gọi cô chú sang đây. Em đi về nghỉ đi đã!”

Minh bực tức đưa tay ôm mặt “Em khỏe mà!!”

“Đi về đi! Đừng để anh nói đến lần thứ hai...” Anh Khải giục.

Minh mệt mỏi đứng dậy, chuẩn bị bước đi thì ngoái lại với anh Khải bằng đôi mắt buồn rầu: “Anh nhớ cho em tham gia đây...Anh hứa rồi mà...”

“Ừ ừ rồi...để anh đi cùng em ra ga tàu nhé...” nói rồi anh Khải đứng dậy thanh toán và bước ngay theo sau Minh. Anh cảm tưởng như cậu em họ của mình có thể gục xuống bất cứ lúc nào.

“À thế...nếu là tên sát nhân màu đỏ, thì bạn em có liên quan gì chứ...Cái Hà ấy...Anh thấy cô bé là một cô gái dịu dàng, hay mặc đồ xanh trắng....chứ có đồ dùng nào màu đỏ đâu em?...”

Minh ngoái lại nhìn anh Khải bằng đôi mắt trũng sâu vô hồn: “Có anh ạ...Có đây...Hà có một hình xăm bông hoa hồng đỏ phía sau vai trái...”

9. Chương 9: Tìm Lại

Thời gian dường như cô đọng lại trong Hà kể từ buổi chiều ngày hôm ấy. Như mọi năm, nếu như vào ngày 20/10, Nam và Minh sẽ cùng Hà đi ăn lẩu, hoặc tặng cho cô một món quà nho nhỏ. Hà thấp thỏm đợi cả buổi học cũng chẳng thấy Minh hay Nam nói gì...Nhất là Nam. Hà thực sự đã mong chờ một điều gì đó.

Sau buổi học Minh đã bảo cô đợi Minh ở đó. Hà chẳng hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng đồng ý ở lại đợi. Chắc có chủ ý gì đây, trực giác con gái mách bảo cô như vậy. Thế nhưng người mà cô mong đợi là Nam lại phóng xe đi mất từ lâu. Cô đưa ánh mắt về phía cổng trường, đợi Minh nhưng thực chất lại muốn thấy Nam quay về với một thứ gì đó. Thái độ úp mở của Nam những ngày gần đây khiến Hà thực sự nghĩ rằng ngày 20/10 này sẽ là một ngày đặc biệt.

Và quả thực nó đặc biệt tới mức không thể quên được.

Giây phút Hà nhìn thấy Nam nằm như vậy trên đường, trái tim cô như vụn vỡ. Cô không tin điều mình nhìn thấy là sự thực

Sau 1 ngày tai nạn xảy ra, Minh đã nói thật với Hà về dự định của Nam. Chẳng nói chẳng rằng, Hà chạy vụt đi trong làn nước mắt tuôn không ngừng. Hà đạp xe tới địa chỉ mà Nam đã sắp xếp mọi thứ.

Quán cà phê đã dọn dẹp mọi thứ sau khi Nam không quay trở lại. Chỉ còn duy nhất một bó hoa hồng được cắm trên bàn do nhân viên tiệc cưới giữ lại cùng chiếc bánh gato nho nhỏ trong tủ lạnh. Nhận bó hoa về mà Hà khóc nức nở tới mức không thể đứng vững được. Nhân viên ở đó vô cùng ái ngại và khó hiểu...

Sau đám tang 1 tháng, Hà vẫn chẳng thể vượt qua được. Đối với Hà, chỗ trống trong lớp vẫn có người ngồi, vẫn là Nam mỉm cười với Hà từ dưới ánh nắng vàng nơi sân trường...vẫn là Nam đứng đợi Hà đi học...Nước mắt Hà rơi lã chã.

Hà lặng lẽ tìm đến một cửa hàng xăm nhỏ trong một con ngõ. Hà yêu cầu khắc một hình xăm hoa hồng phía sau vai cùng ngày tháng như một lời nguyện mãi mãi không bao giờ quên.

Ấy vậy mà sắc đỏ sau lưng ấy lại mang lại cho Hà cái chết đầy đau đớn...

Sau khi sang Nhật, Hà chẳng có mối quan hệ tình cảm với bất cứ ai. Vậy tại sao tên sát nhân biết được câu chuyện quá khứ của Hà? Vậy tại sao, cô bé lại bị nhắm vào?...

Ngày hôm sau buổi nói chuyện với Minh, anh Khải vội đầu vào đồng hồ tài liệu của những vụ án vừa qua để lần tìm thêm manh mối.

Minh đã gợi ý cho anh điểm chung giữa các nạn nhân là những vật dụng màu đỏ.

Anh xem lại những bức ảnh hiện trường của vụ án trước vụ án của Hà. Ca sĩ Tatsuya Mara. Ngoài dòng chữ bí ẩn được khắc trên mặt bàn ra thì ảnh chụp đồ dùng cá nhân của cô ca sĩ không có gì đáng chú ý cả. Hung thủ thường sẽ có xu hướng nhắm vào những nạn nhân có đặc điểm hấp dẫn và gắn liền với nạn nhân lâu dài chứ không phải có tính chất tạm thời.

Đúng lúc đó chị Misao bước vào phòng, tay cầm theo một tách cafe nhỏ.

Khải cất tiếng: "Chị ơi...em hỏi cái này hơi kì cục, nhưng mà, cô ca sĩ Tatsuya có cái gì màu đỏ không?"

Chị Misao- một nữ cảnh sát gần 40 tuổi, mái tóc bằng ngang vai, được búi gọn gàng dưới chiếc mũ cảnh sát, bật cười: "Kì thật ý, sao mà chị biết cô ta có cái gì chứ. Chị đang phát mệ với đồng fan của cô ta cứ đòi tìm bệnh viện cô ta nằm để thăm nom đây...À mà fan hâm mộ cuồng nhiệt cậu cứ sang bên Cục Giao thông ấy, có thằng Nakashi thích cô ta lắm, chắc cái gì cậu ta chả biết..."

"Vâng em cảm ơn chị..." nói rồi anh lại cắm cúi tập trung vào công việc.

Nạn nhân đầu tiên, à có lẽ là thứ 2, một nhân viên ngân hàng hết sức chảnh chù, cô ta liệu có cái gì màu đỏ được chứ?

Câu hỏi được giải đáp khi anh nhìn vào tấm ảnh chụp đồ đạc của nạn nhân bên trong chiếc túi xách đeo bên người. Chiếc túi da đen bê bết máu trông rất khủng khiếp. Đồ vật bên trong tan nát vì tác động ngoại lực, chỉ có một vật không lẫn đi được, đó là một chiếc ví da thuộc đỏ có đính đá cách điệu...

Có thể lắm...có chút liên hệ rồi đó...nếu như lời Minh là đúng...

Anh Khải lật tập hồ sơ mới mang về từ kho lưu trữ. Vụ án tự tử của người phụ nữ này quả thực có rất nhiều điểm bất thường. Tuy nhiên ảnh chụp hiện trường cũng như vật dụng cá nhân của nạn nhân không hề có thứ gì màu đỏ. Vậy là sao??

Thời gian của vụ án đã qua khá lâu khiến việc lật lại vụ án gặp chút khó khăn. Anh chỉ sợ những dấu vết mình cần đã phai nhạt đi hết.

Khải ra võ vai Takashi, cậu ta đang ngồi làm báo cáo tiến trình điều tra. Khải nhờ Takashi sang bên Cục giao thông để hỏi dò anh chàng Nakashi về cô ca sĩ trẻ. Tất cả mọi thứ anh đều muốn làm âm thầm, không muốn báo cáo lên đội trưởng. Ông ta chắc chắn không bao giờ ủng hộ giả thiết màu đỏ gì đó của anh. Những gì anh có hiện giờ chẳng rõ ràng. Anh càng không muốn liên hệ với người quản lý của cô ca sĩ, tránh rút dây động rừng, gây hoang mang dư luận khi hung thủ còn chưa bị bắt và cô ca sĩ còn chưa tỉnh lại...

Chiều hôm ấy, anh đánh xe mất gần hai tiếng về khu ngoại ô Komagome để xem xét lại hiện trường vụ tự vẫn.

Đứng trước sân khu chung cư heo hút và tĩnh lặng, anh không khỏi rùng mình vì nơi đây đã từng có một con người gieo mình xuống mà mất mạng. Anh đi thang máy lên tầng sân thượng. Cánh cửa sân thượng han gỉ đã bị niêm phong lại. Đường như kể cả không bị niêm phong thì cũng chẳng ai dám lên đây vào những khi tối trời.

Anh đẩy cánh cửa đôi để bước vào. Sân thượng bằng bê tông rộng và vắng. Bờ bao tường xung quanh cao ngang bụng người. Một chiếc dây phơi kéo dài ngang sân thượng đã bị đứt, nằm chỏng chơ trên sàn chưa có ai nổi lại. Theo báo cáo viết trong hồ sơ thì sợi dây bị kéo mạnh nên đứt, xét nghiệm dấu vân tay cũng có cả vân tay của nạn nhân và vô số dấu vân tay của những người dân khác trong toà nhà nên cũng không khẳng định được gì. Sân thượng này của chung, thi thoảng có vài người lên hóng gió hay phơi đồ vào những ngày nắng đẹp nên sợi dây có đứt từ lúc nào cũng không ai biết được.

Ở bên cạnh cánh cửa anh để ý thấy một số vụn kẽm còn vương lại. Vụn kẽm? Anh nhặt lên xem, nghe nói cánh cửa này được cố định lại với nhau bởi một sợi dây kẽm cuốn khá chặt. Trên cuộn dây có dấu vân tay cả 5 ngón của nạn nhân, nên cảnh sát kết luận chính nạn nhân đã cuốn dây kẽm cố định cửa. Nhưng những mẫu vụn kẽm nằm ở đây có ý nghĩa gì? Giám định cho thấy dây kẽm đã bị cắt ra bởi một cây kim. Tuy nhiên việc dây kẽm bị cắt nhỏ ra để phục vụ nhiều mục đích khác nhau của con người là chuyện bình thường. Nhưng tại sao lại có vụn kẽm ở đây? Điều này chứng tỏ dây kẽm được cắt ngay tại đây. Nếu trong

khoảng thời gian sau khi vụ án xảy ra không có ai lên đây thì chứng tỏ rằng dấu vết này còn sót lại từ vụ án.

Những dấu vết khá rõ ràng này được điều tra khá qua loa, che đậy bởi tổ điều tra. Một năm có thể họ phải xử lí quá nhiều vụ tự vẫn nên không thể điều tra kĩ lưỡng dẫn đến cách làm việc tắc trách như thế này.

Anh Khải rất muốn xin lệnh khám xét nhà của nạn nhân nhưng một phần anh sợ cấp trên không cho phép, vì đây là hành động tự ý của anh, một phần anh không muốn khơi dậy nỗi đau trong gia đình nạn nhân.

Sau khi xem xét kĩ hiện trường vụ án, ghi lại 1 số đặc điểm khác lạ, anh đi dạo xuống sân chung cư.

Đến điểm rơi, anh ngược mắt lên nhìn khu sân thượng nơi người phụ nữ gieo mình xuống. Sau đó anh dò xét xung quanh phần mặt đất. Vết máu đã được lau sạch từ lâu.

Khi anh lại gần bờ tường, anh nhìn thấy một vết xước trên mặt đất, nhìn qua thì có lẽ không nhận ra gì nhưng những đường nét ngoằn ngoèo không thẳng hàng tạo nên một dòng chữ khiến anh gai người: L Z H 9

Như vậy chính là nó rồi

Đây chính là vụ án đầu tiên. Vụ án mà tổ anh đã bỏ sót.

Thật đáng tiếc vì những dấu vết đã phai mờ. Vật dụng màu đỏ của nạn nhân là gì đây?

Giá như anh có mặt ở đây hôm đó

Giá như...

A!

Anh vội rút điện thoại ra bấm số gọi.

Minh bắt máy. Người có mặt ở hiện trường hôm ấy chính là Minh.

“Em có nhớ vụ án gần nhà anh không? Ở khu Komagome ấy?”

“Vâng, em nhớ mang máng, vụ tự tử ấy á?...”

“Ừ em cố nhớ lại cho anh xem hôm đó em thấy gì bất thường ở hiện trường không? Nhất là...mấy thứ màu đỏ ấy...”

“Ừm...đỏ thì...rất nhiều máu...còn...A!”

“Gì thế...???” Anh Khải sốt ruột hỏi

“Hôm đó em thấy một chiếc ô đỏ nằm chổng chơ dưới đất. Không ai nhặt lên cả. Em cứ nghĩ là ai đó bỏ quên. Nhưng có khi nào là của nạn nhân không? Tại em nghĩ đi tự vẫn mà cầm ô cũng kì ấy...”

“Được rồi cảm ơn em...” Adrenaline dâng lên trong máu khiến anh cảm thấy phấn khích. Từ đây anh lại có thêm manh mối rồi.

Anh cúp máy rồi đứng trầm ngâm suy nghĩ.

Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên cắt ngang dòng suy tư của anh. Anh luống cuống rút điện thoại ra. Có khi nào là Minh nghĩ ra cái gì mới?

Ra là ông đội trưởng gọi, linh cảm chẳng lành, anh nhún nút nghe

“ĐANG TRONG GIỜ LÀM VIỆC CẬU ĐI ĐÂU THẾ HẢ? QUAY VỀ NGAY VÀ GIẢI TRÌNH RÕ RÀNG CHO TÔI!!!” Giọng ông ta gay gắt vang lên dội vào tai anh.

10. Chương 10: Nghi Vấn

Anh Khải vội vàng chụp lại bằng chứng rồi lên xe chạy thẳng về sở cảnh sát. Anh cứ nghĩ hôm nay anh sẽ có thêm thời gian bởi vì anh định ninh rằng ông đội trưởng đi họp trên Bộ, không rẽ qua cơ quan. Thế quái nào???

2 tiếng sau anh mới có mặt ở văn phòng. Ông đội trưởng đang chờ anh trong phòng riêng. Khi anh bước vào, ông ta giận dữ quay mặt sang, ném mạnh tập tài liệu xuống bàn.

“Cậu làm việc kiểu gì thế? Đang trong giờ làm bỏ đi không một lời xin phép. Trong khi vụ án còn chưa có chút tiến triển nào, cấp trên thì ép xuống, dư luận thì hồi lên, cậu muốn tôi phải làm thế nào? Tinh thần làm việc rã đám thế à???”

“Tôi xin lỗi...” Anh Khải cúi người.

“Từ lần sau, tôi cấm tuyệt đối các hành động tự phát như hôm nay nhé. Cậu giải trình ngay lập tức cho tôi xem hôm nay cậu đi đâu?”

“Thực sự thì tôi có chút manh mối...Tôi vừa tìm lại được một vụ án cũ...Chắc chắn có liên quan đến vụ án này...Nên tôi đã tự ý đi điều tra...”

“Sao cậu lại tự ý hành động như thế? Việc lật lại các hồ sơ cũ tôi đã giao cho Misao rồi. Có gì mới bắt buộc phải báo cáo lên cho tôi. Mở lại một hồ sơ đã đóng không phải là chuyện dễ dàng. Đưa hồ sơ của vụ án đó đây!”

Anh Khải bực bội bước ra ngoài để lấy hồ sơ trong ánh mắt tò mò của mọi người trong đội. Higo hỏi với theo: “Sao đấy???”

Anh Khải vào đưa tập hồ sơ cho ông đội trưởng. Ông ta mở ra xem. “À, tôi nhớ vụ này, xảy ra cách đây 3 tháng. Nhưng nó đã khép lại và được kết luận là một vụ tự sát rồi. Thế thì liên quan gì đến vụ án của chúng ta???”

Anh Khải chìa tấm ảnh anh chụp được ở hiện trường ra khiến ông đội trưởng im lặng.

“Thôi được...Cậu cứ để nó ở đây, tôi sẽ liên hệ với bên công tố và tổ điều tra từng phụ trách vụ án này để xin lệnh mở lại vụ án...”

Nói rồi hai người bước ra khỏi văn phòng.

“Tôi thông báo tháng này trung sĩ Khải sẽ bị trừ lương vì hành động tự ý rời vị trí làm việc ngày hôm nay. Đây cũng là một tấm gương cho những ai muốn có hành động tự ý điều tra...Bây giờ điều cấp thiết là phải ngăn chặn các vụ án sắp tới và giải mã dòng dấu hiệu bí ẩn này. Vậy nên tôi yêu cầu chúng ta toàn lực giải mã dòng kí hiệu LZH9 này..”

Anh Khải ngắt lời: “Theo như tôi đã điều tra được thì hung thủ sẽ gây án vào những ngày mưa, theo đuôi những cô gái thuộc mọi tầng lớp, độ tuổi từ 18-35, có đời tư tình cảm phức tạp như ngoại tình trăng hoa,...và một đặc điểm tiên quyết nữa là có những vật dụng màu đỏ...”

“Cái gì cơ? Màu đỏ??” Ông đội trưởng quay sang ngạc nhiên. Mọi người trong phòng cũng xì xào...

“À bảo sao cậu nhờ mình đi hỏi cái thằng fan hâm mộ kia....Cậu ta chỉ nhớ là Tatsuya đang làm đại sứ thương hiệu cho một hãng mỹ phẩm, mới ra một dòng sơn móng tay dưỡng mới, nên cô ta làm bộ móng đỏ chói, thế thôi chứ còn ca sĩ mà, mỗi ngày một thứ quần áo, chẳng có thứ gì là màu đỏ cố định đâu...Bây giờ thì thoảng cũng bắt gặp tấm áp phích quảng cáo sơn móng của cô ta trên đường mà. Bản thân cô ca sĩ cũng không phải người chuộng màu đỏ...” Takashi nói.

Anh Khải gật đầu tỏ ý cảm ơn Takashi.

“Chỉ dựa vào bộ móng tay ư??” Ông đội trưởng cười cười.

“Theo như tôi điều tra được thì ở hiện trường vụ án cũ có một chiếc ô đỏ cùng dòng chữ mà tôi chụp lại được đây...” Anh Khải giơ chiếc điện thoại lên. “Sau đó ở vụ án tiếp theo là chiếc ví da đỏ của nạn nhân số 2, bộ móng tay của cô ca sĩ và mới nhất đây là Hà, một du học sinh Việt Nam. Theo như thông tin từ một

người bạn thân với cô bé thì cô bé có một hình xăm đỏ nho nhỏ bên vai trái, ngoài ra vật dụng cá nhân không có gì màu đỏ, trừ quần áo, vì màu đỏ không phải là màu dễ mặc hay gắn bó bên người....”

“Nghe cũng có vẻ thuyết phục đấy, nhưng tôi thấy chưa đủ mạnh để có thể coi đó là một điều kiện tiên quyết đâu...” Ông đội trưởng gạt đi. “Chỉ vì có mấy thứ nhỏ nhặt như thế mà giết người ư?? Tôi không nghĩ thế đâu...”

“Nhỏ nhặt như thế nên mãi bấy lâu nay chúng ta mới không thể tìm được mẫu số chung giữa các nạn nhân đấy! Đòi tư phức tạp thì có rất là nhiều, trong khi tại sao lại là những người phụ nữ này bị giết? Cả Hà, cô bé du học sinh Việt Nam nữa, đòi tư tình cảm của cô bé thậm chí còn không có gì trong vòng 2 năm qua, vậy tại sao nạn nhân lại là cô bé????”

“Có thể cô bé bị giết để bịt đầu mối chẳng??” Yumi góp lời.

“Cũng có thể lắm” Higo gật gù. “Nhưng mà, ở đây cô bé có quen ai đâu cơ chứ?”

“Chúng ta cũng nên điều tra thêm bạn bè của cô bé đi...” Takashi nói.

“Thôi được rồi đừng tranh luận nữa. Cái gì cần thiết chúng ta vẫn phải điều tra.” Ông đội trưởng nói.

“Tôi nghĩ đã đến lúc công bố ra ngoài dư luận để ngăn chặn vụ án tiếp theo xảy ra. Nên cảnh báo dân chúng về những ngày trời mưa và tránh mang những vật dụng màu đỏ đi...”

“Này, đừng nực cười thế chứ? Sở cảnh sát của chúng ta sẽ thành trò hề mất khi đưa ra một báo cáo nực cười đến vậy. Tất cả chỉ là trùng hợp thôi. Chẳng có gì là đỏ ở đây cả. Tên sát nhân là bò tót chắc? Ra đường mang một cái ô đỏ và bị giết ư??? Nói chung tôi sẽ cân nhắc việc ra lời cảnh báo cho người dân, nhưng bỏ cái giả thuyết ngớ ngẩn ấy của cậu đi!” Ông đội trưởng gắt.

Anh Khải định nói thêm điều gì nữa nhưng lại chọn cách im bặt.

“Giờ tôi phân công nhé. Chúng ta cần giải mã dòng chữ này càng sớm càng tốt. Yumi và Khải, nếu thích đi lại nhiều, hãy đi dò xét các bến cảng và khu đỗ xe trong vùng xem trong khoảng 10 năm trở lại đây có gì liên quan tới dòng chữ này không. Yumi, tôi tin tưởng cô, nếu cậu ta có làm liều thì nhớ cẩn lại nhé.” Ông ta cười

“Misao và Takashi liên hệ với bên giám định chữ viết và khảo cổ nhé. Có tin gì mới nhớ báo cáo cho tôi. Những người còn lại tăng cường giám sát và tuần tra khu vực xung quanh Tokyo này, vì chúng ta chưa khoanh vùng được vị trí hoạt động của tên sát nhân nên vẫn phải theo dõi một số nghi phạm...”

“Ồ thế còn tên tội phạm bị bắt lần trước vụ Tatsuya thì sao? Nếu như vậy thì hẳn vô tội chứ nhỉ, phải thả hẳn ra thôi...” Misao hỏi

“Tạm thời thì chưa. Hẳn cũng chỉ là một tên vô gia cư, cứ để hẳn trong tù có lẽ sẽ tốt cho xã hội hơn. Phiên tòa của hẳn tôi sẽ can thiệp để hoãn lại, chứ giờ thả hẳn ra khi chưa bắt được hung thủ thật sự sẽ gây hoang mang dư luận. Thế nhé. Còn ai thắc mắc gì nữa không???”

Cả phòng điều tra im lặng.

“Tốt, các anh chị có một tuần để nộp báo cáo.” Nói rồi ông ta bước ra khỏi phòng

“Đúng là vô liêm sỉ...” Higo lẩm bẩm. Anh Khải dõi theo bóng hình của ông ta với ánh mắt nghi ngờ.

Anh không biết có nên nói với mọi người về điều mà anh đang băn khoăn không.

Nhìn vào dự báo thời tiết trong một tuần tới, thời tiết hanh khô và có chút nắng. Điều này làm mọi người trong tổ điều tra cảm thấy yên tâm hơn chút. Không có mưa thì tạm thời tên sát nhân sẽ không hành động gì.

Hẳn quả là ranh ma khi chọn trời mưa để hành sự. Mọi dấu vết sẽ dễ dàng bị xóa hơn. Nhưng liệu có thật chỉ là mỗi lí do đó không. Còn lí do gì để hẳn chọn trời mưa nữa?? Anh Khải miên man trong dòng suy nghĩ.

Chợt điện thoại trong phòng reo vang. Yumi bắt máy: “Tổ điều tra trọng án số 1 Tokyo xin nghe...Vâng vâng...Mừng quá ạ...Chúng tôi biết rồi...”

Cô cúp máy rồi ngừng lên với bộ mặt tươi tỉnh. “Này, cô ca sĩ Tatsuya có dấu hiệu tỉnh lại rồi đấy. Không biết chừng chúng ta có thể hỏi thêm được gì đó. Nhân chứng trực tiếp duy nhất đó!” Yumi mừng rỡ.

“Tốt quá rồi!” Takashi reo lên. “Mong cô ta có thể chỉ điểm được hung thủ luôn thì càng tốt! Vụ án sắp kết thúc đến nơi rồi...”

“Để tôi thông báo cho ông đội trưởng nhận chỉ thị tiếp theo...” Misao nói. Đoạn chị bước gấp gấp ra khỏi phòng.

Một lúc sau Misao quay lại, thông báo rằng, những người được phân công nhiệm vụ tuần tra phải tăng cường hết sức để bảo vệ nhân chứng và thu thập lời khai. Đội đi điều tra kí hiệu rút lại còn Khải, Higo và chính chị Misao.

Những ngày sau đó anh Khải lang thang ở các bến tàu khu cảng Tokyo để điều tra các mã hàng, container và số hiệu tàu. Những con số làm anh hoa cả mắt: PL2, 9203,...Đa số các tàu đều được kí hiệu 2/3 chữ, 1/3 số...còn lại là số hết...Anh dò danh sách tàu neo đậu cũng như hệ thống tàu xin phép cập bến trong vòng nửa năm trở lại đây đến 2 tháng tới cũng không thu thập thêm được gì về con chữ LZH9 cả. Anh chẳng hiểu dòng kí hiệu đó có nghĩa là gì. Có lẽ, anh nên qua Cục lưu trữ hồ sơ tìm mã hồ sơ thật, haha...Làm gì có chuyện...

Bên cạnh đó, Higo cũng đi khắp các khu trung tâm thương mại, bãi đỗ xe lớn trên khắp Tokyo. Việc này mất cả ngày. Xem xét việc ký hiệu các bãi đỗ xe, anh nhận thấy nó chỉ dừng lại ở 2-3 con chữ, số để kí hiệu cột chữ cũng chẳng có chỗ nào kí hiệu nhiều hơn 3 cả vậy nên dòng kí hiệu LZH9 nằm ở đây cũng khó có khả năng. Sang tuần anh dự định sẽ tới những khu quân sự, tập kết quân đội xem liệu có biết kí hiệu này có nghĩa là gì không.

Chị Misao ở văn phòng cũng ở bên Ban giải mã và khảo cổ để giải mã dòng chữ. Chuyên gia phân tích đây có thể là một dòng kí hiệu có ẩn tượng sâu sắc với tên sát nhân, để lại sang chấn tâm lý đối với hắn hoặc tượng trưng cho một điều mà hắn tự hào để đánh dấu lại bên mỗi xác nạn nhân. Căm hận và phẫn khích, đó có thể là hai thái cực mà tên sát nhân đang rơi vào. Họ cũng đã thử phân tích mẫu kí hiệu theo nhiều ngôn ngữ khác nhau nhằm tìm ra manh mối, đồng thời cũng thử tách nhỏ mẫu chữ nhưng chưa kết luận được gì. Những mẫu giấy mà tên sát nhân để lại ở hiện trường đã được đem đi xét nghiệm, chất giấy cũng chỉ là giấy A4 văn phòng bình thường của một hãng giấy bình dân ở Nhật, các cơ quan hành chính dùng nhan nhản, ngay cả ở cơ quan cảnh sát cũng có, chẳng có gì đặc biệt. Dòng chữ để lại ngay ngắn và sạch sẽ, hệt như phong cách của tên sát nhân. Hắn xuất hiện rất nhanh và biến mất, chẳng để lại gì.

Ở bên ngoài bệnh viện, những nhà báo săn tin đang vây kín. Cảnh sát rất khó khăn mới đẩy được đám nhà báo ra xa cổng bệnh viện. Chẳng hiểu sao tin tức vẫn lọt ra ngoài rằng ca sĩ nổi tiếng Tatsuya đã hồi phục và tỉnh lại, đã thế họ còn biết chính xác bệnh viện nơi cô ta nằm. Có lẽ rằng mấy ngày trước, tên tình nhân Ogura của cô ta đã vào đây thăm bạn gái để cảnh sát bắt gặp.

Hiện giờ Tatsuya đã qua cơn nguy kịch nhưng cô vẫn bị nhiễm trùng nhẹ, nội tạng vẫn bị tổn thương nên còn khá yếu, vẫn phải thở oxi và chưa ăn uống được gì. 4 vết đâm chí mạng vào ổ bụng là một trải nghiệm kinh hoàng đối với cô ta. Cách đây một tháng, cô ta vừa mới chia tay người bạn trai vô danh để đến với mối tình đầy ánh hào quang với Ogura, chàng nhóm trưởng nhóm nhạc Rock điển trai. Đây được tung hô là một mối tình đẹp trong J-Biz, là tấm gương cho giới trẻ Nhật hiện nay đang mắc căn bệnh ngại yêu có động lực đi tìm tình yêu hơn. Bạn trai cũ của cô ta đã gây ra một vụ lùm xùm khi định tự vẫn và được can ngăn bởi cảnh sát tuần tra. Anh ta nói rằng đã dành hết tuổi trẻ và hi sinh sự nghiệp, học hành để kiếm tiền nuôi Tatsuya theo đuổi ước mơ của mình. Đến khi cô ta thành công thì đã hắt hủi anh đi, chạy theo mối tình với một chàng trai nổi tiếng. Vụ đó lên báo ùm xùm một thời nhưng phía bên Tatsuya đã kịp im đi bằng một đồng tiền. Thay vào đó, báo chí đính chính rằng anh ta chỉ là một fan cuồng của Tatsuya và sau khi bị phá sản, rơi vào cảnh nghèo túng, anh ta đã tự vệ nên câu chuyện đó chứ Tatsuya không hề quen biết anh ta. Vụ việc rơi dần vào quên lãng. Ấy vậy mà có kẻ đã trả thù thay cho anh ta sao???

Cảnh sát canh phòng ở bên ngoài cửa phòng bệnh VIP của Tatsuya rất cẩn mật. Ai ra vào đều phải xuất trình giấy tờ. Họ đang mong sức khỏe của Tatsuya mau hồi phục để có thể lấy thêm lời khai mang tính quyết định từ cô. Cảnh sát cố gắng không để lộ chút thông tin nào về tiến triển bệnh của Tatsuya ra ngoài. Cảnh nhà báo châu trực mấy hôm không thấy động tĩnh gì thì rút lui dần. Đó là do họ không biết rằng,

chỉ mấy ngày nữa thôi, họ sẽ có một tin thật shock để đăng.

11. Chương 11: Vuột Mất

Những ngày lang thang đi tìm lời giải cho dòng kí hiệu bí ẩn kia, anh Khải tranh thủ đi hỏi dò công ty sản xuất loại ủng xanh mà tên hung thủ hay đi. Công ty sản xuất loại ủng này phân phối số lượng lớn đến rất nhiều cửa hàng trên khắp Tokyo. Mẫu ủng xanh này được khá nhiều người dân ưa thích vì tính tiện lợi của nó, chống nước tốt, phù hợp đi vào những ngày mưa, lại có nhiều kích cỡ cho cả trẻ em, chống trơn trượt,...Tên sát nhân đã lựa chọn một đặc điểm không mấy nổi bật để dễ hòa lẫn vào đám đông hơn. Bấy giờ việc dò hỏi từng cửa hàng một mất rất nhiều thời gian, vậy chỉ có thể chờ đợi kết quả giám định từ tổ pháp y.

Anh Khải nghĩ lan man rằng tại sao hắn không chọn một đôi giày thể thao thông thường mà lại nhất thiết là ủng? Hắn đi ủng lên khu cao cấp Ginza không sợ bị chú ý ư? Hay còn lí do nào khác??? Hiện tại trung tâm pháp y đang quá tải vì các bằng chứng dồn dập gửi về nên ít nhất anh phải đợi 1 tuần nữa.

Minh đã biến phòng trọ của mình thành một phòng điều tra nho nhỏ. Cậu in một tấm sơ đồ thành phố Tokyo lớn, che kín bức tường, sau đó ghim thông tin các vụ án lại với nhau theo từng địa điểm xem có chút liên hệ gì không. Dường như hành tung của hung thủ rất ngẫu hứng, mỗi vụ án lại ở một địa điểm khác nhau. Điểm chung giữa các nạn nhân đã rõ rồi, nhưng Minh vẫn không hiểu tại sao cảnh sát chưa ra thông cáo gì. Chẳng nhẽ anh Khải không tin Minh? Sau cuộc gọi của anh Khải hôm trước, quả thực Minh đã thử đảo qua hiện trường vụ án lần trước. Xem xét trên sân thượng cậu cảm giác bất ổn nhưng không thu được thêm bằng chứng gì khi cậu chẳng có chút quyền hạn trong tay. Ở dưới sân, Minh cũng phát hiện ra dòng kí hiệu kì lạ đó. Liệu nó có ý nghĩa gì?

Đạo này đến lớp, Minh chẳng có tâm trí học hành gì. Những quyển truyện trinh thám cậu đọc không giúp ích gì được nhiều. Minh nghe giảng một cách lơ mơ, chập chờn. Trong cơn buồn ngủ, Minh quay sang bấm đũa bên cạnh: “Này, thầy xuống thì bảo tớ với nhé, tớ chọn mất tí...”- Cô gái ngồi bên cạnh im lặng chỉ cúi mặt nhìn xuống vở, chẳng nói năng gì. Minh lại tiếp tục lay lay: “Này...Này....”, cô ấy không phản ứng, Minh bèn bực bội nằm xuống bàn. Không biết có theo học được hết chương trình học trong tình trạng sức khỏe như thế này không, Minh nghĩ. Cậu nằm nghiêng đầu và lim dim. Chợt cậu cảm thấy một cơn gió nhẹ thoảng qua mặt như có người vừa đặt mình xuống mặt bàn. Minh mở mắt ra.

Áp sát gương mặt cậu là một gương mặt quen thuộc khiến cậu đau đốn khôn cùng. Là Hà. Hà với đôi mắt đỏ mầu đang nhìn chăm chăm vào cậu.

Minh giật mình hét toáng lên bật ra khỏi ghế ngồi. Cả giảng đường đổ dồn ánh mắt về hướng cậu. Giáo sư hỏi: “Có chuyện gì thế?”...Minh bối rối gãi đầu: “Con..con gián ạ...Em xin lỗi thầy...”

“Giảng đường làm gì có gián nhỉ? Thôi ngồi xuống đi tập trung vào học nhé.”

Minh từ từ ngồi xuống chỗ ngồi, khi cậu nhìn thấy nữ sinh ngồi bên cạnh mình đang ngơ ngác nhìn sang, Minh mới yên tâm. Trống ngực cậu vẫn đánh thình thình còn đôi chân thì run rẩy. Có lẽ Minh đã nghĩ về Hà nhiều quá chẳng, nên dẫn đến ảo giác....

Trong những tháng ngày cô đơn nơi đất khách quê người, Minh đã quen với sự hiện diện của Hà như một phần không thể thiếu của cuộc sống mình. Sau khi Hà mất, một mảng lớn trong Minh cũng biến mất. Minh cảm thấy rất nhớ Hà và dường như những hình dáng cũ của Hà cứ chạy trong đầu Minh như một cuốn phim đã cũ: Hai đứa đi bộ dưới ánh đèn vàng của khu Shibuya, dáng Hà tung tăng chạy phía trước Minh để cậu đuổi theo sau, những lần Minh ôm Hà mang nước ép và thuốc sang cho cậu. Bàn tay Hà rất dịu dàng và thơm ngát nhẹ nhàng lau lên vầng trán của Minh. Đặc biệt là, Minh rất thích món cơm cuộn trứng Hà làm. Chẳng ai làm được món trứng mềm như vậy, thế là từ bây giờ Minh sẽ không còn được ăn nữa. Mỗi lần nhận ra điều đó, Minh đều đau xót đến trào cả nước mắt. Từ bé đến giờ, Minh chỉ khóc có đúng 2 lần: Khi

Nam mất và khi Hà mất. Còn dù cậu có bị đòn roi thế nào cũng không khóc. Lần đi đá bóng trên trường Minh chẳng may bị ngã gãy chân cậu cũng chỉ nhăn nhó mà thôi.

Minh chẳng hiểu rõ thứ tình cảm bạn bè chân thành bấy lâu nay cậu dành cho Hà đã biến đổi thành thứ cảm xúc gì. Cậu chỉ biết mình rất cần Hà nhưng cậu chưa một lần nào dám nói thật với Hà về những cảm nhận của mình. Cậu cứ âm thầm ở bên cạnh Hà bấy lâu nay. Minh cũng biết rằng Hà chưa quên được Nam, vào những ngày sinh nhật, ngày mất của Nam, Hà thường nhốt mình trong phòng không gặp ai, sáng hôm sau mi mắt lúc nào cũng sưng húp cả lên. Những món đồ của Nam tặng cho Hà, cô vẫn giữ gìn rất cẩn thận, để ở một chiếc hộp nhỏ trong phòng. Chính vì lí do đó mà có một khoảng thời gian Minh cố gắng không quan tâm Hà quá nhiều để cân bằng lại cảm xúc của mình. Vì nếu Hà có dành cho ai thì nhất định sẽ không phải là Minh, vì Minh cảm thấy mình không xứng đáng. Tránh xa Hà là cách tốt nhất Minh có thể làm để tôn thờ tình bạn của mình với Nam. Ấy vậy mà chỉ vì sự không sát sao ấy mà cậu đã để vuột mất cô ấy, mãi mãi.

Minh cũng nghiên cứu về vụ án của Hà kĩ nhất. Mặc dù biết rằng không hợp pháp nhưng anh Khải vẫn tiết lộ một số tình tiết quan trọng của vụ án cho Minh. Những tên nghi phạm mặc áo đen đã bị bắt giữ lại từ lúc ấy đều là những thám tử tư. Theo lời khai của họ, họ nhận được một lời đề nghị của một người đàn ông qua điện thoại, nhờ họ đi theo dõi một cô gái xuất hiện trên con phố Ginza vào chiều ngày hôm ấy. Vì lời đề nghị mập mờ nên có những người muốn từ chối nhưng hấn ta đã chuyển vào tài khoản họ một số tiền khá lớn khiến họ phải suy nghĩ lại. Họ đều là những người hành nghề thám tử đang rơi vào tình trạng ế ẩm nên họ đành phải đánh cược. Hôm đó họ chỉ theo đúng giờ hẹn xuất hiện cùng với trang phục theo yêu cầu, bám sát người con gái trong miêu tả. Họ nhận được lời đề nghị về trang phục giống nhau nhưng giờ xuất hiện và đối tượng lại được miêu tả khác nhau. Một vài người còn được yêu cầu cầm theo túi đen, chắc chắn để giúp hung thủ ngụy tạo đó là bom. Họ đều lơ ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị gô cổ vào.

Minh vẫn không thể hiểu được lí do tại sao Hà lại đi tới con phố Ginza ngày hôm ấy, như kiểu có ma đưa lối, quỷ dẫn đường vậy. Trong ngày dọn dẹp căn phòng Hà bỏ lại, Nam đã tranh thủ tìm kiếm một lượt nhưng không tìm được gì cụ thể. Hà không phải là một người hay ghi chép. Cô dự định gì thì sẽ làm luôn chứ không note lịch hay viết nhật ký mỗi ngày. Mà cũng đúng thôi, Hà đâu có biết là mình sẽ chết đâu...

Buổi trưa hôm ấy, anh Khải quyết định rẽ qua viện một chuyến để khảo sát tình hình của mọi người. Nghe nói cô ca sĩ có tiền triển khá tốt, đã có thể nói chậm được vài từ mặc dù vẫn còn sợ sệt và không thích tiếp xúc với nhiều người. Anh cũng hi vọng rằng chứng chỉ tư vấn tâm lý sẽ giúp anh lấy được lời khai hữu ích từ cô ca sĩ này.

Anh định ghé qua cửa hàng mua mấy cốc café rồi xách vào bệnh viện.

Trong lúc đó, một y tá nữ, mặt đeo khẩu trang bước vào hành lang vắng ngắt của khu vực VIP, tiến dần đến cửa một căn phòng đang có 2 người đứng canh gác. Cô ta gật đầu chào mọi người rồi giơ thẻ y tá ra cho họ kiểm tra. Hóa ra là y tá tới kiểm tra sức khỏe và tiêm định kì cho cô ca sĩ. Họ đồng ý cho cô ta đi vào.

Người y tá rút trong túi ra một chiếc xi lanh rồi lấy thuốc từ trong túi áo blouse ra để rút thuốc, tiêm thẳng vào đường truyền tĩnh mạch của cô ca sĩ đang nằm thiu thiu ngủ. Đoạn cô ta quay lưng đi ra khỏi phòng. Ra đến cửa, chiếc máy báo đo nhịp tim bỗng dưng kêu loạn lên những tín hiệu bất thường. Cô ta hoảng hốt quay lại, dùng động tác sơ cứu để đưa nhịp tim về như cũ. Hai người canh sát ngó vào trong hỏi với giọng khó hiểu: “Có chuyện gì?”. “Tôi nghĩ cô ấy bị rối loạn nhịp tim rồi, có thể do nhiễm trùng máu, cần cấp cứu...”.

Hai người canh sát gọi đàm xin bác sĩ quân y lên kiểm tra, đồng thời yêu cầu người y tá nữ ở lại chờ thêm chút. Lúc bấy giờ đang là buổi trưa, mọi người nghỉ đi ăn trưa khá nhiều, nên việc liên lạc để bác sĩ về kịp cũng mất thời gian.

Người y tá giục: “Bệnh thật mà! Cứu người hơn xây 10 tòa tháp. Nếu mà chờ đợi, cô ca sĩ có mệnh hệ gì tự các cậu chịu trách nhiệm nhé!” người y tá nữ bực mình nói.

Tiếng kêu bíp bíp liên tiếp từ cái máy làm ý chí của những người canh sát lung lay. Họ đồng ý để cô ta đưa bệnh nhân đi. Một người chạy đi lấy băng ca ở hành lang rồi sau đó họ để cô ca sĩ lên băng ca đẩy đi. Một người canh sát giám sát cô y tá đẩy chiếc băng ca còn một người ở lại trông coi căn phòng.

Lúc anh Khải tới nơi thì phòng bệnh chỉ còn trống rỗng. Anh hỏi người cảnh sát đứng canh ở cửa thì mới biết cô ấy đã được đưa đi. Dự cảm chẳng lành, anh quát người cảnh sát trẻ làm việc quá vội vàng và thiếu chuyên nghiệp. Đoạn anh chạy tới hỏi người lễ tân ngồi trực ở hành lang. Cô ta khẳng định chẳng có ca phẫu thuật nào được thực hiện vào trưa nay, cấp cứu càng không.

Nghe xong câu đó, anh Khải tím mặt. Anh vội vàng gọi điện cho mọi người trong tổ xin giúp đỡ, đàm tới các đơn vị canh gác để tăng cường tìm kiếm trong tòa nhà đồng thời yêu cầu bệnh viện đóng cửa hầm gửi xe không cho xe ra.

Đội của anh ở gần đó đang ăn trưa cũng vội vàng đi về. Họ gặp anh Khải sau 10 phút. Họ bèn tản đi các hướng trong tòa nhà để tìm kiếm nạn nhân đã được đưa đi cách đó gần nửa tiếng. Đội canh gác cũng gần 10 người tham gia tìm kiếm. Họ đều mặc thường phục nên dễ trà trộn.

Anh Khải chạy xuống tầng 2 thì nghe thấy tiếng hét. Anh chạy về hướng tiếng hét thì nghe thấy lời xì xào: “Có người đột tử à...”

Hóa ra một người đàn ông đang nằm ngất ở hành lang chứ chưa chết. Anh nhìn thấy thẻ ngành vẫn đang nằm trong túi áo của anh ta cũng với tai nghe thu nhỏ cài trong lỗ tai, anh biết đây có lẽ là người đã giám sát nữ y tá đã đưa Tatsuya đi. Nếu như người y tá đó là giả dạng thì chắc chắn bệnh viện còn một người nữa đang mất tích. Hắn ta thật liều lĩnh.

Người cảnh sát nằm ở hành lang khuất vắng, gần cầu thang thoát hiểm. Anh Khải vội bấm thang máy để xuống tầng B1. Chạy một đoạn quanh hầm anh không thấy điều gì hết. Takashi đang đi check CCTV, mong sẽ phát hiện được điều gì đó. Anh đang đợi đàm.

Anh chạy xuống tầng B2, sau khi chạy một hồi trong tầng hầm, ánh mắt anh đập phải một dòng nước đen đang rỉ ra sau bánh một chiếc xe ô tô. Chạy ra phía sau chiếc xe ô tô đen bán tải, anh nhìn thấy cảnh tượng đáng sục sạo: cô ca sĩ nổi tiếng đang nằm trên mặt đất, hai tay giang rộng với phần áo bụng đỏ thẫm, máu đang rỉ ra từ vết thương đó chảy ra xung quanh.

Anh run rẩy bấm đàm...: “Đã phát hiện nạn nhân, tầng hầm B2...”

“Đã rõ..”

Một lúc sau, cả tổ điều tra xuống tới nơi, ai nấy đều sửng sốt khi nhìn chứng mà họ bảo vệ bấy lâu nay đã một lần nữa rơi vào tay tên hung thủ tàn ác. Và lần này cô ca sĩ không may mắn như lần trước.

“Yumi đâu?...” anh Khải nhìn quanh và hỏi. “Vừa thấy cô ấy mà?”

Higo gãi chiếc cằm bù xù rồi nheo mắt nhìn Khải nói; “Yumi chạm trán hung thủ, đuổi theo nên bị đâm vào vai trái, vết thương sâu lắm nên cô ấy đang được các bác sĩ điều trị...”

“Chạm trán hung thủ rồi ư? Rõ ràng là nữ mà...cô ta chỉ là đồng phạm thôi!...” anh Khải gất, rồi vội càng quay lưng bỏ đi. Anh lo cho Yumi, phải lên xem cô ấy đang thế nào rồi.

12. Chương 12: Chạm Trễ

Anh Khải bước lên tầng 2, nơi Yumi đang trong phòng mổ cấp cứu. Nghe những người ở ngoài nói thì Yumi không bị thương nguy hiểm tính mạng nhưng bị rách cơ phải tiểu phẫu và mất khá nhiều máu.

Anh cảm thấy tên sát nhân này càng ngày càng liều lĩnh. Không ai có thể ngờ được hắn ta lại có đồng phạm trà trộn vào được bệnh viện này và đưa bệnh nhân đi ngay trước mũi cảnh sát. Có thể hắn đã đâm nạn nhân rồi cùng ác tòng phạm bỏ trốn nhưng bị Yumi bắt kịp nên đã hành thích luôn cả cô ấy. Yumi vốn dĩ là một cô gái rất kiên cường, anh mong cô sẽ không sao cả.

Những ngày sau báo chí chấn động vì tin tức ca sĩ Tatsuya Mara qua đời. Báo chí phê phán cảnh sát rất gay gắt, họ cho rằng tổ cảnh sát nhận nhiệm vụ điều tra vụ án này đã không làm việc hiệu quả, đã bao nhiêu lâu vẫn chưa bắt được hung thủ của vụ án, gây mất an toàn khu vực, lòng dân hoang mang...

Không khí nặng nề bao trùm phòng làm việc của tổ điều tra trọng án số 1 Sở cảnh sát Tokyo trong những ngày đó. Nhìn ai cũng căng thẳng và mệt mỏi. Ở trên bàn làm việc mỗi người là một cốc cafe lúc nào cũng đầy ắp. Mọi người chẳng nói với nhau mấy, chỉ chú tâm vào công việc. Vụ án này rất có thể sẽ bị tước ra khỏi tay họ trong những ngày tới bởi vì không có nhiều sự tiến triển trong việc điều tra. Phía trên Tổng đã triệu tập một cuộc họp khẩn cấp sau ngày vụ bắt cóc ở bệnh viện xảy ra. Họ ra hạn rằng nếu trong 5 ngày tới không đưa ra được kết luận nào thì sẽ chuyển giao vụ án cho đơn vị khác xử lý. Đây như là một cú tát đau đũa dành cho ông đội trưởng, ông ta đang mong chờ được thăng chức. Vụ án này sẽ là một bàn đạp rất tốt cho sự thăng tiến của ông ta. Giờ đây nếu như vụ án này bị chuyển giao cho một đơn vị khác, con đường danh vọng của ông ta rất có thể sẽ phải khép lại hoặc trì hoãn vô thời hạn. Vị trí của Tổ điều tra số 1 sẽ không còn rạng danh như trước và rất có thể họ sẽ không còn được nhận những vụ án lớn, gây được sự chú ý của dư luận.

Vụ án trong bệnh viện cũng không có manh mối gì cũng như các vụ án trước. CCTV không ghi lại được gì ngoài hình ảnh thoáng qua của một nữ y tá đẩy chiếc băng ca ra thang máy xuống dưới tầng hầm. Những bệnh nhân hay người nhà bệnh nhân trong bệnh viện dù có nhìn thấy cũng không thắc mắc gì vì họ nghĩ rằng đó chỉ là y tá chở bệnh nhân đi thăm khám gì đó mà thôi. Qua khám nghiệm tử thi, kết quả cho thấy nạn nhân đã bị tiêm thuốc gây rối loạn nhịp tim tạm thời chứ không phải tự dừng phát bệnh. Hành động bỏ ra ngoài cửa trước khi máy đo nhịp tim kêu là một hành động vô cùng thông minh của ả tòng phạm khiến cho hai sĩ quan cảnh sát canh gác nghĩ rằng cô ta vô can.

Anh Khải vô cùng bức bối vì những đường đi nước bước của cảnh sát đều được tên sát nhân nắm được. Giờ đây số lượng tội phạm còn tăng thêm 1 người nữa. Dù có bao nhiêu người tham gia vào vụ án này đi chăng nữa, anh quyết đưa chúng ra ngoài ánh sáng. Tuy nhiên việc hấn ta hiểu rõ kế hoạch của cảnh sát là một điều vô cùng khó hiểu. Chỉ có những người trong ngành mới có thể nắm rõ từng hoạt động của cảnh sát như thế. Có khi bấy lâu nay tổ anh nuôi ong tay áo hoặc có những người quanh đây vô tình tiết lộ ra tin tức. Khi vụ án trong bệnh viện xảy ra, anh Khải ngày càng tin vào giả thiết của mình.

Theo như camera và lời miêu tả của nhân chứng, ả tòng phạm tóc nâu, mái bằng, người hơi đậm, dáng cao cao, đeo khẩu trang kín mít. Giờ họ cần lấy thêm lời khai của Yumi nhưng phải đợi cô hồi phục sau cuộc phẫu thuật. Một điểm bất thường nữa là đội ngũ pháp y phát hiện trong bàn tay nắm chặt của thi thể cô ca sĩ có một chiếc khẩu trang y tế. Điều này khơi dậy giả thuyết là trong lúc giằng co Tatsuya đã nắm lấy được chiếc khẩu trang của hung thủ hoặc ả tòng phạm rồi nắm chặt trong tay bằng chứng. Tuy nhiên giả thuyết này rất dễ bị bác bỏ vì các bác sĩ cho rằng sức khỏe lúc đó của Tatsuya chưa đủ để kháng cự những hành động của một người bình thường huống chi là của một tên tội phạm giết người. Do đó, chỉ có thể thấy rằng, cô ca sĩ đã lấy được chút ý thức và nắm chặt chiếc khẩu trang với một dụng ý nào đó.

Khi cảnh sát dò hỏi thêm quản lý và những người thân lân cận của Tatsuya thì từ khi hồi tỉnh, cô rất sợ những bác sĩ, đặc biệt là những người đeo khẩu trang và rất ghét tiếp cận những bệnh nhân khác trong những buổi đi chụp chiếu. Cô không cho ai động dao kéo vào người mình. Đó là một nỗi ám ảnh rất bình thường của một người vừa thoát khỏi cửa tử. Tuy nhiên nỗi sợ của Tatsuya cũng như hành động trước khi mất của cô nói lên điều gì? Chắc chắn nó có một ý nghĩa nào đó.

Dạo gần đây, những cơn mộng mị và ám ảnh của Minh trở nên nặng nề hơn trước cả khi Hà mất. Cậu lang thang ngoài đường vào ban ngày và nhận thật nhiều ca làm để không phải ở một mình. Cậu sợ cảnh phải ngồi một mình trong căn phòng tối đối diện với mọi nỗi buồn, nỗi sợ hãi. Đêm đêm cậu lại chẳng ngủ được, trông Minh ngày càng hốc hác. Ngay cả những đồng nghiệp cùng chỗ làm thêm với Minh cũng nhận ra điều đó. Mọi người đều khuyên Minh nên dành thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn. Tối hôm đó, khi làm ca muộn, Minh choáng váng đang lau sàn nhà bếp thì chợt suýt gục xuống. Đồng nghiệp và quản lý đều vội giục cậu về nghỉ. Không còn cách nào khác, Minh đành rời quán ăn lúc 11h kém. Nếu nhanh cậu có thể kịp bắt chuyến tàu cuối.

Minh cố sức đi thật nhanh ra ga tàu. Những kí ức về ga tàu vào những đêm muộn vẫn chưa phai mờ trong tâm trí Minh. Do đó mà những ngày phải làm muộn, Minh toàn nghỉ lại chỗ làm hoặc ngủ nhờ nhà một

người bạn gần đó. Nhưng nhờ nhiều quá cũng ngại, mà mai chắc Minh không còn sức đi làm nữa, nên cậu quyết định sẽ bắt taxi về phòng trọ của Minh.

Con đường phía trước lại vắng ngắt như tờ, chỉ còn tiếng xe ô tô vụt qua cái soạt và tiếng ting ting đều đều của đèn tín hiệu.

Phía trước Minh có bóng dáng của một cô gái mặc váy xòe đỏ. Cô đang bước đi chậm chậm với tiếng giày cao gót nện cộp cộp nhẹ nhàng xuống đường. Cô ấy đi chậm quá, mà Minh thì đang vội. Minh bèn cố gắng đi vượt lên phía trên cô gái ấy. Minh đi lướt qua rồi bỗng dưng bị một vật nào đó túm áo khiến Minh đứng khựng lại.

Minh ngoái đầu ra sau thì thấy cô gái ấy đang túm chặt lấy tà áo của Minh. Khi cô gái ngẩng lên thì Minh nhận ra, đó là Hà. Hà trong một bộ dạng rất lạ. Dường như chiếc váy của Hà không phải là màu đỏ như những gì Minh nhìn thấy lúc nãy mà nó đỏ do nhuộm đầy máu nhều nhọt. Minh hoảng sợ hất tay Hà ra rồi tính bỏ chạy nhưng không thể vùng ra được khỏi bàn tay Hà đang nắm rất chặt.

“Lỗi...lỗi của tớ...” Minh thét lên.

Bỗng nhiên từ từ, trên đôi giày cao gót, chân Hà bỗng dần dần dài ra, rồi Hà cao lên cao lên dần như một người khổng lồ. Bàn tay của Hà nắm lấy áo Minh cũng dần dần ra rồi cong vẹo đi một cách kì dị. Cảnh tượng ấy Minh chỉ nhìn thấy trong các bộ phim kinh dị, cậu cũng không ngờ rằng mình lại phải tận mắt chứng kiến. Minh không thể thở nổi vì quá sợ hãi, cậu lần đường ra đất ngắt xỉu.

Trong lúc đó, một bóng đen len vào trong văn phòng làm việc trong trụ sở cảnh sát Tokyo. Văn phòng tối đen như mực và im lìm. Những chiếc bàn làm việc chất đầy giấy tờ và tài liệu vẫn nằm đó như những con quái vật khổng lồ. Bóng đen tiến dần lại văn phòng làm việc riêng của người đội trưởng. Bật chiếc đèn pin nhỏ trong tay, người đó giẫm sát vào tay nắm cửa rồi rút ra một vật dụng dài và nhỏ. Lúi húi một lúc thì ổ khóa kêu đánh “cách” một cái, cánh cửa mở ra nhẹ nhàng.

Bóng đen lách vào bên trong căn phòng mà cố gắng không gây ra tiếng động nào. Người đó từ từ mở từng chiếc ngăn kéo một, mở những chiếc tủ gỗ đằng sau bàn làm việc ra. Người lạ cẩn thận bóc lên từng chút một, xem xét một vài thứ. Có những phát hiện làm hắn mỉm cười. Người lạ rút điện thoại ra chụp lại. Sau khi xem xét kĩ một vòng, hắn êm xuôi rút khỏi căn phòng.

Sáng sớm hôm sau, Minh chợt thấy ai vỗ vỗ vào mặt mình: “Trời ơi...ai thế này...Dậy đi cháu ơi...”

Minh từ từ mở mắt ra thấy mọi người đang quây lại xung quanh mình. Hôm qua Minh đã ngã ở đây ư? Minh ngồi dậy ôm đầu. Những người đi làm sớm ngang qua đó bắt gặp Minh nằm ngay dưới đất thì vô cùng hốt hoảng. Họ sợ lại có vụ án mạng nữa xảy ra. Rất may là Minh đã tỉnh lại. Một vài người đề nghị đưa Minh vào bệnh viện để kiểm tra. Minh từ chối và xin phép được đi về nhà. Cậu cúi người cảm ơn rồi chậm chạp đi trong ánh bình minh ló rạng dần.

Mấy ngày sau, ông đội trưởng cho họp tổ điều tra để báo cáo tiến trình và điều chỉnh phương hướng điều tra một lần nữa. Máy chiếu đã sẵn sàng để chiếu lại một lượt tất cả những tình tiết để tìm ra hướng đi mới.

Tất cả mọi người đều đã đông đủ. Ông đội trưởng đi vào vấn đề và phân tích từng vụ án một. Ông ta hướng nghi phạm tới những cá nhân có tiền án tiền sự, có thể có tiền sử bệnh tâm thần.

Anh Khải đứng lên khẳng định: “Chắc chắn phải một người cực kì thân cận với cảnh sát chúng ta mới theo dõi được đường đi nước bước để mà phòng ngừa và có những hành động táo tợn đến vậy.”

Ông đội trưởng gật gù: “Rất có khả năng, chúng ta có thể điều tra thêm bên chính đội ngũ cảnh vệ đã được thuê hôm Tatsuya biểu diễn và cả những ngày trong bệnh viện nữa. Ngày mai đội ngũ pháp y sẽ gửi kết quả giám định tang vật về. Lúc đó chúng ta sẽ có thêm manh mối. Tôi không tin một người ngang nhiên đi lại giết người mà lại không để lại thứ gì sơ hở!”

“Đúng như vậy...” Anh Khải đáp. “Hung thủ phải là một người nắm rõ tất cả chi tiết cũng như hướng điều tra của cảnh sát, một người vô cùng cẩn mật, và có sự ám ảnh với màu đỏ một cách nặng nề. Đúng là nuôi ong tay áo, hung thủ, chính xác là...”

Anh Khải chỉ thẳng tay vào một người.

13. Chương 13: Thay Thế

Mọi người bình thần nhìn theo cánh tay của anh Khải như đã biết trước kết quả.

“Hung thủ...chính là ông ta” Anh Khải chỉ thẳng tay vào vị đội trưởng đáng kính của tổ điều tra số 1.

Ông ta cười cười: “Nghiêm túc đi, đang họp đây, Khải”

“Ông nghĩ tôi đùa ư?” Anh Khải cười mỉm. “Bằng chứng tôi đã có rồi.”

“Cái gì cơ?” Ông ta ngạc nhiên, vẫn không tin những gì đang xảy ra.

“Lần tôi vào văn phòng của ông, tôi đã vô tình nhìn thấy một số thứ.” Anh Khải tiếp “Cuốn sổ bìa da đỏ bọc trên bàn, cây bút máy màu đỏ, và cả một chiếc dù đỏ dựng trong góc nữa.”

“Tôi cũng bán tín bán nghi thôi, có khi mọi thứ chỉ là trùng hợp. Tuy nhiên nếu xét thái độ của ông về việc điều tra này, ông luôn tìm cách ngăn cản quá trình điều tra, phủ định giả thuyết của tôi về những vật dụng màu đỏ...Thêm vào nữa vóc dáng của ông cũng khá trùng khớp với hung thủ, lại là người trực tiếp theo dõi và biết được những chi tiết trong quá trình điều tra, nắm được kế hoạch của cảnh sát. Nếu là ông, mọi thứ quá dễ dàng còn gì...”

“Ha ha cậu điên rồi.”

“Chính tôi đã kiểm chứng điều này vào đêm hôm trước, khi tôi vào văn phòng ông.” Higo mở lời.

“Sao cậu dám!!! Bảo sao hôm trước đến văn phòng tôi cảm thấy có sự xáo trộn khiến tôi rất khó chịu!” Ông ta đập tay xuống bàn khiến những cốc nước rung lên. Anh Khải chẳng hề bận tâm mà nói tiếp

“Thêm vào đó nữa, size giày của ông trùng khớp với size ủng của hung thủ. Hôm nay là ngày kết quả giám định gửi về. Tôi có thể chắc chắn vì độ trùng khớp. Mẫu đất trên chiếc ủng là đất công trường. Xui xẻo cho ông là công trường tái chế kim loại đất hiếm indium, duy nhất ở ngoại thành Tokyo, nằm gần nhà ông, trên con đường ra đến ga tàu điện ngầm! Và hôm trước chúng tôi đã tiến hành lấy mẫu đất trên đôi giày của ông, và mẫu đất đó đã trùng khớp với mẫu đất trên đôi ủng của hung thủ...”

Ông đội trưởng ngơ người nhớ lại, cách đây gần một tuần, trong lúc ông gọi Misao vào báo cáo tiến trình thì bị Tadashi gọi ra ngoài hỏi việc gấp. Ông có thói quen khi đến văn phòng thì đi đôi giày cao su mềm, còn giày cứng thì xếp gọn dưới gầm bàn. Chắc hẳn họ đã thông đồng với nhau kéo ông ra khỏi phòng để lấy mẫu.

“Một lũ vu khống!” Ông hét lên. “Tất cả chỉ là trùng hợp!”

“Không thể là trùng hợp được” Anh Khải đinh ninh “Tôi đã tìm thấy thứ này”

Anh lôi từ trong túi áo ra một chiếc túi zip nhỏ, bên trong đựng một chiếc móc khoá phéc-mô-tuya nhỏ nhỏ- “trong túi áo khoác của ông...”

“Đây là...?”

“Đừng giả bộ nữa, nó chính là chiếc móc áo khoác gió của nạn nhân thứ hai, khi ông đẩy cô ta xuống đường tàu, ông đã nắm phải chiếc khoá khiến nó bung ra, do vội vã ông đã bỏ nó vào túi áo khoác và chạy trốn. Vì nó quá nhỏ, nên ông đã bỏ quên. Đúng là không ai có thể nắm tay từ sáng đến tối, một người có che giấu hoàn hảo đến đâu cũng để lộ ra những sơ hở. Ông không thể ngờ gần nhà mình có công trường khai thác, cũng không thể ngờ ra rằng chỉ một thứ bé xíu như vậy cũng đủ để kết tội ông!...”

Bất chợt cánh cửa bật mở và 4 người cảnh sát bước vào, đoạn túm chặt lấy hai cánh tay của ông đội trưởng định lôi đi.

Ông ta vẫn cố giãy ra: “Tôi không biết, tôi không biết...! Tôi không biết tại sao thứ đó lại nằm trong túi tôi, còn những thứ màu đỏ...”

“Ông có quyền giữ im lặng.” Người cảnh sát bên cạnh ông ta nói.

Ông ta bị lôi dần ra cửa, tay đã bị còng lại. Ông ta im lặng, mắt đỏ ngầu và không nói thêm câu nào nữa. Khi ông ta bị bắt đi, căn phòng họp trở nên im phăng phắc. Dù sao thì ông đội trưởng cũng đã làm việc với họ suốt thời gian dài, giờ ông ta bị bắt, ai không ư ư cũng có đôi chút khó tin.

“Mọi người...trước mắt cứ để bên công tố xử lý vụ án. Chúng ta cần thu thập thêm bằng chứng để kết tội ông ta đủ 4 vụ án...” anh Khải nói.

“Chị vẫn không ngờ là ông ấy đầu...” chị Misao nói khẽ. “Ông ấy cũng đã bắt được nhiều đối tượng phạm tội nguy hiểm, hoàn cảnh gia đình cũng đặc biệt nữa. Ông ấy làm như thế, chẳng nhẽ không nghĩ tới chị nhà...?”

Ai cũng biết ông đội trưởng Sumimura Ito không có con cái, giờ ông sống với vợ. Vợ ông ốm yếu, lại mắc bệnh thần kinh nhẹ, lúc tỉnh lúc mê, cần sự chăm sóc sát sao. Dù ở trong công việc, ông ta độc đoán, tham vọng và coi nhẹ những vụ án nhỏ nhưng không ai chê trách được gì ông ta trong chuyện gia đình. Ông chung thủy nhẫn nại chăm sóc người vợ bệnh tật không con cái suốt bao năm qua. Giờ ông ta vướng vào vòng lao lý, không biết ai sẽ là người chăm sóc cho vợ ông ta những ngày tháng sau này.

“Chẳng biết động cơ của ông ta là gì?” Anh cả Daita của tổ điều tra lên tiếng. Anh là một người ít nói, bấy lâu nay chỉ lặng lẽ điều tra, đến giờ mới góp lời vào.

Yasu chen vào: “Em thề là ông ta phát điên thôi. Anh xem, ông ta có cuộc sống quá buồn chán, bấy lâu nay chỉ chăm vợ ốm, lại phải giải quyết những vụ án phức tạp, bắt những thằng bệnh hoạn thần kinh, ông ta không bị nhiễm cũng là lạ ha ha ha...” Yasu, chuyên xử lý những vụ án công nghệ cao, con một máy tính của tổ cũng cất tiếng. Theo như thoả thuận hôm họp mặt, Yasu, Daita và Misao sẽ không tham gia trực tiếp vào quá trình tự ý điều tra. Họ chỉ nhận hỗ trợ.

Cách đây hơn tuần, anh Khải đã cho họp khẩn cấp mọi người trong tổ lại sau khi đã phát hiện ra điều đáng nghi khi ở trong văn phòng ông đội trưởng. Higo có tài mở khoá, anh nhận đợi 1 buổi tối ông ta không tăng ca sẽ lên vào để tìm kiếm thêm thông tin. Chị Misao có quen biết bên pháp y nên đã cố gắng nhờ họ giám định thật nhanh vật chứng ở vụ án Ginza. Trước lúc đó, chị đã phối hợp với Tadashi để lấy mẫu đất ở đôi giày ông ta hay đi. Có lẽ họ đã may mắn khi mọi thứ trùng khớp.

Khi có kết quả, anh Khải đã xin lệnh để sắp xếp vây bắt ông ta, ngay trong cuộc họp.

Dù có sự xáo trộn không hề nhỏ nhưng họ đã bắt được hung thủ. Áp lực nặng nề suốt những tháng qua đã được giảm nhẹ bớt nhiều lần.

Chiều hôm ấy, mọi người cho phép mình được tạm thời nghỉ ngơi trước khi nhận thêm những vụ án mới.

Anh Khải quyết định vào viện thăm Yumi. Trong lòng anh, cô gái này như một cô em gái cần anh che chở, cô vẫn luôn dịu dàng và kiên cường, làm việc rất gọn ghẽ, nhanh nhẹn, khiến anh nhiều phần tôn trọng.

Yumi vẫn đang nằm viện để theo dõi thêm vài ngày nữa, để vết thương khép miệng cô mới được xuất viện. Khi thấy anh đến, cô tươi cười cổ gượng dậy nhưng anh nhẹ nhàng đỡ cô xuống

“Nằm thôi em, không cần dậy làm gì”.

Anh đặt ít sữa với cam lên bàn cạnh giường rồi hỏi han cô, cô đã đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn còn sợ hãi.

Anh Khải gợi chuyện cho cô kể thêm về ngày hôm đó, anh khéo léo bật điện thoại ghi âm mà không để cô biết.

Ngày hôm đó, cô cùng mọi người toả đi các hướng để tìm hung thủ. Khi cô chạy xuống hầm thì chợt nhìn thấy tên hung thủ đội mũ đen đang chạy cầm dao đi khuất dần sau cây cột. Cô vội vàng đuổi theo hốt nhiên thì bất chợt bị đánh ngã từ phía sau. Hoá ra ả tòng phạm đã thấy cô và tấn công cô từ phía sau. Tên sát nhân điên cuồng xông lại, định đâm thẳng vào cổ cô. Vì từng luyện võ ở trường đại học nên cô đã chuyển hướng được con dao sượt sang bên trái, cắm đúng vào cơ ngực, chỉ lệch xuống chút nữa là cô không còn trên cõi đời này nữa rồi.

“Anh cũng lo cho em lắm. Tại sao em đại thế, gặp tên sát nhân cuồng em phải chờ lệnh phối hợp, không được hành động đơn lẻ. Rất may là không sao nhé!” Anh quả cô.

“Thực ra...bọn anh bắt được hung thủ rồi đó.”

“Thật á anh???” Cô ngạc nhiên “Là ai thế?” Cô tròn mắt ngạc nhiên.

“Thôi em sẽ biết sau. Shock lắm đó” anh cười “Giờ em cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Đừng suy nghĩ.”

“Anh làm em tò mò quá!!! Những mà chắc chắn 2 bọn họ là tình nhân đấy anh ạ! Có khi là hai người từng thất tình xong điên cuồng đi giết những kẻ ngoại tình ấy..”

“Ừ có thể lắm. Cũng may là có người gợi ý cho anh, nếu không thì chắc không thể bắt được hung thủ mất!!”

“Ai mà giỏi thế anh? Giỏi hơn cả cảnh sát rèn luyện khổ sở như mình nữa hả?”

“Ừ, là cậu bé Minh em gặp lần trước ấy, em họ anh. Cậu bé nhìn ra mối liên kết giữa các nạn nhân, là các vật dụng màu đỏ. Anh biết nói ra em cũng chẳng tin đâu, nhưng mà nó bảo được báo mộng đấy, tin được không?? Ha ha anh cũng bán tín bán nghi, thế nào lại đúng!”

“Ồ thế cũng kì lạ thật, như thế lần sau lại phải nhờ vả em ấy rồi” Yumi cũng cười.

Trong lúc ấy, Minh vẫn cặm cúi ở căn phòng của mình, nghiên cứu các chứng cứ ít ỏi cậu thu thập được ở hiện trường các vụ án. Cậu không biết rằng, hung thủ đã bị bắt.

Từ kinh nghiệm lần trước, Minh cảm giác rằng những người bạn đã mất của mình đều cố gắng ra dấu cho Minh điều gì đó. Minh cũng thấy lạ. Vong ma hôm trước Minh gặp là Hà mà dường như cũng không phải là Hà. Hà là một cô gái năng động. Cô ít mặc váy mà thích đi giày thể thao với quần sóc, quần dài. Hà cũng chẳng bao giờ đi giày cao gót. Vậy tại sao trong ảo giác ấy, Minh lại thấy Hà đi giày cao gót? Điều ấy ám chỉ cái gì đây.

Minh ngồi vạch vù vơ trên tấm bản đồ Tokyo bằng giấy A4 mà hôm trước Minh in ra xem thử.

Cậu nối vị trí những vụ án vào với nhau như trên phim người ta hay làm. Ồ, cũng ra gì đó chứ, trông như cái giày cao gót! Minh cười một mình, đúng là ám ảnh thật rồi, ám ảnh giày cao gót!

Ngày hôm sau, báo chí đưa tin rầm rộ rằng hung thủ vụ án giết người hàng loạt gần đây chính là đội trưởng phụ trách điều tra vụ án này. Dư luận trong nước vô cùng phấn nộ và yêu cầu Bộ trưởng từ chức vì để chuyện kinh khủng này xảy ra.

Tất cả chuyện đời tư của ông đội trưởng được mổ xẻ trên mặt báo. Người vợ sợ sệt của ông ta cố gắng né tránh làn sóng phóng vấn dồn dập và phóng viên bủa vây căn nhà của họ.

Minh rất shock khi đọc được tin tức này. Cậu cảm thấy uất ức khi không được tận tay gặp ông ta để xé ra làm trăm mảnh.

Tuy nhiên linh cảm của cậu lại mách bảo rằng, mọi chuyện chưa hề kết thúc.

Cậu nghĩ và nhìn vào tấm bản đồ thu nhỏ. Hình vẽ còn chưa hoàn chỉnh.

14. Chương 14: Tai Nạn

Ngay sau khi bị đưa vào buồng tạm giam để chờ kết quả điều tra, mỗi khi bị thẩm vấn, Sumimura vẫn khẳng định nói rằng mình bị vu khống và không phải là kẻ sát nhân. Vụ án vẫn còn rất nhiều điểm chưa rõ ràng. Tuy nhiên ở trong mọi vụ án, ông ta đều không thể đưa ra bằng chứng ngoại phạm thuyết phục. Xui xẻo cho ông ta rằng, vụ vây bắt ở Ginza có thể đưa lại cho ông ta bằng chứng ngoại phạm thuyết phục nhất nhưng ông ta lại chẳng thể chứng minh được. Khi nhìn thấy tên sát nhân(mà rất có thể ông ta đã thuê để giả dạng), ông ta đã quá sốt ruột ra lệnh dừng hàng rào người bao đầu khu phố Ginza và đích thân rời vị trí để giám sát. Cho tới khi đàm báo phát hiện xác nạn nhân ông ta mới quay trở lại. Những cảnh sát đặc nhiệm có xác nhận ông ta tới để sắp xếp và chỉ đạo tác chiến nhưng không ai khẳng định được thời điểm ông ta ở đó hay rời đi. Ông ta chỉ khẳng định rằng, nhất định hung thủ thực sự sẽ bị bắt và ông ta sẽ được

trả tự do. Sau khi bị bắt 1 tuần, Sumimura thuê luật sư riêng và hoàn toàn giữ im lặng, báo chí và cảnh sát không thể khai thác thêm được gì từ ông ta.

Trong những ngày đó, tổ trọng án số 1 vẫn hoạt động đều và chờ chỉ thị từ cấp trên. Rất có thể họ sẽ có một chỉ huy mới trong tháng tới. Cả tổ điều tra sẽ được tổ chức tuyên dương với báo giới, một số người sẽ được thăng cấp. Mọi người rất khuyến khích anh Khải ứng cử vào vị trí đội trưởng mới nhưng anh cảm thấy mình vẫn chưa đủ dạn dày. Khoảng thời gian này mọi người sẽ tìm thêm bằng chứng trong từng vụ án để cung cấp cho bên công tố viên. Kết quả giám định tang chứng vật chứng không có gì nhiều, chỉ có đôi ủng của tên sát nhân có dấu vết đất công trường như đã đưa ra, thêm vào đó có một vệt lõm tròn khá sâu ở bên trong chiếc ủng. Họ đang đặt ra nghi vấn xem đó có nghĩa là gì nhưng có thể đó chỉ là một lỗi sản xuất của hãng ủng.

Những ngày gần đây anh Khải cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Vụ án vừa qua làm anh vô cùng căng thẳng. Có lẽ anh sẽ về nhà thăm bố mẹ sau khoảng thời gian công tác. Chiến tích vừa có được khiến anh rất hài lòng.

Yumi đã xuất viện. tối hôm ấy mọi người ăn một bữa ngọt nhẹ để mừng cô ra viện cũng như mừng chiến công lớn của mọi người.

Yumi vẫn còn yếu nhưng đã có thể đi lại làm những việc nhẹ. Cô vui và nuối tiếc vì không thể cùng tham gia bắt tội phạm cùng với mọi người.

Chị Misao rất quan tâm đến Yumi. Chị là con gái nhưng ở trong đội cũng chỉ làm văn phong giấy tờ chứ không phải đi khám nghiệm hiện trường hay tuần tra như Yumi. Chị cũng khuyên cô nên chuyển sang đơn vị khác để an toàn hơn. Lần này cô đã suýt mất mạng. Yumi nói sẽ suy nghĩ về vấn đề này, tuy nhiên cô cũng không muốn xa mọi người. Cô cũng vừa chuyển từ đơn vị pháp y sang đây chưa được bao lâu.

Tối hôm ấy anh Khải lại lái xe đưa Yumi về. Trên xe hai người trò chuyện rất vui vẻ. Anh tâm sự muốn về thăm nhà. Yumi cũng chia sẻ với anh về gia cảnh của cô ấy. Hóa ra bố mẹ Yumi đang ở thành phố Osaka, gia đình cũng rất khá giả, mở công ty đồ điện máy. Tuy nhiên cô lại mơ ước được làm cảnh sát từ bé nên đã xin bố mẹ ra Tokyo học và làm việc. Cũng lâu rồi cô không về thăm nhà nên khi anh Khải nhắc đến bố mẹ cô lại chạnh lòng. Anh ríu rít xin lỗi cô. Khi về gần đến nhà, cô có vẻ ngáp ngừng. Phòng trọ của cô gần phòng trọ của Hà, người bạn của Minh. Cô nói rằng từ khi xảy ra vụ việc với Hà, cô rất sợ phải về nhà bởi hình ảnh của Hà luôn ám ảnh tâm trí cô. Yumi rất nhớ cô bé và không khỏi đau lòng. Anh Khải xoa nhẹ cánh tay của cô an ủi rồi dìu cô lên trên tầng. Cô từ chối và bảo anh rằng hãy đi về nghỉ ngơi vì giờ đã muộn, cô tự lên nhà được. Đi được hai bước Yumi luống cuống suýt ngã, anh Khải nhanh nhẹn đỡ lấy lưng cô. Hai người nhìn nhau thẹn thùng. Dường như giữa họ đang nhen nhóm lên một điều gì đó.

Anh Khải khẳng định đưa Yumi lên nhà cho bằng được, vì tay cô vẫn yếu, để cô loay hoay anh không yên tâm. Khi bước lên đầu cầu thang tầng 2, trong hành lang vắng ngắt anh nhìn thấy 2 bóng người im lìm. Người con trai đứng chống tay vào lan can, nhìn ra xa xăm chiều, còn người con gái đứng im lặng phía sau. Hai bóng dáng ấy vô cùng quen thuộc đối với anh.

Anh và Yumi tiến dần lại gần. Người con gái quay mặt ra nhìn rồi bỗng dưng quay lưng bỏ đi rất nhanh về hướng đối diện. Ở phía đó là đường cụt mà? Anh Khải giật mình xoa mắt. Hay do anh mệt mỏi quá rồi? Anh quay sang hỏi Yumi; “Này, e có nhìn thấy ai kia không?”

Yumi đáp: “Có mà anh, có cậu thanh niên đứng ngay gần cửa nhà em kìa. Cũng gần phải 10,11h rồi ấy chứ...”

“Em có nhìn thấy cô bé nào không?” Anh Khải hỏi

“Em không...” Yumi nhú mày quay sang nhìn anh “Sao anh lại hỏi thế?”

“Không...không có gì đâu em...” Câu trả lời của Yumi làm anh lạnh sống lưng. Anh không muốn nói cho cô biết sợ cô không ngủ được. Hai người chậm chậm tiến lại gần cửa phòng trong ánh sáng nhấp nháy của cây đèn vàng hành lang.

“Ồ, là Minh mà...? Minh?” Anh Khải gọi khi nhận ra cậu thanh niên đang đứng đó.

“Ồ, anh...chị...” Minh quay ra với khuôn mặt ngơ ngác.

“Em đến đây làm gì...?” Anh Khải hỏi

“À...bình thường cuối tuần em hay qua nhà Hà chơi...Giờ theo thói quen mà đến nhưng đến nơi mới chợt nhận ra Hà mất rồi...Căn phòng cũng có chủ mới rồi...” Minh cười với khuôn mặt méo xệch.

“Em đi về ngay đi, muộn rồi...Có cần anh đưa về không?” Anh Khải lo lắng đáp.

“Không ạ, em về luôn đây. Giờ em qua nhà bạn ngủ cơ để mai làm ca sáng. Chị Yumi đỡ hơn rồi chứ?” Minh hỏi

“Ừ cảm ơn Minh chị đỡ nhiều rồi.” Yumi gật đầu đáp.

“Thôi em đi nhé, chào anh chị...” Minh nói rồi quay lưng bước đi

“Cái thằng này dạo này nó cứ sao sao...” Anh Khải lẩm bẩm

Chợt Minh ngoái đầu lại nói vọng: “À anh Khải ơi cuối tuần tới gặp em 1 hôm nhé em có điều quan trọng lắm cần nói với anh...Mà sang tuần em kiểm tra nhiều quá.”

“Cuối tuần sau anh định về thăm bố mẹ rồi...để sang tuần tới nữa em nhé...Có gấp lắm không em?” Anh Khải đáp.

“Cũng không gấp...Có chút liên quan tới vụ án ấy mà anh...” Minh nói

“Thế cứ thống nhất thế đi!” Anh Khải đáp

Minh gật đầu rồi cầm tai nghe vào tai và đi thẳng.

Anh Khải đứng một lúc dằn dò Yumi rồi cũng tạm biệt cô để ra về.

Hôm sau, tối Minh mới về tới nhà sau cả ngày học và làm việc mệt mỏi. Cậu chui thẳng vào nhà tắm định tắm tấp qua rồi đi nghỉ luôn. Cậu nhớ Hà. Nhớ mấy ngày như này sẽ nhận được hàng đồng tin nhắn hỏi han kể lể của Hà trên màn hình điện thoại. Giờ cậu chẳng có lấy một tin nhắn nào.

Minh xả nước xối xả vào mặt cho tỉnh táo hơn. Cậu quên mất là cậu còn phải học bài để mai kiểm tra.

Tắm gương đọng hơi nước nên mờ dần.

Trong tiếng nước chảy, cậu nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhẹ, vang lên cộp cộp khe khẽ trong gian phòng phía sau cậu. Minh vịn vòi nước tắt hẳn để im lặng đồng tai nghe. Chẳng có tiếng gì nữa.

Minh sợ hãi xối nước tắm thật nhanh để có thể bước ra ngoài. Minh vắn chiếc khăn tắm lên đầu rồi bật vòi nước ở lavabo lên để rửa mặt. Tắm gương mờ đục khiến cậu chẳng nhìn rõ gương mặt mình. Minh lấy tay xoa nhẹ mặt kính.

“Cốc cốc cốc...” Có tiếng gõ trên cánh cửa phòng tắm. Minh giật mình rồi từ từ tiến lại gần cánh cửa, tay với lấy chiếc kéo nhỏ trên mặt kệ.

“Cốc cốc...” Tiếng gõ cửa lại vang lên nhẹ nhàng rồi im bất.

Minh lấy hết sự dũng cảm mở tung cánh cửa ra.

Căn phòng vẫn vắng lặng và im bất. Minh run rẩy. Vậy tiếng gõ vừa rồi từ đâu ra?

Minh quay lại chiếc bồn rửa để tắt vòi nước. Ánh mắt cậu khẽ lướt qua tấm gương nửa trong nửa đục.

Là Hà. Hà đang đứng sau Minh với mái tóc buông dài và đôi mắt đầy lo lắng dịu dàng như ngày xưa. Hà dùng đôi bàn tay lạnh giá trắng bệch chạm nhẹ vào vai Minh.

Minh hét lên thật to rồi quay ngoắt ra đằng sau xem có ai đứng ở đó không.

Không một ai cả.

Minh lao thật nhanh ra khỏi buồng tắm với đôi chân run lẩy bẩy, mặt cắt không còn một giọt máu.

Cậu không dám ở đây một mình tối nay. Nhưng giờ đã quá muộn để đi ra ngoài rồi. Minh bật hết đèn trong phòng lên rồi ngồi thu lu trong giường chờ trời sáng. Không khi nào cậu cảm thấy ác mộng như đêm nay.

Ánh nắng đầu ngày rọi vào mắt làm Minh thức dậy. Hóa ra đêm qua cậu ngủ gục lúc nào không hay.

Minh vội vã thu xếp quần áo và sách vở. Chắc cậu sẽ tá túc nhờ ở nhà bạn vài hôm. Trong khi cất cuốn vở vào trong cặp sách thì một vài mẩu giấy rơi ra.

“Vé...xem..ca...”- Ô kìa, hôm nay là ngày 11 rồi...Câu lạc bộ đọc sách của cậu ở trường đại học có buổi giao lưu xem ca nhạc vào tối nay. Mỗi người đều được phát một tấm vé. Minh dự định sau khi tan làm sẽ rẽ qua một lúc rồi về. Thế mà dạo này nhiều chuyện quá cậu cũng quên khuấy mất.

Thế nhưng Minh cũng không cần phải lo lắng làm gì. Tờ vé đã bị ai đó xé ra làm ba mảnh. Quái lạ, Minh chỉ kẹp nguyên nó trong vở, chưa từng rút ra, sao lại có thể bị xé rồi để lại y chang như vậy? Nếu có người nào muốn chơi xấu Minh, chỉ cần cầm lấy tấm vé mà vứt đi thôi.

Minh nhặt lên từ dưới đất một mảnh giấy khác. Chính xác hơn nó là một tấm thiệp.

Tấm thiệp này Hà gửi cho Minh vào năm ngoái với lời chúc mừng sinh nhật cậu vào cuối tháng 11 này. Minh vẫn còn nhớ nó. Nó được tẩm mùi hương nhài thơm ngát cùng chữ viết nắn nót sạch đẹp của Hà. Minh đã cất nó vào trong ngăn kéo từ rất lâu, chẳng có lí do nào nó lại nằm ở đây.

Minh nhặt tấm thiệp lên và mở ra xem. Bên trong tấm thiệp nhuộm đỏ những giọt máu tươi. Cậu sợ hãi thả tấm thiệp xuống rồi mau chóng chạy ra khỏi nhà. Mọi thứ càng ngày càng kì quái. Minh tưởng nếu đã bắt được hung thủ thì mọi ảo giác này phải kết thúc rồi chứ?.

Minh nói với mọi người trong câu lạc bộ rằng cậu đã làm mất tấm vé và không thể đến dự bữa tiệc được. Toke gọi đến và thông báo rằng, một đứa trong câu lạc bộ sẽ nhường vé cho cậu vì đột nhiên cậu ta bị ốm. Minh vẫn có thể đến tham dự được và sau khi tan làm, Toke sẽ qua đón cậu.

Minh phân vân. Nhưng nếu phải trở về căn nhà trọ trống trải và ma mị ấy một mình hay ở nhờ nhà một người bạn không mấy thân thiết, Minh thà tham dự một bữa tiệc cho quên đi hiện thực còn hơn. Nghĩ vậy nên Minh nhắn tin nói đồng ý.

Hết giờ làm, Minh thay vội quần áo rồi chuẩn bị ra ngoài vì Toke đã đến sẵn. Cậu tan làm cũng khá muộn, ca áp cuối nên đường phố cũng không còn đông đúc nữa. Minh đứng bên dải phân cách đợi đèn tín hiệu báo xanh mới sang đường.

Đột nhiên có một bàn tay níu chặt lấy vạt áo của Minh. Cảm giác quen thuộc ấy Minh đã từng gặp phải nên cậu giật mình quay lại phía sau.

Lại là Hà. Khuôn mặt cô đóng băng giữa ánh đèn đường nhòe nhoẹt xung quanh. Người vẫn vương đầy những máu.

“Tớ sẽ không bỏ rơi cậu mà. Lỗi của tớ...” Minh hét lên rồi vùng chạy ra khỏi chỗ đứng để sang bên đường.

Khi Minh chạy ra giữa đường thì bất chợt một chiếc xe ô tô lao đến.

RẦM

Một tiếng động thật lớn vang lên và Minh thấy mình đang nằm trên đường, xung quanh mọi thứ dần tối đen lại.

Trước khi bất tỉnh cậu kịp nhìn thấy một thứ. Một tia sáng lóe lên trong đầu cậu.

15. Chương 15: Vụ Án Thứ 5

Tiếng còi xe cấp cứu vang lên inh ỏi khắp các con phố. Ở trên xe cứu thương, Minh đang được đưa tới bệnh viện. Cú đâm khá mạnh khiến Minh văng xa 5m, đa chấn thương. Khi các nhân viên y tế đến Minh chỉ còn thở thoi thóp, tiên lượng rất xấu. Theo chẩn đoán ban đầu, Minh bị chấn thương sọ não, gãy chân và xương sườn, xương tay rạn, tràn dịch màng phổi, dập lá lách....

Anh Khải được gọi điện báo thì ngay lập tức chạy xe vào bệnh viện để xem tình hình. Minh đang ở nơi đất khách quê người, thân thích ruột thịt chỉ có gia đình anh Khải ở đây. Nhưng cha mẹ và em gái anh ở xa, không thể đến kịp, chỉ có anh kịp vào lo cho Minh. Mặt anh Khải biến sắc trắng bệch, đứng ngay ngoài phòng phẫu thuật. Ca phẫu thuật chắc cũng phải kéo dài gần 10 tiếng đồng hồ. Anh Khải đã gọi điện về nhà. Bố mẹ anh sẽ bắt tàu lên Tokyo ngay trong ngày mai. Anh đang định về nhà gặp bố mẹ

Giờ chỉ mong Minh tai qua nạn khỏi. Nếu không bố mẹ Minh ở nhà chắc không thể chịu được mất. Trước giờ anh vẫn luôn nghĩ đất nước Nhật Bản an toàn bậc nhất. Thế nhưng giờ chứng kiến những người anh quen biết lần lượt gặp phải những điều ngặt nghèo làm anh không khỏi choáng ngợp và sợ hãi. Không hiểu Minh sang đường kiểu gì mà lại để bị đâm xe?

Nhắc mới nhớ, anh Khải không hề thấy tài xế gây ra tai nạn tức trực ở trong bệnh viện. Thường thường, trong những lần như thế tài xế gây tai nạn sẽ phải theo sát nạn nhân và có trách nhiệm đền bù thiệt hại. Vậy hẳn ta hay cô ta đi đâu rồi?

Theo lời nhân chứng lúc đó thì chiếc xe ô tô bất chợt tiến đến từ một góc và tông thẳng vào Minh. Sau khi gây tai nạn, chiếc xe ô tô đi thẳng, không dừng lại. Anh Khải đã gọi điện cho bên cảnh sát giao thông nhờ dò tìm chiếc xe đã gây ra tai nạn. Có thể hẳn ta say xỉn quá mức nên đã hoảng sợ mà bỏ trốn. Nếu trong 24 giờ tới hẳn không ra đầu thú thì sẽ phát lệnh truy nã.

Mở sáng ngày hôm sau, ca phẫu thuật mới xong, Rất may là Minh đã đảm bảo được tính mạng, nhưng cậu còn rất yếu, được chuyển sang phòng hồi sức cấp cứu để theo dõi thêm. Tạm thời Minh sẽ hôn mê do cú va đập mạnh gây chấn thương sọ não. Bác sĩ đã phải chọc hút máu tụ. Anh Khải thở phào nhẹ nhõm. Anh thức trắng cả đêm qua để chờ đợi kết quả.

Những ngày sau trời xầm xì u ám. Minh vẫn chưa tỉnh lại. Chiếc máy đo cứ kêu títt títt đều đều ảm đạm. Hai bác của Minh cùng anh Khải thay phiên nhau vào trông coi cho Minh, công việc phải hoãn hết lại. Yumi cũng ghé qua thăm vài lần, mang thêm ít hoa quả. Bố mẹ Minh đang sắp xếp công việc để bay sang đây chăm sóc cho Minh. Anh Khải cũng đã lên trường Minh để làm giúp cậu thủ tục bảo lưu. Nếu may mắn thì trong nửa năm nữa Minh có thể đi học lại. Nhưng giờ cũng chẳng thể nói trước điều gì khi Minh cứ nằm mãi không thấy có dấu hiệu hồi tỉnh. Liệu có khi nào Minh sẽ nằm như vậy 3 năm nữa?

Trong giấc mơ dài, Minh thấy mình lang thang mãi trong một khu rừng không có điểm kết. Những tán cây im lìm và xao xác trong gió. Minh gọi tên mọi người khản cả tiếng mà không thấy có tiếng đáp lại. Minh mò mẫm tìm lối đi, mọi thứ cứ như một mê cung hình vòng, quay đi quay lại vẫn đi qua nguyên một chỗ....Tại sao Minh lại ở đây?

Tối hôm ấy, Hayao Matsumoto rời phòng thiết kế khá muộn. Cô đang phải thức đêm làm cho xong bài tập lớn cuối kì. Hayao là sinh viên năm ba khoa thiết kế thời trang Học viện nghệ thuật Tokyo. Đợt trước cô chơi hơi nhiều nên giờ bài tập dồn đống, không thức đêm chắc không thể xong đúng hạn. Cô đưa điều thuốc lên miệng hít một hơi dài cho tỉnh táo rồi chuẩn bị đồ đạc để ra về. Khắp phòng bữa bộn nào giấy nào vãi. Cô nhìn đồng hồ đã điểm 10 giờ. Hayao bắt tay vào quét tước qua loa rồi xách túi đồ to ra về. Đèn phòng thiết kế tắt. Ngoài trời mưa lất phất. Cô giương ô lên

Cô rảo bước trên con đường vắng hoe. Rất may nhà cô gần phòng thiết kế của trường Đại học dựng cho sinh viên, chỉ đi bộ tầm 10 phút là tới. Cô đi nhanh trong bóng đêm và thời tiết se lạnh. Ánh đèn đường vàng vọt trong những con ngách tối, mập mờ giữa làn mưa. Cô chợt rùng mình, hình như có cái gì đó đang đi phía sau cô.

Hayao ngoái lưng lại phía sau thì không thấy ai cả. Chắc do cô tự tưởng tượng ra thôi, dạo gần đây cô có xem mấy bộ phim kinh dị khá ám ảnh.

Hayao ghé vào cửa hàng tiện lợi mua mấy gói mì tôm và một lon cà phê. Sau đó cô lại tiếp tục rảo bước về nhà. Trong màn đêm yên ắng, rõ ràng cô có nghe thấy tiếng lạo xạo phía sau mình nhưng khi cô ngoái lại nhìn lại chẳng thấy một ai cả.

Hayao siết chặt tấm áo khoác ngoài rồi bước đi thật nhanh. Quanh đây chỉ là khu dân sinh, nhiều hẻm tắt và tối.

Cô chuẩn bị rẽ phải để bước vào con hẻm bên cạnh thì bóng một người đàn ông xuất hiện chặn trước mặt cô làm cô giật nảy mình, đánh rơi túi mì xuống đất.

Cô đang định thét lên thì người đàn ông bịt chặt miệng cô lại và lôi đi.

Sáng hôm sau, người dân dậy sớm ra quét ngõ chợt nhìn thấy túi mì tôm của ai đó vương vãi ngay trước cửa nhà mình. Không biết ai đánh rơi nhỉ? Người đàn ông tự nhủ rồi vứt túi mì tôm vào thùng rác đoạn quét tiếp khoảng ngõ trước cửa nhà.

Bỗng nhiên ông nghe thấy tiếng la thất thanh đến từ con ngõ nhỏ bên cạnh. Ông vội vàng chạy ra xem thì thấy cô hàng xóm đang ngã lún ra đất cạnh khu vực tập kết rác của khu vực.

“Có chuyện gì thế?” Ông hỏi.

“Chú chú ơi...” Cô ta run rẩy rồi chỉ vào khu tập kết rác.

Không cần cô ta nói thêm câu thứ hai, ông đã nhìn thấy một bàn tay trắng bệch thò ra từ một bọc túi nilong đen to.

Một tiếng sau, cảnh sát vây đầy khu dân cư Minato. Một dải băng vàng bao quanh con ngõ nhỏ. Đêm qua Tokyo mưa nhẹ, mọi dấu vết cũng bị xóa nhòa bớt đi.

Nạn nhân là Hayao Matsumoto, sinh viên khoa thiết kế thời trang. Thời điểm tử vong được xác định là vào đêm muộn ngày hôm qua. Hình thức gây án là siết cổ. Sợi dây hung khi là dây cáp buộc hàng, được vút lại ngay cạnh xác nạn nhân. Sau khi gây án, hung thủ mới để gọn nạn nhân vào một chiếc túi lớn rồi để ở khu tập kết rác. Ở con ngõ nhỏ này không có CCTV nên cũng không ghi lại được hình ảnh của hung thủ.

Vụ án được đưa sang tổ điều tra số 2 vì tổ điều tra số 1 chưa ổn định được nhân sự. Mọi người trong tổ điều tra số 1 cũng chỉ được nghe lời đồn đoán về vụ án chứ cũng không có thông tin cụ thể. Bản thân họ vẫn tin rằng, vụ án họ phụ trách tháng trước đã kết thúc.

Điều anh Khải bận tâm nhất bây giờ là bắt được kẻ gây ra tai nạn cho Minh rồi bỏ trốn. Đã quá mấy ngày mà vẫn không thấy có ai ra đầu thú. Cam hành trình của một số xe ô tô trên đường cũng như CCTV trên các phố thì chợt thoáng thấy chiếc xe Toyota Vios màu bạc đã gây án lướt qua một vài con phố. Kính trắng gương nên khó có thể nhìn rõ bên trong là ai đang ngồi. Cảnh sát dò tìm biển số xe của chiếc ô tô thì được biết đây là một chiếc xe bị báo cáo đã bị ăn cắp cách đây 2 tháng. Giờ tung tích của chiếc xe đã bật vô âm tín.

Ở một bãi phế liệu, người chủ mau mắn đón lấy tám tiền hời từ vị khách. Vị khách đội mũ đen sùm sụp, mặc áo khoác dài, chỉ chỉ trỏ trỏ chứ không nói năng gì mấy. Hình như ông ta bị câm. Ông ta nhờ phá hủy gấp chiếc xe Toyota Vios, ngoài tiền công còn cho người chủ thêm tiền. Thật hào phóng. Giấy tờ xe đủ cả. Tuy nhiên tiếc quá, chiếc xe vẫn còn mới. Có khi bán lại cũng là cả một gia tài cũng nên. Vị khách cầm đưa cho người chủ bãi phế liệu một tờ giấy. Đọc xong tờ giấy, mọi thắc mắc của người chủ đã được giải đáp. Người vợ của ông khách vừa mới mất, vì muốn vượt qua đau thương nên ông ta muốn hủy đi hết những vật dụng của vợ rồi chuyển tới nơi khác sống. Người chủ gật gù đầu, đương nhiên ông ta vẫn sẽ bảo nhân viên tháo bớt đồ linh kiện trong xe ra bán rồi mới phá hủy. Thời buổi này có mấy ai thừa tiền như vị khách này chứ. Quả thực là một món hời.

Vị khách quay lưng đi và mỉm cười. Quả thực lần này hần hơi liều lĩnh. Nhưng những con người quanh năm suốt tháng cắm mặt ở nơi đầy rác thải bụi bẩn này, chắc cũng không quan tâm nhiều lắm đến tin tức hàng ngày đâu nhỉ? Mà kể cả ông ta có để ý đi chăng nữa, cũng chẳng ai có thể sờ gáy đến hần.

Minh loay quanh trong khu rừng không hồi kết, cậu cảm thấy rệu rã, đau nhức toàn thân và khát nước vô cùng. Đúng lúc ấy Minh bắt gặp một hồ nước đầy sâu bên trong khoảng tối của khu rừng. Hồ nước trong veo không một bóng gợn. Minh càng tiến lại gần thì hồ nước càng rút cạn, rút cạn dần đi.

Từ giữa hồ nước, một mái đầu từ từ nhô lên. Mái tóc của người đó ướt nhẹp. Từ thân hình người ấy, từ bụng loang dần ra những vết máu loang.

Minh giật mình sợ hãi. Người đó lao tới, kéo Minh xuống dưới nước. Vì quá bất ngờ nên cậu chẳng thể kháng cự.

Chút oxy còn sót lại trong mũi và miệng Minh biến thành những bọt nước nổi lên trên mặt hồ. Minh khẽ mở mắt.

Ở bệnh viện, trong phòng bệnh của Minh, những âm thanh bíp bíp kêu lên không ngừng. Minh có dấu hiệu rối loạn nhịp tim.

Y tá và một bác sĩ nữa chạy vào, vội vã tiêm một chất thuốc vào dây truyền tĩnh mạch đang cắm sẵn vào tay Minh.

Trong không gian kia, Minh vùng vẫy trong vòng tay đang siết chặt của cô gái đó. Hé mắt nhìn Minh nhận ra Hà, vẫn là Hà. Tại sao lại là cô ấy?

Hà ghé sát vào tai Minh thì thầm điều gì đó trong làn nước.

Minh cứ lịm dần đi.

Ở ngoài, nhịp tim của Minh giảm dần...

16. Chương 16: Lãng Quên

Điện tim đồ trên máy đo kéo một đường thẳng dài. Tim Minh ngừng đập.

Các bác sĩ cố gắng hồi sức tim phổi, tiêm thuốc trợ tim vào tĩnh mạch và chuẩn bị sốc điện.

Trong không gian ấy, bao quanh tai Minh chỉ là tiếng nước lùng bùng. Giọng Hà vẫn vang vọng trong đầu Minh: “ở đây...ở đây mới nói được....nhớ nhé...”

Các bác sĩ nạp 200v, áp sát vào ngực Minh

“Nhớ nhé...đi đi...đi đi Minh...”

Hà buông Minh ra.

“Bộp” thân thể Minh nảy lên khỏi giường rồi rơi xuống.

Tít...tít... tiếng nhịp tim trở lại, các bác sĩ thở phào nhẹ nhõm. Nếu lâu hơn chút nữa chắc không cứu được.

Minh hớp một hơi thật sâu khi tim lại được không khí. Cậu đang nằm mở mắt nhìn lên trên bầu trời trong xanh trong khu rừng. Đúng rồi, cậu vẫn có chuyện cần phải nói với anh Khải...

Chiều hôm ấy anh Khải rẽ qua phòng trọ của Minh để lấy ít quần áo sạch và dọn dẹp căn phòng. Cũng chẳng biết tới khi nào Minh mới tỉnh lại. Trong não Minh hiện giờ vẫn còn một điểm tụ máu, có lẽ sẽ để lại chấn thương lâu dài.

Anh Khải lấy chùm chìa khoá ở trong túi xách của Minh bị rơi trên đường, được người dân bàn giao lại. Mở cửa ra, mùi ẩm mốc nhẹ nhẹ xộc đến. Anh Khải cúi húi dọn dẹp quét tước qua căn phòng. Minh vốn dĩ không phải một đứa bừa bãi, đồ đạc trong căn phòng vẫn được để ngăn nắp nên anh Khải cũng không mất nhiều thời gian để thu dọn mọi thứ.

Anh Khải bước vào phòng ngủ của Minh. Anh bắt đầu choáng ngợp vì hơn nửa bức tường phòng ngủ của Minh dán đầy những bức tranh ảnh, bản đồ phân tích về vụ án màu đỏ.

Anh vội vàng dò tay theo từng ghi chú trên tường. Cậu em họ của anh hóa ra đã phân tích khá kĩ lưỡng từng vụ án. Anh gỡ tấm bản đồ to nhất trên tường xuống. Đó chính là tấm bản đồ Tokyo có đánh dấu đỏ địa điểm từng vụ án. Ở địa điểm cuối cùng là khu Ginza, nét bút đã hàn thành một lỗ thủng. Anh có thể tưởng tượng rằng lúc Minh vẽ tấm bản đồ này, vụ án của Hà đã làm cậu bé đau đớn đến mức nào. Nhìn vị trí các vụ án cách xa nhau vẽ theo một đường vòng cung, anh Khải không hình dung ra điều gì cả. Nhìn bức tường dán đầy các bức ảnh, anh Khải cũng không biết nên nhìn từ đâu, chắc có lẽ phải đợi Minh tỉnh

lại để hỏi cậu, xem cậu có phát hiện ra điều gì mới lạ không. Gần đây tỉ lệ các vụ án đang tăng lên đột biến, không biết vì lí do gì.

Tối anh vào viện để trông Minh thay cho bố Minh. Anh không sõi tiếng Việt nên cũng không nói chuyện với chú được nhiều, chỉ biết nói vài câu động viên chú. Anh Khải ngồi sát bên giường Minh, nhìn cậu. Tên tài xế đã gây ra tai nạn cho Minh giờ biến mất không dấu vết, đội thanh tra giao thông cũng không thể tìm được. Điều này làm anh Khải rất áy náy và buồn phiền, bản thân anh cũng không có thẩm quyền làm điều gì đó hơn thế nữa.

Anh chấp tay trước đầu gối, nói khe khẽ với Minh: “Anh xin lỗi nhé...Em tỉnh dậy đi, có gì nói anh nghe, nhé!”

Ở trong khu rừng, Minh bỗng nhiên nhìn thấy một khoảng sáng lên. Có một giọng nói rất quen thuộc vang lên từ phía đó, ánh sáng ấm áp khiến Minh rất muốn đi về phía đó. “Minh...Minh...tỉnh dậy đi...”

Minh bước chầm chậm vào trong quang sáng.

Mí mắt Minh động dậy khe khẽ. Ngón tay khẽ giật giật.

Anh Khải đã quan sát thấy điều đó. Anh vội vàng gọi bác sĩ vào kiểm tra.

Lúc ấy Minh đã mở hé mắt. Bác sĩ xác nhận Minh đã có dấu hiệu hồi tỉnh sau gần 2 tuần hôn mê. Bây giờ Minh cần được yên tĩnh và nghỉ ngơi thêm. Sau đó cậu cần phải được đi làm các bài kiểm tra chức năng. Bác sĩ vẫn còn lo ngại về chấn thương trên đầu của Minh.

Anh Khải nhìn Minh hỏi khẽ: “Minh...em thấy sao rồi...?”

“Nước, nước...” Minh thều thào. Những cơn đau dữ dội đến từ đỉnh đầu và chân khiến Minh cảm thấy vô cùng khó chịu. Cậu nhắm mắt.

Anh Khải rót một cốc nước ấm rồi ghé sát môi Minh cho cậu uống. “Đau quá...” Minh thều thào. Anh Khải vội vã nhờ y tá tiêm cho Minh một liều thuốc giảm đau nhẹ để cậu có thể đi ngủ.

Sáng hôm sau, 7h sáng, Minh lại tỉnh giấc, thấy anh Khải đang gà gật ở chiếc ghế trong góc phòng. Cậu muốn gọi anh nhưng lại không đủ sức lực để nói to. Minh đau đớn, cảm tưởng người mình đang bị xé ra làm trăm mảnh. Nhưng sao cậu lại nằm đây nhỉ? Minh không tài nào nhớ được. Minh chỉ nhớ rằng vào ngày thứ 6 vừa rồi, cậu đi làm về nhà rồi lên giường đi ngủ.

Minh cứ nhìn lên trần nhà và suy nghĩ. Sự cố gắng ấy khiến đầu của cậu càng đau như có một cái kim bóp chặt. Cả người Minh đầy những vết khâu. Một lát sau tiếng chuông báo thức của anh Khải vang lên khe khẽ. Anh giật mình choàng tỉnh, mệt mỏi xoa mặt. Sắp đến giờ đến sở làm rồi. Anh lại gần Minh thì chợt nhận ra cậu đã tỉnh.

“Sao em không ngủ thêm đi? Hôm nay em thấy khá hơn chưa?”

Minh hỏi anh Khải: “Sao em lại ở trong bệnh viện ạ? Em đau quá, rốt cuộc là em bị làm sao?”

“Em không nhớ gì à? Em bị tai nạn giao thông được đưa vào đây cấp cứu.”

“Không...Tối qua em còn đi làm mà...à...tối thứ 6 ấy..”

“Không, em đi dự buổi giao lưu câu lạc bộ gì đó mà...” Anh Khải cau mày khó hiểu.

“Hà đâu...Hà không vào thăm em hả anh?” Minh ngây ngô hỏi..

Anh Khải chợt sững người lại một lúc rồi mới mở được miệng trả lời Minh

“Em thật sự...thật sự không còn nhớ gì à?...”

“Vâng ạ...” Minh thở dài. “Em đang cố nhớ lại mà đau đầu quá...Hà đâu ạ?”

“Thôi em đừng nghĩ gì nữa, bây giờ quan trọng là em phải nghỉ ngơi thật tốt để mau hồi phục. Em nghỉ đi nhé, anh đi mua cháo, lát nữa mẹ em sẽ vào...”

“Ơ, cả bố mẹ em cũng sang cơ à...Phiền bố mẹ quá...”

Nói rồi anh Khải vội vã ra khỏi phòng. Minh không nhớ gì về việc Hà đã mất. Cậu cũng không còn tí ý niệm nào về vụ án suốt mấy tháng qua.

Anh Khải đi tìm bác sĩ đang điều trị cho Minh, nói với ông về sự kì lạ của Minh sau khi tỉnh dậy. Bác sĩ lí giải rằng chính cục máu tụ ở não Minh hiện giờ vẫn còn chưa tan hết, gây cản trở cho trí nhớ của cậu. Bác sĩ sẽ tích cực điều trị bằng thuốc cho Minh, một thời gian nữa cậu sẽ hồi phục lại như cũ. Tất cả bây giờ Minh cần chỉ là thời gian mà thôi.

Anh Khải nghe vậy cũng nửa tin nửa ngờ. Anh quay lại hành lang bệnh viện thì đã bắt gặp mẹ Minh đứng ở đấy. Trong bà mệt mỏi và buồn rầu. Minh lại gần chào cô và bắt đầu cố gắng diễn giải về chứng mất trí nhớ tạm thời của Minh đang gặp phải. Sang tuần sau bố mẹ Minh sẽ phải về Việt Nam vì ở lại đây rất tốn kém và còn công việc của ông bà nữa. Ánh mắt mẹ Minh lóe lên một tia mừng rỡ khi biết Minh vừa tỉnh lại tối qua. Tuy nhiên cậu còn yếu và chưa hồi phục hoàn toàn trí nhớ. Vì vậy anh Khải khuyên cô đừng nên vội vã mà hãy nói những chuyện bình thường với Minh, đừng để cậu phải suy nghĩ nhiều. Mẹ Minh vỗ vai anh Khải tỏ ý cảm ơn rồi chuẩn bị cháo mang vào cho Minh.

Trong lúc anh Khải đi, Minh vẫn cố nghĩ. Khi nhắc đến Hà, một nỗi đau khó lí giải dâng lên trong lồng ngực Minh, đau đớn uất nghẹn đến phát khóc. Có chuyện gì thế nhỉ, Minh không tài nào nghĩ ra được. Minh cảm giác bị mắc kẹt trong thân thể yếu đuối bệnh tật này.

Mẹ Minh khẽ mở cửa bước vào, lại gần giường bệnh của Minh thì chợt thấy khuôn mặt cậu đỏ gay và nhoe nhoẹt nước mắt. Bà hoảng hốt: “Sao thế con?? Đau quá à...”

“Mẹ...Con không sao...” Minh mỉm cười yếu ớt. “Tự dưng khóc vậy thôi. Mẹ qua đây lâu chưa? Bây giờ ngày tháng mấy rồi mẹ?”

“À, giờ đã là tháng 11 rồi con, sao thế?”

Minh chợt lặng người. Tháng 11? Cậu hôn mê hơn 2 tháng à? Sao anh Khải bảo mới 2 tuần thôi?

Ký ức của Minh dừng lại từ cuối tháng 8. Ngoài ra cậu chẳng nhớ gì thêm.

“Hà đâu mẹ? Tự dưng con sốt ruột quá?”

Quả thực Minh không còn nhớ gì thật. Mẹ Minh trầm nghĩ. Bà gượng cười: “À, Hà nó bận đi học con ạ...Hôm trước có vào thăm con rồi nhưng con chưa tỉnh...Đợt này nó thi tiếng Nhật...bận lắm con. Khi nào rảnh nó sẽ vào thăm con mà.”

Nghe lời mẹ nói, Minh an tâm hơn chút. Nhưng trong đầu Minh vẫn lờ mờ hình ảnh thoáng qua của Hà đang ướt nhep, nhô lên từ mặt nước...Giọng Hà thì trầm vào tai Minh: “Đi đi...đi đi Minh...”

“Mẹ chắc là Hà không đi cùng với con lúc con bị tai nạn đấy chứ? Mẹ chắc Hà không sao chứ...”

Mẹ Minh bối rối: “Con hỏi nhiều thế. Đương nhiên là Hà không đi cùng với con rồi. Thôi, con ăn tí cháo đi. Mấy tuần rồi có cái gì vào bụng đâu.”

Minh im lặng để mẹ nâng giường bón cháo cho cậu ăn. Lâu lắm Minh không được gặp mẹ, lại được mẹ bón cho ăn thế này, làm Minh nhớ về hồi còn bé, mỗi lần đau đớn ốm sốt vẫn là mẹ luôn ở bên Minh. Cậu cười mỉm trong niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

2 tuần sau Minh đã dần ngồi dậy được. Đầu cậu tuy vẫn đau nhức hàng đêm nhưng cơn đau đã giảm bớt. Bác sĩ khuyến khích Minh vận động nhiều hơn để mau chóng lấy lại các chức năng cơ thể. Ông chân Minh bị gãy nên cũng phải vài tháng nữa cậu mới có thể đi lại được. Ở trong phòng lâu buồn chán nên Minh vẫn xin bác và anh Khải cho đi dạo trong khuôn viên sau bệnh viện mỗi khi có thể. Bố mẹ Minh đã về nước từ tuần trước, giờ thân ốm yếu, Minh không muốn làm phiền gia đình bác thêm nữa, cậu cần phải tập luyện nhiều hơn để bình phục. Việc học tập cũng đang bị hoãn lại. Nếu Minh không cố gắng hơn, cậu sẽ không thể theo kịp chương trình.

Đêm đêm, Minh vẫn mơ đi mơ lại một giấc mơ, cậu ngạt nước vì bị một người con gái ghì chặt xuống. Cô ấy gọi cậu, thúc giục cậu làm điều gì đó. Minh không thở được. Cậu thức dậy giữa đêm, người ướt sũng mồ hôi.

Mãi không thấy Hà vào thăm mình, Minh rất buồn và cảm thấy khó hiểu. Mỗi lần nghĩ tới Hà, đầu Minh lại đau nhói. Nhiều lần Minh hỏi anh Khải về Hà, anh Khải đều lẩn tránh, nói rằng không biết.

Vào một buổi chiều, Minh được anh Khải đẩy xe lăn ra khu vườn sau bệnh viện chơi. Khu vườn rất thanh bình, có cây hoa, một lạch nước và một đài phun nước. Đi dạo 2 vòng, anh Khải dừng xe lăn ở bên cạnh một chiếc ghế đá, dặn Minh đứng yên đợi để anh đi mua chai nước. Minh đồng ý.

Minh ngồi ngắm cảnh vu vơ trong làn gió chiều hiu hiu. Đột nhiên Minh nhìn thấy một bóng người đứng xa xa, lẫn trong những bóng người đi lại trong khuôn viên. Chẳng khó khăn để Minh nhận ra đó là Hà.

Cậu vội lăn xe ra chỗ Hà. Cậu phải hỏi cho ra nhẽ tại sao suốt khoảng thời gian qua Hà không tìm gặp mình. Thấy Minh lăn xe theo, Hà quay lưng bỏ đi rồi lẫn trong đám người. Minh càng vội vã đuổi theo bóng lưng thấp thoáng.

Anh Khải quay lại chỗ cũ tìm thì không thấy Minh đâu. Anh hoảng hốt chạy đi tìm.

Đồn hết sức để đuổi theo Hà, tay Minh mỏi ra rời, cậu ngoặt gấp ở một khúc đường.

TÙM

Chiếc xe lăn của Minh vấp phải gờ tường rồi đổ nghiêng, Minh ngã xuống kênh nước.

Minh cố thể chìm xuống không nhúc nhích gì. Cậu cảm giác như thời gian ngừng trôi. Giọng nói trong giấc mơ của cậu trôi về như một đoạn băng ghi âm.

“Minh...ở đây tớ mới nói được...cậu nhớ nhé...nói cho anh ấy tất cả những gì cậu phát hiện được...cậu đến được rất gần rồi...cứ theo kí hiệu ấy nhé...Minh..đi đi...tĩnh lại đi...”

Anh Khải thấy chiếc xe lăn chổng chơ và Minh đang nằm úp mặt xuống nước, anh vội nhảy xuống kéo Minh lên.

Anh Khải thực hiện sơ cứu, hô hấp nhân tạo.

Minh cong người ho ra đầy nước rồi hé mắt nhìn anh Khải.

“Em làm cái gì thế hả?” Anh Khải gắt

Minh bấu chặt lấy tay anh Khải, nói lắp bắp:

“Em...em nhớ ra rồi...ý nghĩa kí hiệu...”

17. Chương 17: Giải Mã

Anh Khải cau mày: “Kí hiệu gì cơ? Em mê sảng rồi. Đi về thôi.”

Anh Khải không để Minh nói thêm câu nào nữa, anh cố gắng nhấc thân người ướt nhẹp nước của Minh về phòng.

Sau khi thay quần áo Minh liên tục ôm đầu. Cậu cảm thấy đầu đau nhức kinh khủng khi một lượng ký ức ủa về trong tâm trí cậu như một thác nước. Hóa ra cậu đã quên nhiều như thế.

Anh Khải vội vàng thay băng cho Minh. Không cẩn thận vết thương nhiễm trùng sẽ không tốt chút nào. Minh ngồi im cho anh Khải thay băng. Từng giọt nước mắt cứ lã chã rơi không kiểm soát từ trên khóe mắt Minh. Ký ức ủa về cũng đồng nghĩa với việc nỗi đau cũng trở về.

Hà mất rồi. Cậu còn không thể đưa Hà về nơi an nghỉ cuối cùng. Vụ án còn chưa kết thúc,...

“Sao em lại khóc?” Anh Khải hỏi

Minh lắc đầu rồi tiếp tục ôm mặt.

“Em nghỉ ngơi nhé để anh gọi bác sĩ qua kiểm tra.”

“Em bảo...đừng đi vội!” Minh gọi với theo.

“Em nhớ ra rồi!! Vụ án chưa kết thúc, hung thủ chưa bị bắt đâu!!”

“Em nói linh tinh cái gì thế hả? Hung thủ bị bắt rồi, em vẫn chưa nhớ ra à?”

“Ông ta không phải hung thủ đâu.” Minh nói giọng chắc nịch.

“Lúc mà em bị hất ngã xuống dưới đường, anh biết em đã nhìn thấy gì không? Em đã cố nhìn biển số xe hung thủ. Nhưng em nằm dưới đất nên chiếc biển bị ngược. Em chỉ còn nhớ mang máng biển số xe của hắn ta là 702..gì đó nhưng khi lật ngược lại nó sẽ là Z0L...Tương tự như thế, LZH9...sẽ là 6427...”

“Sao số 4 lại có thể là H được???” Anh Khải bần thần.

“Em không dám chắc chắn về giả thuyết này nhưng đây có thể là một hướng đi khả dĩ đấy. Có thể tên hung thủ thích mã hóa theo cách nhìn của hắn thì sao? Có thể hắn ta là nạn nhân của một vụ tai nạn giao thông nào đó? Anh hãy tìm tư liệu giúp em nhé...” Ánh mắt Minh khẩn nài.

“Không..không dừng lại đi. Em quá sa đà vào vụ án này rồi.” Anh Khải lắc đầu nghiêm nghị. “Hãy nhìn xem em đang ở đâu, sức khỏe của em như thế nào. Anh sẽ không để em dấn thân vào vụ án này để mua thêm tai họa vào người đâu. Nhìn bố mẹ em đi, 2 cô chú đã lo lắng mệt mỏi đến mức nào?”

“Em xin anh...Em muốn trả thù cho Hà.”

“Điều đó đã có pháp luật lo. Hung thủ cũng đã bị bắt rồi, tất cả chỉ cần chờ hắn khai báo là được. Em không cần phải lo nữa!” Anh Khải nói.

“Ông ta không phải hung thủ!! Anh không thấy bất thường à? Thời gian em nằm ở đây có khi tên sát nhân đã kịp lấy đi vài mạng người rồi đấy, nếu như mình không hành động ngay!”

“Đã đến lúc em bước tiếp rồi. Anh biết em rất đau khổ sau cái chết của Hà nhưng em không thể đắm chìm vào nó mãi được. Anh vô cùng cảm ơn mọi nỗ lực và sự giúp đỡ của em, nhưng người chết thì đã chết và người sống cần phải sống tiếp. Em có thấy mọi thứ trong cuộc sống của em đang bị ngưng trệ không? Công việc đã mất, việc học dừng lại hẳn 1 kỳ, sức khỏe không đảm bảo. Em không thể sống chỉ vì bản thân mình, nhìn ra những người xung quanh xem mọi người đang lo lắng cho em như thế nào? Dừng lại đi, Minh ạ! Anh không nói nhiều nữa đâu!”

Minh mở miệng định nói thêm nhưng có thứ gì chặn ở cổ làm cậu không thốt lên tiếng nào được. Anh Khải quay lưng bước ra khỏi căn phòng bệnh rồi đóng cửa lại.

Chưa bao giờ hai anh em bất đồng quan điểm như thế này. Tuy nhiên có lẽ anh Khải nói đúng. Có khi Minh đã quá hoang tưởng, đuổi theo một tên sát nhân không hề tồn tại? Mấy tháng nay cuộc sống của Minh chỉ xoay quanh vụ án này đến quên ăn quên ngủ. Có khi chỉ vì mải suy nghĩ mà Minh đã sang đường không cẩn thận để rồi bị đâm. O nhưng rõ ràng lúc đó đèn xanh đã bật Minh mới bước sang...

Thôi không muốn nghĩ nữa, Minh đặt mình xuống giường, hai tay che mắt.

Anh Khải bước đi dọc hành lang bệnh viện. Anh thực sự không muốn làm như vậy với Minh, nhưng nhìn cậu cứ đắm chìm mãi trong một tâm niệm cố chấp đến héo mòn cả người, anh thực sự không nỡ. Anh sẽ không kể gì về vụ án cho cậu nữa, tất cả anh sẽ xử lý một mình.

Sau khi các bác sĩ vào kiểm tra sơ bộ, Minh đi mò mẫm ra ngoài hành lang bệnh viện, ở trong phòng bệnh quá bức bí. Minh đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống khuôn viên phía sau, nhớ lại hình bóng của Hà đã từng xuất hiện ở đây....Bất chợt tiếng tivi ngoài sảnh phát bản tin về một vụ giết người mới xảy ra gần đây vẫn chưa tìm được hung thủ ở quanh khu Minato gần sông Sumida. Minh lập tức quay lại nghe chăm chú...

Ba tuần sau, Minh được xuất viện. Gia đình bác Minh mang một bó hoa đến chúc mừng Minh đã bình phục. Minh cố gắng quay về nhịp sống bình thường, kiếm những việc làm nhẹ nhàng trên mạng để kiếm đồng ra đồng vào chuẩn bị cho kì học tới. Tuy nhiên trong lòng cậu vẫn đau đáu về vụ án của Hà cùng những linh cảm của mình, tối hôm ấy, Minh bắt tàu đến khu dân cư Minato ngay gần Ginza, nơi Hà bị sát hại. Chồng chiếc nạng tập tễnh bước đi, Minh lần tìm theo địa chỉ, len sâu vào những con ngõ nhỏ. Vị trí của thi thể

đã từng nằm đương nhiên đã được dọn dẹp sạch sẽ sau khi cảnh sát đã lấy đi hết những chứng cứ cần thiết. Cảnh sát khẳng định vị trí gây án là một con hẻm tối ngay gần đó, sau đó xác nạn nhân được bọc lại rồi đặt ở khu tập kết rác. Sau gần 1 tiếng xem xét kỹ hiện trường, Minh vẫn không tìm được gì. Điều này làm Minh cảm thấy hụt hẫng, đáng nhẽ hung thủ phải để lại dòng kí hiệu LZH9 như mọi lần chứ?

Tuy nhiên sau lần nhìn thấy bức ảnh che mờ của nạn nhân trên các mặt báo và truyền thông, Minh vẫn có một linh cảm mãnh liệt rằng cô gái này có liên quan đến vụ giết người hàng loạt trước đó. Nhất là khi Minh nhận thấy cô gái học khoa thiết kế này có một mái tóc màu nâu đỏ thời thượng.

Mặc dù nói với Minh như vậy nhưng trong suốt những tuần qua, anh Khải dành phần lớn thời gian ngụp lặn trong những chồng hồ sơ tài liệu dày cộp của Cục lưu trữ. Sau khi đã nhờ bạn bè tìm dữ liệu về chiếc oto mang biển số 6427, kết quả ra rất nhiều, rải rác trên khắp đất nước Nhật Bản. Vì thế nên anh phải tìm kiếm những vụ tai nạn giao thông hay va chạm có liên quan đến biển số xe này.

Sau bao ngày tìm kiếm, cuối cùng nỗ lực của anh cũng được đền đáp. Trong một chồng hồ sơ đầy bụi, anh tìm thấy được một tập hồ sơ ghi lại một vụ tai nạn giao thông khá nghiêm trọng ở tận Kyoto. Nạn nhân là một người phụ nữ hơn 20 tuổi, tử vong trên đường đi cấp cứu. CCTV cho thấy chiếc xe gây tai nạn là một chiếc xe Ford đời cũ, mang biển kiểm soát 6427. Vụ án xảy ra cách đây gần 18 năm, hung thủ vẫn không ra đầu thú và vẫn chưa truy tìm được tung tích chiếc xe. Trong hồ sơ chỉ còn lưu lại địa chỉ thân nhân của nạn nhân ở tỉnh Kyoto. Anh Khải quyết tâm tìm đến tận cùng sự thật, theo lời chỉ dẫn của Minh.

Cuối tuần, anh bàn giao lại công việc cho mọi người trong tổ để bắt tàu xuống tỉnh Kyoto, dò tìm tung tích của gia đình nạn nhân, tìm hiểu xem phía sau đó có uẩn khúc gì không.

Kyoto đón anh bằng một ngày nắng nhẹ. Bắt taxi theo địa chỉ, anh tìm đến một con phố tĩnh lặng nằm ẩn mình trong thành phố cổ kính. Dò tìm theo tờ giấy trên tay, anh bước tìm đến một ngôi nhà nhỏ sạch sẽ im lìm trong góc ngõ. Anh hồi hộp bấm chuông và chờ đợi.

Một lát sau, cánh cửa sắt mở ra. Một người đàn ông nhìn anh rồi chào, hỏi anh xem có chuyện gì không?

Anh Khải giơ thẻ ngành ra giới thiệu với người đàn ông, xin phép hỏi đôi điều. Người đàn ông lịch thiệp mời anh vào nhà uống chén trà rồi nói chuyện.

Anh Khải nhẹ nhàng bước vào căn nhà gỗ, ngồi xếp bằng ở phòng khách.

Người đàn ông rót trà cho anh Khải rồi trò chuyện rất thân tình. Hóa ra ông ở đây với vợ, vợ ông hôm nay đi gặp mấy bà bạn cũ, còn mình ông ở nhà. Anh Khải nhanh chóng dò hỏi về người phụ nữ là nạn nhân của tai nạn giao thông cách đây 18 năm tên Akusa Yamada. Người đàn ông suy ngẫm một lúc rồi lắc đầu xin lỗi anh Khải. Ông mua lại căn nhà này từ người chủ cũ cách đây hơn 10 năm. Từ lúc bàn giao lại căn nhà cho ông, ông và người chủ cũ chưa một lần gặp lại. Chỉ có một sợi dây liên hệ duy nhất đó chính là người chủ cũ của căn nhà cũng mang họ Yamada. Người đàn ông vào nhà trong lần tìm trong một cuốn sổ cũ, có ghi lại địa chỉ liên lạc của người chủ cũ rồi cẩn thận ghi ra một tờ giấy, đưa cho anh Khải.

Anh Khải vô cùng cảm kích, cúi đầu cảm ơn người đàn ông trung niên tốt bụng. Anh chào ông và bước ra khỏi căn nhà. Vậy là hôm nay anh chưa đến được đích mình cần đến.

Không nản chí, anh Khải lại ra bến tàu, Giờ còn sớm, anh vẫn còn thời gian để đến được địa chỉ người đàn ông đã ghi lại cho anh. Thời gian qua đã quá lâu, anh chỉ sợ không thể tìm được đến đích. Địa chỉ tiếp theo anh cần đến nằm ở tỉnh Yamaguchi. Anh bắt tàu để đi đến tỉnh Yamaguchi. Chuyến đi khá dài, càng ngày anh càng rời xa thành phố Tokyo của mình.

Đến xế chiều anh mới tới được tỉnh Yamaguchi. Anh bắt ngay taxi đến địa chỉ cần đến.

Đó là một căn nhà 2 tầng nằm ngay mặt phố. Người phụ nữ mở cửa chào anh. Khi nhìn thấy chiếc thẻ ngành của anh, bà ta khẽ nhăn nhó, khẳng định mình không biết gì về người đàn ông mang họ Yamada này. Anh Khải hụt hẫng. Chẳng nhẽ manh mối đứt đoạn từ đây?

Anh Khải chán nản ngồi bệt xuống bên vỉa hè. Chuyến đi dài làm anh cảm thấy mệt mỏi. Một lát sau, một người phụ nữ có vẻ lớn tuổi hơn người phụ nữ đã mở cửa cho anh lúc nãy. Bà ta rút chìa khóa từ trong chiếc túi xách ra để mở cửa căn nhà.

Anh Khải không bỏ qua cơ hội, chạy lại ngay gần bà ta để hỏi thông tin về người đàn ông tên Yamada. Bà ta cau mặt một lúc rồi nói:

“Ý anh liệu có phải là ông Yamada Kiyoshi không nhỉ? Ông ta thuê một phòng trong căn nhà của tôi tầm mấy năm, lâu lắm rồi, xong rồi không trả tiền phòng lâu quá tôi đuổi đi rồi. Phát bực lên được!”

Anh Khải vội vàng hỏi thêm thông tin về người đàn ông này. Bà chủ lắc đầu bảo rằng chỉ nghe nói ông ta chuyển đến một con phố trong thành phố này thôi, rồi vội vàng bước vào nhà đóng cửa.

Anh Khải đi tới con phố ấy. Mạnh mỗi ngày càng mong manh. Vì lí do gì mà người đàn ông này phải bán cả nhà, rồi để bị đuổi đi như thế nhỉ?

Tới đầu phố, anh hỏi thăm một cửa hàng dầu ngô. Rất may cho anh là ông Yamada vẫn tá túc ở đây nhiều năm liền. Chủ cửa hàng chỉ cho anh một căn nhà cũ ở cuối ngõ.

Anh đi về phía đó. Đèn đường vàng đã lên, bầu trời xanh thẫm lại.

Anh kiên nhẫn bấm chuông 5 lần mới có tiếng dép loẹt quẹt từ bên trong dội lại.

Cánh cửa kéo kẹt mở ra, một giọng lành nghề vang lên: “Ai đến vào giờ này thế?”

Một khuôn mặt đỏ au của người đàn ông tầm hơn 60 tuổi lộ ra ngoài nhìn anh chằm chằm.

“Cho hỏi ông có phải là Yamada Kiyoshi không nhỉ?”

“Chỉnh tôi, sao thế? Lão già này làm gì à?” Hơi thở của người đàn ông nồng nặc mùi rượu.

“Ông có biết gì về cô Yamada Akusa không?” Anh Khải giơ thẻ ngành lên để hỏi.

Mặt người đàn ông chợt nhẵn lại như có người vừa đâm một nhát vào bụng ông. Ông ta gắt lên: “Tôi không biết ai như thế hết! Cút đi!”

Đoạn ông ta đóng sầm cánh cửa lại trước mặt anh Khải.

18. Chương 18: Nỗi Đau

Anh Khải bối rối không biết phải làm thế nào. Chẳng nhẽ anh để anh mới đứt đoạn từ đây? Anh cảm giác như người đàn ông này có điều gì giấu kín chưa khai thác được. Anh Khải đành quay về một nhà nghỉ nhỏ gần đó để nghỉ qua đêm.

Sáng hôm sau anh Khải dậy sớm, tìm đến căn nhà nọ sớm để chờ người đàn ông trong căn nhà. Hôm qua trước khi về anh đã kịp hỏi thăm người dân ở đó về người đàn ông này. Những người hàng xóm cho biết ông ta chuyển về đây đã lâu rồi, sống vất vờ bằng những nghề lặt vặt không ổn định. Vợ ông ta đã mất từ trước khi ông ta chuyển đến đây. Nghe nói ông ta cũng từng là một doanh nhân làm ăn tử tế nhưng giờ không biết vì lí do gì mà ông ta sống cô đơn không con cái, tối ngày chìm trong men rượu. Thông thường buổi sáng ông ta sẽ ra ngoài để đi làm việc, tối mua rượu về uống. Còn ngày giờ chính xác thì mọi người không rõ bởi cũng không mấy ai quan tâm tới ông ta. Chính vì thế mà anh Khải phải đến đó từ mờ sớm để tìm gặp ông ta.

Công sức của anh không uổng phí. Vào lúc 7h kém, cánh cửa đen cũ kĩ của căn nhà mở ra ken két. Người đàn ông say xỉn hôm qua ông gặp chầm chậm bước ra khỏi căn nhà, tay đeo một chiếc túi xách rồi khóa cánh cổng lại bước đi.

Anh Khải chầm chậm đi theo. Ông ta bắt xe buýt đến một cửa hàng nhỏ, làm nhân viên thu ngân ở đấy. Trông ông ta mệt mỏi và nhẵn nhớt. Anh Khải kiên nhẫn theo dõi ông ta nguyên một ngày làm việc. Kinh nghiệm của một người cảnh sát không cho phép anh rời vị trí.

Đến chiều, ông ta mới rời khỏi cửa hàng, không quên lượm theo một chai rượu. Chắc đồng lương ít ỏi của ông ta tiêu tốn hết vào rượu. Sau khi rời cửa hàng, ông ta bắt đầu chuyển đi lang thang của mình, lượm

thêm những vỏ lon ở những ga tàu, khu du lịch gần đó rồi mang tới một nơi tập kết, kiểm thêm vài xu lẻ. Đến tối mệt ông ta mới bắt xe buýt trở về nhà. Anh Khải lên cùng chuyến xe với ông ta, đội chiếc mũ lưỡi trai kín xuống, mong rằng ông ta không phát hiện ra anh.

Xuống xe, ông lão đi chậm chậm phía trước, anh rón rén theo sau. Anh vẫn đang tìm cơ hội để nói chuyện với ông ta theo một cách khả thi nhất. Ông ta biến mất ở ngã rẽ phía trước, anh nhanh chân bám sát theo. Khi anh rẽ phải bất chợt anh thấy người đàn ông đứng chặn phía trước. Mặt ông ta hằm hằm rồi cất tiếng: “Sao cậu bám theo tôi từ sáng đến giờ? Tôi gọi cảnh sát đấy!”. Anh Khải khẽ mỉm cười: “Tôi cũng là cảnh sát mà, thưa ông Yamada, tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi, xin ông hãy trả lời...”. Thấy ông ta im lặng, anh nói tiếp: “Quả thực, ông có quen ai tên là Yamada Akusa không...cô ấy qua đời cách đây gần 20 năm rồi...”

Ông ta quay ngoắt đi bực bội, không dám nhìn vào ánh mắt của anh Khải: “Tôi đã bảo là không biết!” rồi quay lưng tính bỏ đi.

“Xin ông...đây là đầu mối duy nhất tôi tìm được...Chỉ cần thông tin của ông thôi sẽ cứu vớt những mạng người vô tội...”

“Tôi thì có khả năng gì mà cứu người vô tội cơ chứ?” Ông ta nói.

“Gần đây ở Tokyo đang xảy ra những vụ án liên hoàn do một tên sát nhân nguy hiểm gây ra. Chắc ông đọc báo cũng biết chứ...Hung thủ thực sự còn chưa bị bắt...”

“Tôi chẳng quan tâm gì đến thời thế đâu...” Người đàn ông phẩy tay rồi rảo bước.

“Nhưng tôi có những bằng chứng cho thấy rằng tên sát nhân này có liên quan tới vụ tai nạn của Yamada Akusa cách đây 18 năm. Địa chỉ của cô ấy cũng chính là địa chỉ cũ của ông. Tôi không nghĩ là ông không biết cô ấy...”

Người đàn ông im lặng.

Anh Khải tiếp tục: “Làm ơn, hãy nói cho tôi biết...”

Người đàn ông xoa mặt rồi nói lầm bầm: “Tôi đã muốn quên rồi...làm ơn hãy để nó ngủ yên đi...”

“Sao thế...có chuyện gì đã từng xảy ra...” Anh Khải đáp

“Yamada Akusa, cô con gái duy nhất của tôi, tôi đã từ mặt nó từ rất lâu rồi. Nó sống cũng như chết, tôi không còn quan tâm nữa!”

Anh Khải lặng đi vài giây. Hóa ra nạn nhân của vụ tai nạn giao thông chính là người con gái duy nhất của ông ta với người vợ đã mất. Biết được điều đó, anh Khải chợt dâng lên một sự thương cảm với người đàn ông đơn độc này.

Ông ta bóc chai rượu trong túi ra hớp một hơi dài.

“Làm ơn kể cho tôi thêm chút thông tin của cô ấy được không? Chuyện này rất hệ trọng...xin hãy giúp đỡ tôi!” Anh Khải khẩn khoản.

Người đàn ông trầm ngâm một lát rồi đáp: “Tôi sẽ giúp đỡ anh trên nghĩa vụ là một công dân Nhật Bản, nhưng không phải hôm nay. Tối mai qua nhà tôi, chúng ta nói chuyện.” Nói rồi ông ta quay lưng đi thẳng lên con dốc, để lại anh Khải đứng tần ngần.

Ngày hôm sau, anh Khải dành thời gian nửa ngày để đi khám phá thành phố Yamaguchi. Anh chưa có dịp nào ghé thăm thành phố này nên tranh thủ đi thăm thú giải tỏa căng thẳng. Trong lòng anh có chút lẩn tránh sợ ông ta không giữ lời hứa, phần tò mò không biết tối nay ông ta sẽ tiết lộ điều gì.

Trời vừa lảng báng tối, anh Khải tìm về con ngõ cũ. Anh đứng trước cửa nhà 5 phút mới dám giơ tay lên bấm chuông. Tiếng dép loẹt quẹt quen thuộc vang lên, cánh cửa mở ra cùng với giọng nói: “Vào đi”. Anh Khải lách vào cánh cửa, bước vào trong khoảng sân có ánh đèn màu vàng. Gian nhà phía trong tối mờ mờ và trông khá cũ kĩ. Ông già đi phía trước, cúi húi lau chiếc bàn nước nhỏ nằm trong góc trái căn nhà. Bên trong đồ đạc khá sơ sài và phẳng phất mùi ẩm mốc. Anh Khải ngồi im lặng nhâm nhi cốc trà nóng ông ta

vừa rót cho rồi chờ đợi. Một lát sau, ông ta mới lặng lẽ ngồi phía đối diện anh, chống hai tay vào đầu gối rồi cất giọng khàn khàn: “Cậu cần biết cái gì?”

“Như tôi đã nói hôm qua, thông tin về cô gái có tên Yamada Akusa”.

Ông già lặng thinh một lúc rồi mới nói: “Mẹ nó mất từ năm nó lên 8 tuổi, một mình tôi nuôi nó ăn học. Đến năm nó học đại học thì nó lên thành phố Kyoto để học. Tôi tần tiện bao nhiêu năm, mua cho nó cả một căn nhà nhỏ trên thành phố bởi tôi không thể bỏ công việc theo nó lên thành phố đó được, chỉ mong nó có thể thành công, có một cuộc sống tốt đẹp. Thế nhưng nó đã phụ lòng tôi. Nó yêu một thằng đàn ông không biết quê quán như nào. Từ lúc tôi biết nó qua lại với thằng đó, tôi đã ngăn cấm, chỉ mong nó tập trung vào việc học hành. Thế nhưng nó chẳng coi người cha này ra gì, hơn nữa năm nó không về thăm tôi.”

Ông ta khẽ nén tiếng thở dài để nói ra giai đoạn khó khăn trong cuộc đời của mình. Ông ta nhắm một ngụm trà rồi nói tiếp

“Tôi lo lắng bèn thu xếp công việc lên để tìm gặp nó. Đến trường đại học tôi nhận được một thông tin rằng, nó đã bỏ học được mấy tháng rồi. Nó vẫn thi thoảng gọi điện về cho tôi để nói rằng nó vẫn ổn. Hóa ra nó đã nói dối tôi. Tôi vô cùng tức giận và tìm ngay đến căn nhà tôi đã mua cho nó vào buổi tối hôm đó. Anh có biết không, mở cửa đón tôi là một thằng đàn ông lạ hoắc ở trong nhà con gái tôi.” Ông ta đập tay xuống bàn.

Ông ta lại nói tiếp: “Tôi xông vào căn nhà mặc cho hấn ta ngăn cản. Đúng lúc ấy, con gái tôi từ trong buồng chạy ra một cách hốt hải. Tôi nhận thấy nó đã có một cái bụng lùm lùm. Trong cơn tức giận, tôi đã tát nó một cái thật đau. Mặc cho nó khóc lóc, van xin tôi, tôi vẫn quyết tâm không bao giờ nhìn mặt nó nữa. Từ đây tôi không chu cấp gì cho nó nữa, và cũng không gặp nó nữa...”

Anh Khải ngạc nhiên: “Vậy là cô ấy có con ư? Ông có biết bố đứa bé là ai không?”

Ông ta cau có: “Tôi đã bảo tôi không bao giờ gặp lại chúng nó nữa, sao tôi biết được. Tận mấy năm sau, tin tức duy nhất tôi nghe được về nó là khi người ta gọi cho tôi thông báo về cái chết của nó. Lo ma chay cho nó xong, tất cả đã chấm dứt.”

Anh Khải hỏi tiếp: “Vậy đứa con và nhân tình của cô ấy đâu?”

“Hấn ta biến mất đâu tôi không biết, chỉ biết là đến đám tang của con bé nó cũng không có mặt. Còn đứa con của chúng nó, nghe nói đâu đã được nhà nào đó nhận nuôi rồi.”

“Tại sao ông không nhận cháu ngoại về nuôi mà lại để người ngoài nuôi như thế?”

“Lúc đó tôi không đủ lòng khoan dung, đồng thời tôi cũng nghĩ rằng nếu nó được một gia đình tử tế nhận nuôi sẽ có điều kiện tốt hơn là ở với một ông già như tôi. Đến giới tính của nó tôi còn chẳng biết. Sao tôi có thể yêu thương nó được.”

Đôi mắt người đàn ông trầm xuống như để giấu một nỗi đau.

Anh Khải bối rối nói: “Thế thì tôi có thể biết trung tâm nào đã từng nuôi đứa bé cho đến khi nó được nhận nuôi không?. Tôi là cảnh sát, tôi có thể tìm ra người nhận nuôi đứa bé.”

Người đàn ông gật đầu rồi lặng lẽ bước vào trong gian phòng một. Lúc sau ông ta bước ra, trên tay cầm một cuốn sổ cũ kĩ. Ông ta mở cuốn sổ ra và đọc cho anh Khải địa chỉ. Anh Khải gật đầu cảm ơn rồi cáo từ ra về.

Khi anh đang bước ở ngoài sân tiến về cảnh công, thì người đàn ông gọi giật giọng. “Nếu có thông tin gì làm ơn hãy báo cho tôi nhé.”

Anh Khải gật đầu đồng ý rồi bước đi. Địa chỉ của Trung tâm bảo trợ xã hội này nằm ở thành phố Kyoto. Mai anh sẽ bắt tàu rời khỏi đây sớm.

Sáng hôm sau, sau khi bắt tàu đến Kyoto, anh đi ngay tới trung tâm bảo trợ kia để xin thông tin. Vì anh không có lệnh xin trích xuất thông tin nên nhân viên của khu bảo trợ từ chối không cho anh biết thông tin của những đứa trẻ được nhận nuôi cách đây 18 năm. Thời gian cũng đã lâu nên tài liệu tìm lại cũng khá khó.

Anh Khải khẩn khoản cầu xin, khẳng định rằng thông tin này liên quan mật thiết tới nhiệm vụ điều tra của tổ anh. Chiếc thẻ ngành của anh đang giờ giờ trước mặt người nhân viên khiến bà ta lưỡng lự. Mất một lúc sau, bà ta mới nói nhỏ: “Nể tình cậu, tôi chỉ có thể tiết lộ một chút thôi. Cách đây 18 năm, chỉ có 2 trường hợp được nhận nuôi ở Kyoto bởi gia đình ở Tokyo, một ở khu Komagome, hai là ở khu Bunkyo. Anh hãy tự tìm hiểu lấy...”

Anh Khải cảm ơn rồi rít rời chuẩn bị đi về. Đây là ngày nghỉ phép cuối của anh.

Trong bóng đêm, Minh ngồi bật dậy, người ướt sũng mồ hôi. Hà lại báo mộng điều gì đó cho Minh nhưng Minh không thể nhớ rõ được. Trong giấc mơ, hình ảnh Hà mờ nhạt, giọng nói lung bùng qua tai không nghe rõ, Minh chỉ nhớ tiếng Hà hét trong đau đớn.

Hà muốn nói với Minh điều gì?

19. Chương 19: Hai Con Đường

Sau khi trở về thành phố Tokyo, anh Khải cảm thấy có nhiều động lực để đi đến cùng của vụ án. Có thể mạnh mẽ mà Minh gợi ý chẳng đi đến đâu nhưng anh vẫn không muốn bỏ qua cơ hội này.

Những ngày sau đấy anh Khải dùng các mối quan hệ của mình có được trong ngành để nhờ điều tra một số đăng ký nhân khẩu xung quanh hai vùng Komagome và Bunkyo xem hộ gia đình nào có độ tuổi chênh lệch với con cái, đặc biệt là con trai đầu hay không. Anh nghĩ rằng chính đứa trẻ đó lớn lên, có sang chấn về tâm lý mới gây ra các vụ án giết người hàng loạt.. Vào các trường hợp nhận nuôi sẽ là hiếm muộn, vì vậy nên khả năng cao cha mẹ lệch nhiều tuổi với con cái, thường là chỉ có con một. Vụ án xảy ra đã khá lâu nên việc tổng hợp tài liệu cũng không hề dễ dàng. Trong khi đó, phiên tòa xét xử của vụ án này sắp diễn ra. Khi công tố viên thu thập được một số bằng chứng để kết tội ông đội trưởng cũ thì sẽ rất khó lật lại mọi thứ.

Đồng thời với việc đó, anh Khải cũng xem lại hồ sơ những người liên quan tới vụ án để tìm xem có mối liên kết nào không. Tất cả việc này anh chỉ dám làm một mình, không muốn liên lụy tới những đồng nghiệp trong tổ. Mọi người đang trong giai đoạn bàn giao công việc, rất bận rộn.

Từ sau ngày Minh ra viện, dường như giữa hai anh em Minh và Khải vẫn có một bức vách ngăn cách vô hình. Thi thoảng anh Khải vẫn ghé qua thăm Minh, mang thêm ít đồ ăn thức uống hay nhắc nhở cậu đi kiểm tra lại đôi chân. Từ sau vụ tai nạn, Minh đi lại vẫn còn khó khăn, chân cậu không linh hoạt được như trước. Chắc còn phải tập luyện nhiều Minh mới có thể trở về chơi thể thao như trước.

Trong thời gian rảnh để bảo lưu, Minh vẫn cố gắng dành thời gian đi nghiên cứu các chi tiết của từng vụ án. Minh rà soát lại từng vụ án một. Cậu vẫn đang cố giải mã những giấc mơ về Hà mà cậu còn nhớ được. Minh tin rằng cũng như Nam, Hà trở về đây để báo hiệu cho Minh điều gì đó. Điều mà Minh khó hiểu nhất là tại sao, Hà lẫn Nam đều hiện về bên Minh chập chờn như thế, tại sao không nói thẳng với Minh?

Minh leo lên sân thượng nơi vụ án đầu tiên xảy ra. Minh từng được nghe Hà kể về người phụ nữ này. Cô ta trẻ trung và sành điệu, là chủ của một tiệm quần áo khá lớn ở khu Komagome này. Có vài lần Hà đi qua cửa hàng đó và có nhìn thấy cô ta, đôi lúc còn thấy cả anh chồng đến đón. Trong một lần gặp mặt anh Khải đã lâu rồi, anh còn hớn hờ khoe với Minh rằng anh đã tìm kiếm thấy những mẫu vụn kẽm còn vương lại ngay trước cửa ra vào của sân thượng tòa nhà. Vậy cách để hung thủ thoát ra ngoài sau khi sát hại nạn nhân là gì? Trên thanh kẽm ở cửa khi ấy có một vết kim....

Anh Khải dừng lại ở một cái tên trên danh sách nhân khẩu của khu Bunkyo. Đây chính là hộ gia đình của Toshiro Akagawa, người chồng của nạn nhân đầu tiên. Anh ta năm nay đã 30 tuổi. Cha của anh ta đã mất vì tuổi tác chênh lệch khá lớn. Cha mẹ anh ta hơn anh ta những 3 mấy năm tuổi. Anh ta giờ chỉ còn mẹ. Khả năng cao anh ta được nhận nuôi.

“Bắt được rồi!” Anh Khải thầm nghĩ trong đầu. Điều duy nhất khiến anh băn khoăn đó chính là vào thời điểm vụ án đầu tiên xảy ra, những người trong công ty anh ta có bằng chứng cho thấy anh ta có mặt ở công ty lúc vụ án xảy ra. Nhưng đó là đúng thời điểm vụ án xảy ra. Vậy lúc trước đó thì sao? Nếu như anh ta có khả năng hoán đổi thời gian? Nếu như anh ta có bằng chứng ngoại phạm giả thì sao?

Anh sẽ đi thu thập bằng chứng. Nhưng giờ điều quan trọng nhất là không được bứt dây động rừng.

Minh đến cửa hàng vật liệu xây dựng, mua một đoạn dây kẽm dài và chắc chắn. Trầm nghe không bằng một thấy, trầm thấy không bằng một thử, tốt nhất là cậu nên dần dựng lại vụ án từ đầu.

Minh để ý thấy đây là cánh cửa đôi, vậy thì khi gắn khập vào nó sẽ để lại một khe hở nhỏ giữa hai cánh. Minh bước chân vào sân thượng, giả vờ rằng mình sẽ là hung thủ. Vậy hung thủ làm thế nào để biến mất khỏi đây sau khi đẩy nạn nhân xuống?

Minh quán thanh kẽm vào hai cánh cửa rồi suy nghĩ. Bất chợt cậu nghĩ ra. Đơn giản như vậy mà cậu không hề nhận ra bấy lâu nay.

Minh rút ra hai đoạn kẽm thật dài chập đôi lại thành một thanh kép. Sau đó cậu đứng ra sau 2 cánh cửa, đoạn giữa cửa và cầu thang phía sau. Cậu bắt đầu quấn hai thanh kẽm từng vòng một quanh hai tay nắm rồi lùi dần lại phía sau bóng tối, y như tên hung thủ đã từng làm để tan biến đi như làn khói ở hiện trường. Đến khi cánh cửa chỉ còn một khe hở nhỏ, Minh cuốn chặt hai thanh kẽm vào nhau sát hai tay cầm. Trên tay cậu vẫn còn một đoạn kẽm dài, như vậy chẳng cần đứng ở phía ngoài sân thượng mà cậu cũng có thể khóa cửa từ bên trong. Khe hở nhỏ nhưng vẫn vừa đầu kim, hung thủ có thể đưa kim vào trong để cắt bớt thanh kẽm đi sao cho chỉ để lại một đoạn ngắn vừa đủ. Như vậy có thể lý giải cho vết kim vẫn còn ở trên thanh kẽm. Sau khi cắt xong, hẳn có thể mang đoạn kẽm thừa đi. Còn phần kẽm dài ra ở trên tay cầm, Minh đẩy nó vào trong rồi khẽ khàng đóng cửa lại cho thật khít. Minh muốn nhảy cẫng lên vui mừng vì mình đã giải ra được một bí mật lớn. Lúc vụ án diễn ra, cánh sát ập tới sẽ phá tung cánh cửa, đồng thời cũng phá tung đoạn dây kẽm ra, giúp hắn xóa dấu vết nếu như còn thiếu sót gì đó. Đồng thời cách này cũng giúp hắn ta đánh lừa cảnh sát rằng cánh cửa được cố định ở bên trong. Hẳn ta thật thông minh và gian xảo. Đoạn dây kẽm sau khi bị cắt đi cũng khó có thể mở ra như lúc đoạn kẽm vẫn còn dài. Tuy nhiên chỉ cần một lực lớn nhất định là có thể khiến nó đứt gãy hoặc bung ra.

Giả như Minh có thể chia sẻ chiến công nho nhỏ này với anh Khải. Nhưng Minh biết rằng giờ đây anh Khải sẽ không cho Minh dấn thân vào vụ án này nữa. Nếu biết Minh vẫn cố chấp điều tra, anh Khải chắc chắn sẽ rất giận Minh.

Anh Khải tìm đến nơi ở cũ của gia đình Toshiro Akagawa ở khu Bunkyo. Anh tìm tới ngôi nhà có hộ gia đình đã sinh sống lâu nhất ở khu vực này. Họ là chủ của khu chung cư mini mà gia đình Akagawa đã từng sống. Anh thấp thỏm không biết liệu có thu thập được kết quả nào không. Sau hơn một tiếng dò hỏi người ông trong gia đình, anh biết được một thông tin là đúng là cách đây hơn 20 năm, có gia đình tên Akagawa có mua căn hộ nhỏ trong khu chung cư của gia đình ông ta. Họ tá túc ở đây cũng khá lâu nên ông vẫn còn nhớ mặt. Vợ chồng họ là một người dễ mến và chăm chỉ, vui vẻ và hay giúp đỡ mọi người. Người chồng làm nhân viên cho một công ty máy tính, người vợ là giáo viên của một trường tiểu học địa phương. Tuy thời gian đầu họ đều gặp khó khăn vì chuyển từ tận Kyoto lên thủ đô Tokyo nên họ cũng rất phải vất vả mới xin được việc, áp lực công việc nặng nề nên người chồng thường đi về nhà vào tận tối muộn. Họ cũng không khá giả gì mà sống rất đơn giản và tần tiện. Chỉ ngặt một nỗi là mấy năm trời đều không thấy họ có con. Mãi tận tới khi sau một chuyến về thăm nhà ở Kyoto, ông Akagawa bế theo một đứa con trai tầm 4,5 tuổi. Nghe nói đâu là nhận nuôi. Những người xung quanh cũng hoan hỉ cho gia đình ông lắm. Họ cũng đã chạy chữa bao nhiêu năm nay không được, giờ lại có một mụn con kháu khỉnh. Họ cũng không còn trẻ tuổi nữa. Lâu dần rồi ai cũng quen với việc đôi vợ chồng hơn 40 tuổi dắt theo một đứa trẻ con. Thằng bé hồi đầu ngoan ngoãn lắm, dễ nuôi, nhưng càng lớn thì tính cách lại trầm, không nói cười mấy, chỉ đi học rồi đi về. Nhiều năm sau khi gia đình có điều kiện hơn, họ chuyển tới khu nhà hiện đại ở khu Komagome yên bình, cũng gần công ty của ông Akagawa hơn. Rồi sau đó, những thông tin về gia đình đó, ông chủ cũng không còn biết nữa.

Ghi lại thông tin giá trị, anh Khải cảm ơn ông lão rồi trở về cơ quan. Anh chỉ có thể tranh thủ chút thời gian để đi điều tra mà thôi. Theo như thông tin cá nhân anh có được, Toshiro là nhân viên của công ty xây dựng và nội thất Komatsu. Điều trùng hợp nhất là khu nhà diễn ra liveshow của cô ca sĩ Tatsuya cũng sử

dụng vật liệu của công ty này. Nếu như hắn ta là nhân viên thì việc truy cập và nắm bắt được điểm yếu của vật dụng hay ngõ ngách trong tòa nhà thì việc đột nhập quá ư dễ dàng.

Nếu đúng như giả thuyết hắn ta là con trai của Akusa xưa kia, hắn ta đã trải qua sang chấn tâm lý: mẹ mất trong vụ tai nạn có liên quan đến chiếc xe mang biển 6427, người bố mất tích không thèm quan tâm đến hắn, đã để lại trong lòng hắn ta một vết thương lớn. Điều đó ám ảnh hắn ta đến lúc trưởng thành, lập gia đình, lại chứng kiến người vợ của mình lảng lơ, gia đình tan vỡ, kích thích mãnh ký ức đen tối trong con người của hắn ta. Vì vậy từ một người đàn ông mẫu mực, hắn ta đã điên cuồng mà giết chết vợ mình, từ đó đem lòng thù hận, chán ghét xã hội, trở thành một tên sát nhân hàng loạt mất kiểm soát. Những điều anh được học về tâm lý tội phạm khi còn là sinh viên của Học viện cảnh sát lúc này đã giúp đỡ anh nhiều đến thế.

Tuy nhiên anh cũng linh cảm rằng hắn ta chưa dừng lại. Không biết hắn ta có thể tiếp cận ông đội trưởng vào lúc nào để dồn bỏ chứng cứ lên người ông ta. Chắc ông đội trưởng cũng không thể ngờ rằng tội danh lại ập xuống đầu mình bất ngờ như thế. Chắc chắn anh sẽ tìm gặp ông ta để dò hỏi thêm tìm chứng cứ. Sau một khoảng thời gian lẩn trốn yên bình, những kẻ sát nhân sẽ bắt đầu cảm thấy trống vắng và hụt hẫng. Trong thời gian tới, hắn ta sẽ lại tiếp tục ra tay

Minh ngược nhìn vào bảng dự báo thời tiết những ngày sắp tới. Tuần sau lại có một đợt mưa đông. Chưa bao giờ Minh cảm thấy sợ hãi trời mưa như thế này. Dưới làn mưa, con quỷ sát nhân sẽ lại xuất hiện. Minh cảm thấy mình đã đến gần với đáp án, tuy nhiên cậu vẫn còn bị cản trở bởi những điều mình chưa được biết. Giá như có anh Khải ở đây.

Anh Khải nắm tay lại ra chiều quyết tâm. Anh nhất định sẽ tóm gọn tên sát nhân này trong khi hắn chuẩn bị gây ra vụ án thứ 5. Chắc chắn giờ này hắn ta vẫn chưa biết được rằng mình đã bị anh nắm thóp. Khi bị bắt tại trận, tất cả sẽ kết thúc. Anh Khải vẫn chưa biết được rằng, vụ án giết người gần đây nhất liệu có liên quan gì tới vụ án này hay không.

Anh biết được rằng trong tuần sau trời sẽ lại có mưa. Đây cũng chính là khoảng thời gian thích hợp để tên sát nhân hành động lại sau khoảng thời gian im ắng. Đây có lẽ sẽ là đợt mưa cuối cùng trước khi thành phố Tokyo bước vào mùa đông khô hanh lạnh giá. Vụ án này cũng là cơ hội cuối cùng của anh để bắt tên tội phạm ranh ma này.

20. Chương 20: Theo Dõi

Những ngày sau đó, sau khi tan làm ở cơ quan, anh Khải không về nhà ngay mà lại đánh xe tới gần công ty xây dựng Komatsu, đỗ xe ở gần đó và tắt máy ngồi im lặng. Theo như những ngày anh đều đặn theo dõi, tên Toshiro này thường tan làm muộn hơn anh tầm hơn tiếng, 6h hơn hắn mới rời khỏi sở làm. Có những lần anh lại không may mắn gặp được hắn, có lẽ là hôm đó hắn nghỉ làm hoặc tan làm sớm nên anh không đến kịp. Từ sau khi vợ mất, hắn ta có vẻ lặng lẽ. Tan sở hắn sẽ rẽ qua đón đưa con trai ở trường học rồi đánh xe qua siêu thị mua đồ ăn và về nhà. Nếu như hắn không phải là một kẻ sát nhân tàn nhẫn không ghê tay thì có lẽ anh Khải cũng thấy cảm thương cho phận gà trống nuôi con của hắn. Giờ đây hắn phải chăm lo cho người mẹ già yếu cùng đứa con trai mới chỉ 7 tuổi.

Anh Khải cũng dành thời gian cả buổi tối đậu xe ngay bên dưới khu chung cư nơi nghi phạm sinh sống. Cả một tuần trời theo dõi hắn ta khiến anh vô cùng mệt mỏi. Tuy nhiên có vẻ như sau khi trở về nhà, hắn ta rất hiếm khi ra ngoài nữa. Chỉ có một vài lần anh Khải thấy hắn ta đi mua một số nhu yếu phẩm, đồ uống ở các cửa hàng tiện lợi gần đó rồi lại đi về. Trông hắn chẳng có vẻ gì là một tên sát nhân hàng loạt. Nhưng anh Khải vẫn tin vào giả thuyết của mình. Điểm sáng duy nhất trong suốt quá trình theo dõi của anh Khải đó chính là anh đã phát hiện ra hắn ta có sử dụng tài khoản ngân hàng ở chính ngân hàng làm việc của cô nhân viên là nạn nhân trong vụ án thứ hai. Chắc chắn khi giao dịch ở chi nhánh này, hắn ta đã biết được điều gì đó hoặc để nạn nhân biết được điều gì đó khiến hắn phải ra tay giết người diệt khẩu chẳng?

Ở ba vụ án đầu tiên, anh Khải đã tìm được mối liên kết rồi. Tuy nhiên anh vẫn mắc kẹt ở vụ án thứ 4 cũng là vụ án của Hà, bạn thân Minh. Anh không biết làm cách nào mà hắn ta quen biết với Hà để rồi sau đó giết chết cô bé. Hay đơn thuần chỉ là hắn ta chọn bừa một nạn nhân ở khu phố Ginza rồi xuống tay sát hại cô bé? Cũng rất may là khu nhà anh ở rất gần nhà của nghi phạm nên anh cũng không mất quá nhiều thời gian trở về nhà nghỉ ngơi sau khi theo dõi hắn đến tận đêm muộn.

Thời gian cứ trôi dần đi như thế khi những cơn đông đang ngày càng kéo đến gần.

Vào ngày cuối tuần ấy, anh Khải đã liên hệ được với cảnh sát quản lý phòng tạm giam ông đội trưởng cũ để vào hỏi ông ta vài điều. Phải đợi chờ khá lâu và khó khăn lắm anh mới có cơ hội này. Thông thường những tên tội phạm bị liệt vào hàng nguy hiểm như ông ta sẽ không được phép gặp mặt bất cứ ai ngoại trừ luật sư cho tới khi phiên tòa diễn ra.

Anh có 5 phút để nói chuyện với ông ta, không hơn. Sau khoảng thời gian ở trong tù, ông ta trông hốc hác và đen sạm đi hẳn, khác với hình ảnh gọn ghẽ của ông ta thường ngày. Nhìn thấy anh, ông ta chỉ im lặng. Anh nhanh chóng cất lời

” Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi. Mong ông thực tâm trả lời. Điều này rất quan trọng, có thể giúp cứu ông ra khỏi chốn tù đầy này. Tôi tin ông không phải hung thủ của vụ án này...”

Ông ta khẽ gật đầu. Có vẻ như phải im lặng quá nhiều khiến cho ông ta chẳng còn linh hoạt như trước nữa.

“Ông có từng gặp Toshiro Akagawa, người chồng của nạn nhân đầu tiên không?”

“Anh tới đây có ai biết không?” Ông ta dè dặt hỏi “Làm ơn đừng để ai biết...”

Anh Khải lắc đầu: “ Chắc chắn là không rồi. Hãy trả lời đi...”

“Tôi chỉ vô tình có mặt ở sở cảnh sát phía Bắc Tokyo vào ngày hắn được mời đến đó để thẩm vấn. Còn lại thì chưa gặp mặt riêng lần nào.”

“Ông nói thật chứ? Nền nhớ là, điều này có thể cứu ông đấy. Ông chắc chứ? Vì bất kể lí do gì cũng không được giấu tôi..”

Ông ta khẽ gật đầu.

“Sắp hết năm phút rồi...” Người quản ngục nói với anh

“Tôi sắp xong đây. ” “Ông nói rõ hơn một chút về cuộc gặp đó được không? Bất cứ thứ gì. Mau lên.” Anh Khải giục, nói với ông đội trưởng.

“Tôi chẳng còn nhớ rõ nữa đâu. Thật sự là tôi không tiếp xúc riêng với hắn. Hôm đó được mời tới để bàn luận một số vụ án thôi...Bạn của tôi ở bên tổ đó mà.”

“Mau ra đi cậu gi ơi. Mong cậu đừng làm khó chúng tôi...”

“Được rồi.” Anh Khải đứng dậy.

“Từ từ đã...” Ông đội trưởng gọi với theo anh khi bị hai người quản tù đứng áp sát chuẩn bị lôi đi.

Ông ta luồn qua khe hở của cửa kính một tờ giấy nhỏ xíu, rồi nhìn anh với ánh mắt khẩn khoản. “Nguy hiểm lắm, cẩn thận...” Ông ta nói nhỏ rồi bị lôi xềnh xệch đi.

Anh Khải nhặt tờ giấy lên. Bên trong là dòng chữ của ông đội trưởng: Bệnh viện Tokyo, khoa Ung bướu.

Ông ta muốn ám chỉ điều gì đây? Anh Khải bức bối vì thời giờ nói chuyện với ông ta quá ít.

Ngay ngày hôm sau anh Khải tìm tới bệnh viện, lên đúng khoa Ung Bướu như trong tờ giấy ông đội trưởng nhắn nhủ. Cuối tuần sau, phiên tòa xét xử lưu động sẽ diễn ra. Anh phải nhanh lên mới được. Anh hỏi những cô y tá ở đó xem có nhớ tới người nào tên là Sumimura Ito tới đây không? Mọi người đều lắc đầu. “Anh có nhầm sang người tên Haraki Ito không? Ông ta hay tới đây thăm con gái lắm.”

Có khi nào ông ta sử dụng tên giả không nhỉ? Con gái? Ông đội trưởng có con gái riêng ư? Sao anh lại được biết là ông ta chỉ ở vậy với vợ???

“Chắc là thế rồi...Tôi nhầm đấy...Tôi cũng đến đây thăm cháu bé. Mong các chị dẫn tôi tới gặp cháu nhé...”

“Cậu có chắc cậu biết bố nó không? Tên nó là gì? Sao giờ cậu mới đến?” Người y tá lớn tuổi hỏi anh dồn dập với vẻ nghi ngờ.

“Tôi tôi...” Anh Khải lắp bắp

“Con bé bị cầm diêm bầm sinh, lại ốm yếu, ung thư máu nữa. Cậu không quen biết gì tôi không cho cậu vào thăm được đâu. Nó kia kia.” Bà y tá chỉ vào trong cửa kính, có một cô bé gầy gò xinh xắn đang ngồi trên giường, tay cầm đầy ống truyền, đầu đội chiếc mũ nỉ nhỏ, tô tô vẽ vẽ gì đó.

“Thôi cậu đi về đi...Có quyền góp hay giúp đỡ gì thì ra bàn tiếp tân làm việc nhé...” Nói rồi bà ta ẩn anh ra ngoài. Anh đành gửi thêm chút tiền để nhờ bệnh viện chăm sóc tốt hơn cho đứa bé mà anh cũng không biết là có ý nghĩa gì đối với cuộc điều tra của anh. Giá như anh có chuẩn bị tốt hơn để có thể tiếp cận được đứa bé. Anh đành đi về với đầu óc vẫn còn ngổn ngang những mảnh ghép không sao xoay lại cho khớp được. Vậy hung thủ làm cách nào để tiếp cận và tạo chứng cứ giả đổ tội cho ông ta được nhỉ. Ông ta có vai trò gì trong vụ án này? Sao ông ta lại đưa manh mối dẫn anh tới đây?

Minh lại rẽ qua căn phòng cũ của Hà. Giờ đây căn phòng vẫn đang bỏ trống vì chẳng ai dám thuê lại căn phòng của một người đã mất cả. Minh rút trong túi áo khoác ra một chiếc chìa khóa nhỏ, cái mà Hà đã từng đánh lại cho Minh để Minh có thể rẽ qua thăm cô bất cứ lúc nào Minh muốn. Thi thoảng Minh vẫn qua đây để thăm lại căn phòng, dù đồ đạc đã được dọn đi hết nhưng những kí ức vẫn còn nguyên. Minh mở cánh cửa ra khe khẽ. Bên cạnh cánh cửa là giá để giày giờ chỉ còn trống hoác. Minh đứng bần thần. Nhìn thấy chiếc giá, Minh lại nhớ nó hồi còn đầy ắp những đôi giày được xếp ngay ngắn của Hà trên đây. Hà thích sưu tầm giày, đặc biệt là giày thể thao, sneaker. Cùng lắm có thể bắt gặp một đôi giày búp bê xinh xắn. Hà tuyệt nhiên không thích đi giày cao gót. Cô bảo rằng phụ nữ chẳng cần đi giày cao gót mà vẫn tạo được nét quyến rũ riêng. Minh buồn ứa nước mắt. Tuy nhiên cậu lại nhớ lại giấc mơ lần trước. Hà đi giày cao gót và cao lên một cách khiếp đảm....

Minh không dám bước sâu vào căn phòng thêm nữa. Cậu bước ra ngoài khóa cửa rồi bỏ đi. Mãi suy nghĩ, Minh chợt hiểu ra vài điều...

Minh trở về phòng, đứng trân trân trước tấm bản đồ Tokyo vẫn gắn trên tường. Tấm hình giày cao gót sắp hoàn thành. Nếu như gộp vụ án vừa rồi xảy ra ở khu dân cư Minato thì giờ chỉ còn một nét nữa là đôi giày hoàn chỉnh. Vụ án tiếp theo chắc chắn sẽ xảy ra ở trong trục dọc Asakusa cùng lắm là tới gần khu Taito, không thể xa hơn được. Có lẽ Hà báo mộng cho Minh về đôi giày cao gót này để nói với Minh về địa điểm gây án tiếp theo và cũng là cuối cùng chẳng?

Lúc này trong lòng Minh dường như đã có đáp án rồi. Minh biết mình phải theo dõi ai để ngăn chặn vụ án cuối cùng này.

Sang tuần, những đám mây đen ảm ứ đã xuất hiện. Dự rằng chỉ ngày mai ngày kia thôi, thành phố Tokyo sẽ đón những trận mưa cuối mùa. Chắc chắn hung thủ sẽ ra tay vào trận mưa đầu tiên chứ chẳng đại gì đợi đến những ngày sau nhờ dấu dợt mưa chấm dứt đợt ngớt.

Anh Khải và Minh đều lên dây cót tinh thần sẵn sàng bám theo đối tượng của mình để ngăn chặn vụ án xảy ra. Minh đút vào trong balo con dao Thái, để phòng khi giáp mặt tên hung thủ đầy nguy hiểm.

Như dự báo thời tiết, trời mưa âm ỉ từ sáng. Chiều hôm ấy, anh Khải xin tan làm sớm, sẵn sàng đồ đạc trong tay, anh đánh xe đến thẳng cơ quan của tên Toshiro như thường ngày rồi ngồi đợi chờ.

Đến chiều, Minh ra khỏi nhà, đợi dưới nhà nghỉ phạm mà cậu cho là hung thủ rồi đợi. 30 phút mà không thấy hấn ta ra khỏi nhà hay về nhà. Minh hơi hoảng. Cậu sợ cậu đến muộn quá mất. Minh vội vàng bắt tàu xuống thẳng khu vực Asakusa. Ở đây chỉ có vài khu ngõ nhỏ, không lo rằng cậu sẽ quá mất thời gian để tìm. Minh cứ vội vã đi quanh khu vực ấy trong suốt hai tiếng. Cậu tin mình sẽ bắt gặp được hấn.

Anh Khải đang ngồi trong xe dưới làn mưa lất phất để đợi Toshiro ra khỏi nhà trong tối nay. Chắc chắn hấn sẽ hành động và anh sẽ tóm gọn hấn. Tuy nhiên vẫn như mọi lần, anh ngồi đợi đến 7 giờ hơn mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Có thể là mai hấn mới ra tay chẳng?

Minh co ro giữa làn mưa. Vì trời mưa nên những con phố vắng vẻ hơn hẳn ngày thường. Minh cứ luôn lách mái giữa những con ngõ trong khu dân cư. Cậu cảm thấy mình đang quá đánh liều. Cảm thấy không ổn, Minh rút điện thoại ra nhắn một cái tin cho anh Khải: ” Em nghĩ mình đoán được hung thủ rồi, xin lỗi anh. Lát rảnh anh qua ngay khu Asakusa với em nhé...”

Điện thoại anh Khải kêu lên tin tức, là Minh. Anh đọc tin nhắn rồi cau mày. Anh dặn nó mà nó đâu có nghe, giờ anh không thể bỏ vị trí được.

Minh cứ lang thang như vậy thì đột nhiên cậu nghe thấy tiếng thét thất thanh của một cô gái: “Cứu với...”

Minh nhanh chóng chạy về phía tiếng thét. Nó phát ra từ trong một khu ngõ vắng vẻ. Tiếng thét im bật. Minh mò mẫm trong ánh đèn đường vàng vọt về phía đó.

Cảnh tượng đập vào mắt Minh là một cô bé, tầm trạc trạc tuổi Minh, học sinh cấp ba gì đó, đang bị đè nghiêng xuống đường, một người đàn ông mặc áo khoác đội mũ đen rất giống tên hung thủ đang bịt chặt miệng cô bé, tay phải giơ cao một con dao cán dài, chuẩn bị giáng xuống.

Nhìn thấy đôi ủng xanh của hắn, Minh chẳng còn nghi ngại gì nữa mà lao tới, ôm chặt tên thủ ác từ phía sau lưng rồi đẩy hắn ngã xuống đường.

“Chạy mau đi” Minh hét lên với cô bé. Cô bé mắt nhoe nước lùi lại phía sau rồi loạng choạng đứng dậy chạy đi...

Tên hung thủ điên tiết vùng dậy rồi quắp lấy cổ Minh làm cậu nghẹt thở. Hai người vật lộn với nhau trong khu ngõ tối. Hắn ta đè được Minh xuống dưới đất, nhanh chóng định giáng con dao xuống bụng Minh nhưng cậu né được, khiến con dao chệch lên bả vai phải. Minh đạp ngã tên hung thủ rồi tỉnh đứng dậy bỏ chạy, nhưng vết thương đau đớn cộng thêm dư chấn sau vụ tai nạn khiến chân cậu không được khỏe như trước, Minh ngã sõng soài ra đất, tên sát nhân vùng đến, ngồi lên người Minh đoạn lật ngửa cậu lên. Hắn ta bịt chặt miệng Minh rồi cứ nhắm vùng bụng mà chuẩn bị đâm. Lần này Minh khó mà cự cự được.

Con dao sáng loáng trong ánh đèn đường chuẩn bị đâm xuống...

21. Chương 21: Lộ Diện

Minh nhắm chặt mắt, người gồng lên để cố gắng thoát ra khỏi đôi bàn tay gầy gò nhưng khỏe như gọng kìm của tên sát nhân. Quả này Minh chết chắc...Những khoảnh khắc tươi đẹp từ bé tới giờ chạy xoẹt qua đầu Minh như một thước phim. Trải nghiệm cận tử chưa bao giờ chân thực đến thế. Phần bụng của Minh nhột rồi quặn thắt lại khi con dao đang nhắm nhe nhắm tới.

Con dao gần chạm đến bụng Minh thì dừng lại. Tên sát nhân ngã nhào xuống đất.

Minh bang hoàng mở mắt ra, người run lấy bẫy.

Là anh Khải. Anh Khải vừa giáng một cú đấm trời giáng xuống tên sát nhân khiến hắn ngã ra. Anh Khải dùng chân đá vào bàn tay đang nắm lấy cán dao của hắn khiến con dao văng ra xa. Hắn ta loạng choạng đứng dậy rồi bỏ chạy.

Anh Khải ngay lập tức đuổi theo. Minh cũng vội vàng đứng dậy rồi chạy theo phía sau.

Hắn chạy không nhanh, chẳng mấy chốc đã bị anh Khải đuổi theo rồi đánh một cú trời giáng khiến hắn ngã xuống. Hắn ta quay ngửa ra rồi ngồi lù lù lại. Anh Khải đè hắn xuống rồi lấy chiếc còng số 8 từ đằng sau thắt lưng ra còng vào tay hắn. Chiếc mũ lưỡi trai đã rơi xuống trong lúc hắn chạy và chiếc mũ của áo khoác giúp hắn che kín đầu cũng tuột xuống. Anh Khải giật phăng chiếc khẩu trang của hắn xuống. Phát hiện của anh khiến chân anh không còn đứng vững nữa...

“Yu...Yumi...Sao lại là em....?”

Yumi ngược lên nhìn anh Khải bằng ánh mắt trắng dã và đầy thách thức. Miệng cô ta nở lên một đường cong nhẹ tựa như nụ cười. Khuôn mặt cô ta dưới ánh đèn vàng vọt khiến Minh đứng chứng kiến cũng phải gai người.

Trông khuôn mặt của Yumi chẳng có chút tương thích với dáng người phía dưới. Cô ta đi đôi ủng màu xanh mới cóng. Vừa nãy khi nhìn, anh Khải còn thấy hung thủ cao gần bằng mình, tức là phải tầm m7, Yumi đâu có cao đến như vậy?

“Cô...cô có phải Yumi không...hay là chị em sinh đôi...?” Anh lắp bắp.

Minh đứng phía sau trong bóng tối. Minh chẳng còn bất ngờ khi cô ta bị lộ mặt nạ. Ngay từ lúc ở nhà Hà về, Minh đã biết được đáp án.

“Chính là cô ta đấy anh...” Minh nói. Đoạn cậu lại gần chỗ Yumi, kéo phăng đôi ủng màu xanh cô ta đang đi ra.

Đôi chân của Yumi đang đi một đôi giày cao gót màu đỏ kiểu diêm, guốc tầm 5 phân. Hóa ra cô ta đi đôi ủng màu xanh ở ngoài để che giấu bí mật thật bên trong. Và điều đó cũng lý giải lý do vì sao hung thủ không thể đi nhanh hay chạy nhanh được. Cô ta thật liều lĩnh. Để đôi giày cao gót đã để lại trong đôi ủng xanh của hung thủ hai vết lõm nhẹ mà cảnh sát chưa khẳng định được nó hình thành bởi thứ gì.

Anh Khải ngỡ ngàng, vẫn không tin vào sự thật. Lúc anh ngồi chờ Toshiro trong bóng tối, lòng anh cảm thấy bất an. Chẳng nhẽ anh đã sai rồi? Tên nghi phạm mãi không thấy rời khỏi nhà. Chính vì vậy anh đã bỏ vị trí, chạy tới khu Asakusa để tìm Minh. Rất may là anh đã đến kịp. Anh Khải ngồi xuống bần thần, vò đầu bứt tai vì mình đã đi lệch hướng. Minh vỗ vai anh an ủi, đồng thời bảo anh hãy bình tĩnh để giải cô ta về sở cảnh sát.

Bất chợt, lợi dụng lúc anh Khải còn đang mất tinh thần, Yumi bèn đứng bật dậy, húc mạnh đầu vào đầu anh Khải khiến anh bật ngửa ra sau, máu mũi tuôn ra. Sau đó cô ta đá tung đôi giày đỏ rồi chạy chân trần đi mất. Minh vội vàng đuổi theo. Khi không mang đôi ủng giày, cô ta chạy nhanh khủng khiếp khiến Minh đuổi mãi không kịp.

Yumi nấp trong một con ngõ tối, cúi đầu hất chiếc mũ trùm đầu lên. Đoạn cô ta lại gần đường ống nước ở gần đó, gò thật mạnh chiếc còng số 8 ở sau lưng. Kinh nghiệm mấy năm trong nghề đủ để cô ta biết làm thế nào để thoát ra khỏi chiếc còng số 8 này. Dồn vào điểm yếu giữa các dây xích, cô ta dồn lực, chiếc còng bật tung ra, cổ tay cô ta rướm máu. Cô ta nhanh chóng lại gần một chiếc xe bên đường, lôi trong túi ra chiếc chìa khóa vạn năng mở cửa xe. Yumi lôi trong người ra những túi độn khiến cho cơ thể cô ta to hơn thường ngày. Một lát sau, chiếc xe biến mất trong làn mưa.

Anh Khải ngay lập tức đứng dậy sau cơn choáng váng, đuổi theo Minh và Yumi nhưng khi chạy ra khỏi con ngõ, sau đoạn rẽ khuất, anh đã lạc mất họ. Anh Khải chạy theo một hướng nhưng nhìn mãi không thấy bóng dáng hai người đâu. Anh đứng giữa cơn mưa trong bất lực, chỉ muốn hét lên khi để con cá vọt lưới trong một phút bất cẩn. Dù sao Yumi cũng là cảnh sát giỏi, đai đen Karate, thân thủ nhanh nhẹn. Anh vẫn không hiểu vì lý do gì mà cô ấy lại làm như vậy. Lòng ngực anh đau nhói. Vậy mà trước đây, anh đã thích cô ấy.

Anh và Minh quay trở về ngay sở cảnh sát để xin lệnh khám xét nhà cũng như lệnh truy nã khẩn cấp đối tượng Yumi Kagano. Sáng hôm sau họp văn phòng, anh Khải cầu khẩn sự giúp đỡ của mọi người để tóm gọn Yumi. Khi đã xác định được đúng hung thủ, câu chuyện trở nên rõ ràng hơn. Minh được đặc cách có mặt trong buổi họp để đóng góp thêm chi tiết.

Minh tưởng thuật lại phát hiện của mình trong vụ án thứ nhất, cậu đã phát hiện ra cách mà Yumi đã làm để tạo không gian kín. Cô ta sống ở gần đây, chắc chắn đã tiếp xúc hoặc gặp gỡ, thậm chí mua hàng ở cửa hàng quần áo của nạn nhân đầu tiên. Higo phỏng đoán rằng khả năng cao cô ta đã nhìn thấy bằng chứng ngoại tình của người vợ cùng đặc điểm nổi bật kích thích lòng hận thù của cô ta nên cô ta đã lên kế hoạch giết chết nạn nhân đầu tiên và dàn dựng đó là một vụ tử tự. Dấu vân tay hay tin nhắn đều có thể dễ dàng dàn dựng được. Sau vụ án đầu tiên trôi qua trott lọt, trong lòng cô ta nổi lên dã tâm và nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ bị bắt với một thân phận hoàn hảo và trong sạch như vậy. Từ sau đó cô ta điên cuồng tàn sát những người có điểm chung giống như nạn nhân đầu.

Yadashi đã điều tra tài khoản ngân hàng cá nhân của cô ta. Yumi sử dụng rất nhiều tài khoản ngân hàng ở khắp nơi trong thành phố Tokyo, tuy nhiên có một số tài khoản đã lâu rồi không có lịch sử giao dịch. Trong đó, có một tài khoản được lập ở chi nhánh ngân hàng nơi nạn nhân thứ hai bị giết. Xem lại lịch làm, vào đêm nạn nhân thứ hai bị đẩy xuống đường tàu, Yumi có đi tuần tra ở khu vực cạnh đó. Chẳng có gì khó khăn khi Yumi đậu xe ở khu phố gần nhất rồi đi bộ xuống ga từ sớm, đợi nạn nhân đến rồi hành động. Như vậy camera hành trình cũng không tiết lộ được rằng liệu Yumi có ở trong xe hay không. Chắc chắn Yumi đã dành thời gian theo dõi nạn nhân được một thời gian để nắm bắt được thói quen cũng như giờ giấc của cô ta. Nắm rõ được thông tin rằng cô ta có nhân tình, Yumi đã đe dọa cô gái làm theo yêu cầu của mình rồi nhả tâm đẩy cô xuống đường ray. Sau đó, dù có người đuổi theo nhưng không ai có thể bắt được cô ta cũng bởi vì họ đuổi theo một người đàn ông chứ không phải một người phụ nữ. Yumi có thể đường hoàng thay quần áo ở một góc khuất cam nào đó trong sân ga vắng vẻ rồi ung dung đi về, miễn là che kín mặt mũi.

Những ngày sau đó, cảnh sát nhanh chóng đi thu thập thêm chứng cứ. Có thêm lệnh khám xét căn nhà, cảnh sát đã tới căn phòng Yumi từng ở để tìm thêm chứng cứ. Anh Khải đích thân đi giám sát. Mở cửa vào, mọi người bàng hoàng nhận thấy mọi thứ trong căn phòng đều sạch sẽ như lau li, đồ đạc sắp xếp không lệch một li. Bình thường ở văn phòng, bàn làm việc của Yumi cũng luôn sạch sẽ như vậy nhưng mọi người chẳng hề lưu tâm bởi vì ai cũng nghĩ Yumi ngăn nắp và gọn gàng, có đôi phần hơi kỳ tính. Không ngờ chính đặc điểm ấy lại biến cô ta thành một tên sát nhân xuất quỷ nhập thần. Điều khiến anh Khải bàng hoàng nhất chính là căn phòng ngủ một màu đỏ rực của cô ta. Ở trong nhà cô ta có rất nhiều vật dụng màu đỏ. Dường như cô ta bị ám ảnh bởi màu đỏ. Rèm, ga trải giường, tường đều sơn màu đỏ với nhiều sắc độ khác nhau. Cảnh sát lục soát kỹ mà không tìm được gì trong nhà cô ta. Có vẻ như cô ta đã thủ tiêu mọi bằng chứng chống lại mình. Trong ngăn kéo bàn làm việc của cô ta có giữ khá nhiều bức tranh nguệch ngoạc như của một đứa trẻ. Điều này làm anh Khải sưng lại mắt vài giây....

Ngày hôm sau khi tin tức đã lan rộng được vài ngày, ông bà Kagano, bố mẹ hiện giờ của Yumi đã được mời đến. Khi đến sở cảnh sát, họ xấu hổ cúi gầm mặt, không dám nhìn ai. Có lẽ tới giờ, họ vẫn không tin cô con gái mình lại có thể làm nên chuyện tày trời đến như thế...

Ông bà Kagano có một công ty chuyên cung cấp thực phẩm có tiếng, cuộc sống cũng thịnh vượng khá giả nhưng lại hiếm muộn đường con cái. Hai ông bà thú nhận rằng cách đây 20 năm có đăng kí xin nhận con nuôi ở thành phố Kyoto, nơi ông bà có dịp ghé qua vào chuyến du lịch kỉ niệm ngày cưới. 1 năm sau họ làm thủ tục nhận cô bé gầy gò mới tầm 4 tuổi làm con nuôi và hết mực yêu thương cô bé, đặt tên là Yumi. Sau đó ông bà chuyển nơi ở tới thành phố Osaka, không để quá nhiều người biết Yumi chỉ là con nuôi, tránh để cô bé tủi thân. Yumi lớn lên êm đềm trong nhung lụa, gia thế vững mạnh, trong sạch, lại được bố mẹ đầu tư, học hành giỏi giang đỗ đạt, chẳng thiếu thứ gì. Đến khi đỗ đại học trên Tokyo, cô lên thành phố để học rồi làm việc tại đó, lâu lâu mới về thăm bố mẹ một lần. Sống trong tình yêu thương ấy vậy nhưng phần kí ức 4 năm trước đó từ lâu đã ăn vào máu cô bé khiến tâm hồn cô ta mục ruỗng theo tháng năm. Bố mẹ Yumi đều khẳng định rằng từ bé cô bé rất ngoan ngoãn lễ phép, không nghịch ngợm hay vi phạm gì bao giờ, vì vậy chuyện cô bé là một kẻ giết người là không thể.

Một số người liên quan được mời tới ngay lập tức để lấy lời khai. Trong số đó có những nhân viên bảo vệ, an ninh của các sở cảnh sát nhỏ trong khu vực hay của một công ty an ninh, vệ sĩ đã nhận lời thực hiện bảo mật trong show biểu diễn của cô ca sĩ Tatsuya Mara. Một người vệ sĩ có khai nhận rằng hôm đó, Yumi có chuẩn bị một số cafe và bánh ngọt cho các anh em vệ sĩ xung quanh để lấy tinh thần làm việc. Sau khi ăn xong được nửa tiếng, tự nhiên anh ta đau bụng và phải đi vào nhà vệ sinh suốt. Anh ta nhận nhiệm vụ canh gác cửa ra vào phòng thay đồ. Tuy nhiên anh ta không khai báo vào hôm đó là bởi một phần sợ bị quở trách không làm tròn nhiệm vụ, sẽ bị đuổi việc, hai là vì chẳng ai có triệu chứng giống anh ta, kể cả người đứng bên cạnh nên anh nghĩ chỉ có anh ta mới gặp phải vấn đề về đường ruột. Vì vậy nên hôm đó anh ta đã khai báo rằng anh ta đứng từ đầu đến cuối mà không để ý thấy một ai. Trong khoảng thời gian anh đi, người còn lại có lẽ đã lơ là để hung thủ lên vào theo đường thang thoát hiểm mà ai cũng nghĩ rằng nó đã bị khóa rồi trốn đi mất. Hóa ra Yumi đã chuẩn bị sẵn sàng, tính toán từ trước. Lúc đầu, tổng thanh tra sẽ đi kiểm tra toàn bộ các lối ra vào, tổng duyệt trước chương trình để đảm bảo tính an toàn. Lúc đó cánh cửa vẫn khóa. Tuy nhiên là một phần của bộ phận người giám sát bảo vệ, Yumi hoàn toàn có thể đánh cắp chìa khóa để mở cánh cửa ra sẵn vào lúc cô ta tới thăm cô ca sĩ. Anh Khải nhớ tới lúc Yumi hăng hái đăng kí tham gia vào đội ngũ giám sát này, anh chỉ đơn giản nghĩ rằng Yumi tò mò muốn gặp Tatsuya mà thôi. Chuyện đời tư lùm xùm của Tatsuya trên mặt báo làm gì có ai không biết. Chắc Yumi đã nhắm vào cô ca

sĩ này từ lâu. Cửa mở xong, Yumi có thể đi xuống tầng dưới, thay quần áo và leo lên tầng trên theo lối cầu thang bộ, đâm cô ca sĩ rồi lại theo đường cũ lên xuống. Khóa cửa cẩn thận, thay và giấu quần áo, cô ta lại ung dung nhập vai cô cảnh sát vô tội. Nhưng liệu cô ta giấu quần áo dính máu ở đâu....?

Anh Khải lục lại trí nhớ ngày hôm đó...Đúng rồi...Hôm đó chính anh đưa Yumi về. Cô ấy có mang theo một chiếc túi to và rút ra một món quà nhỏ dành cho trẻ em bị ung thư mà cô ta đề cập tới. Chính xác là anh đã bị đánh lừa một cú ngoạn mục. Cô ta có một món quà không có nghĩa là cả chiếc túi của cô ta chứa ĐẦY QUÀ. Chắc chắn cô ta đã vác chiếc túi chứa bộ quần áo cải trang dính máu đi khắp nơi, thậm chí ngay trước mũi anh mà anh không hề phát hiện ra....

Giờ đây anh phải tìm cô ta ở đâu đây....?

22. Chương 22: Thù Hận

Yuko Yoshi sống cùng với bố mẹ trong một căn nhà nhỏ nằm trong ngõ. Từ bé, cô bé quần quít mẹ lắm. Mẹ chỉ ở nhà nấu cơm và quét dọn. Yuko quần quanh bên chân mẹ suốt: “Mẹ...mẹ Akusa, xem con vẽ này!”

Cuộc sống cứ trôi đi như thế cho đến một đêm Yuko tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng cãi vã rất to phát ra từ phía phòng ngủ của bố mẹ

“Tôi đã phải hi sinh cho anh những gì? Sự nghiệp, gia đình...Chỉ để ở bên anh và con. Vậy mà...vậy mà anh nữ...cặp kè với con đó?”

Mẹ cô hét lên.

“Cô im ngay! Cô nhìn cô xem, chẳng có cái gì hết còn cô ấy cho tôi mọi thứ. Tôi chẳng cần!” Bố cô nói.

“Chẳng nhẽ anh không cần con gái anh sao? Nó ngoan ngoãn và xinh xắn biết nhường nào?...”

“Tôi không cần con gái! Con gái đẻ ra để ngu si và vô dụng như cô ư, cút ra, ngày mai tôi sẽ đi!...”

Loảng xoảng tiếng đồ đạc đổ vỡ cùng tiếng khóc của mẹ cô bé vang lên. Cánh cửa ra vào nhà đóng cái rầm. Nghe thấy câu nói của bố mình, Yuko tự nhiên thấy mắt mình cay xè: “Ngu si...Vô dụng...?” tâm hồn non nớt của cô bé mới 4 tuổi chưa thể hiểu hết. Cô bé chỉ nghe thấy tiếng mẹ khóc trong uất nghẹn.

Yuko bước chầm chậm sang bên phòng của bố mẹ. Trên sàn nhà mọi thứ ngổn ngang. Cây đèn ngủ nằm chổng chơ trên giường. Tấm ảnh chụp chung của bố mẹ vỡ nát, cửa tủ quần áo mở toang còn mẹ cô đang chống tay nằm bệt dưới đất. Bàn tay nắm phải mảnh vỡ kính be bét máu. Yuko òa khóc....“Mẹ ơi...mẹ có sao không...?”

“Mẹ không sao...” Akusa nói trong làn nước mắt. “Yuko sắp đi học rồi, mẹ còn phải cố gắng để cho con được đến trường chứ...”

Những tháng ngày sau đó là những tháng ngày đen tối của hai mẹ con. Bố của cô bé điên lên vì tình. “Ly hôn đi!” Hắn ta về nhà, say khướt, đập mạnh tờ giấy xuống bàn ăn nguội ngất. Akusa vẫn im lặng nín nhịn. “Tôi không ly hôn đâu. Anh muốn làm gì thì làm tôi không ngăn cấm, làm ơn hãy nuôi con bé tới khi nó vào Tiểu học!”

“Tao không muốn nuôi báo cô chúng mày nữa, hiểu chưa? Cô ấy có thai rồi và chúng tao sẽ đi khỏi nơi khi ho cò gáy này!” Hắn ta tát vào mặt Akusa một cú trời giáng khiến cô ngã xuống đất. “Mày có ki không thì bảo? Buông tha cho tao” Hắn ta lao xuống bóp cổ Akusa rồi lắc mạnh cổ cô. Yuko lao ra ôm chân bố khóc toáng lên: “Bố ơi, đừng đánh mẹ...con xin mà...”. Cô bé bị tên vũ phu đập mạnh ra. Akusa hét lên rồi lao tới ôm chặt lấy cô bé: “Đánh tôi thì đánh, chứ đừng đánh con bé...”. Tên vũ phu lao âm âm ra ngoài cửa, để lại hai mẹ con cô bé trong căn nhà tịch mịch với tiếng khóc nỉ non trong đêm.

Ngồi trong chiếc xe ô tô bóng bẩy, người phụ nữ thì thầm: “Này, anh đã giải quyết xong với cô ta chưa thế?...” Cô ta xoa nhẹ bàn tay với đôi móng tay đỏ chót lên đôi vai người đàn ông.

“Cô ta không chịu ly hôn vì nghĩ tới con bé con...Hay thôi, cứ kệ đi em...”

“Không được đâu anh...Em không thích lằng nhằng về mặt pháp lý, cũng không muốn liên quan gì hết. Cứ coi như đó là phần đời cũ của anh đi. Vứt bỏ hết đi”

“Em...em định làm gì....Giờ kể cả ly hôn thì cũng phải chia đôi tài sản, mà anh lại không muốn thế...Khoản thừa kế anh vừa mới có được...”

“Thế thì chỉ còn một cách thôi....” Người phụ nữ nhoẻn miệng cười. “Xong việc chúng ta sẽ có chân trời riêng...”

Đã mấy hôm rồi chồng Akusa không về nhà. Cô cảm thấy rất hoảng loạn. Bỏ ngang việc học để ở nhà nội trợ, Akusa giờ chẳng có đồng tiền trợ cấp nào. Còn con gái cô thì phải làm sao đây? Hay chạy về cầu xin bố.

Không được. Akusa lắc đầu. Ông đã từ mặt cô rồi, giờ quay về thì nhục quá. Đã mấy năm nay cô mất liên lạc với bố, cũng chẳng một lần dám quay lại tìm ông.

Nước mắt của Akusa đã cạn. Cô mắc kẹt giữa muôn vàn bi kịch. Giá như cô đừng mù quáng, giá như cô nghe lời bố...

Tối hôm ấy, trời mưa tầm tã. Akusa mở tủ lạnh ra để nấu cơm cho Yuko ăn. Trong tủ lạnh gần như chẳng còn thứ gì cả. Không được rồi...tiền trong ví cô còn ít quá. Cực chẳng đã, Akusa tính ra cửa hàng tiện lợi ở gần đây mua mấy gói mì tôm ăn trừ bữa trong lúc tính cách khác.

Bất chợt tiếng chuông điện thoại của cô vang lên. Tin nhắn của chồng cô nhắn tới. Anh ta hẹn cô ra ngoài đường gặp mặt một lúc để nói chuyện. Akusa hơi bất ngờ nhưng cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để đối mặt với chồng mình. Cô dự định sẽ cầu xin anh ta mang theo Yuko. Dù sao hiện giờ cô cũng không có đủ khả năng để chăm lo cho con bé. Không nỡ xa con nhưng vì tương lai của nó, Akusa chấp nhận sống xa con.

Cô dắt Yuko theo. Mặc cho nó chiếc áo mưa nhỏ rồi cô xách túi, cầm ô bước ra ngoài trời. Khóa cửa lại. Căn nhà này là căn nhà duy nhất bố cô mua cho cô để lên đây ăn học. Nếu vào mức đường cùng, có lẽ cô sẽ phải bán căn nhà này đi. Căn nhà là tình yêu thương của bố cô dành cho cô, quả thực cô không nỡ lòng nào...

Chồng Akusa ngồi yên lặng trên ghế phụ chờ đợi vợ mình. Dù mang tiếng là vợ chồng nhưng hai người mới chỉ đăng ký giấy kết hôn thôi. Quả thực thời gian đầu anh cũng yêu cô ta thật, quyết tâm làm mọi việc để có thể ở bên nhau. Thế nhưng thời gian trôi qua, cuộc sống tù túng nhàm chán không có gì thay đổi cộng thêm trách nhiệm của một người chồng, người cha đè nặng lên vai hắn ta khiến hắn ta quá sức mệt mỏi.

Một lúc sau, giữa đêm vắng, họ nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ở chỗ ngoặt đầu ngõ. Ả nhân tình vút ga mạnh lên sẵn sàng. Chiếc xe trở tới theo đà ga vút lên. Một bóng dáng bé nhỏ chạy về phía trước chiếc xe. Rầm. Yuko bị hất văng ra đằng sau dưới chân ga đẩy ác độc của người phụ nữ. Akusa nhìn thấy cảnh tượng ấy thì hét toáng lên: “Con ơi! Yuko...” rồi chạy lại phía chiếc xe. Người phụ nữ tiếp tục vút ga thật mạnh lên rồi vòng qua xác đứa bé, tông tiếp vào Akusa, hất cô thật mạnh lên trên trời rồi rơi xuống. Akusa cứ nghĩ đó là một vụ tai nạn xảy ra với Yuko nên không kịp đề phòng. Cô không ngờ rằng đó chính là một vụ giết người có chủ đích.

Akusa nằm bất động trên đường, máu từ đầu chảy ra. Ả nhân tình phanh xe kít lại rồi chậm rãi bước xuống xe, giương chiếc ô đỡ lên. Cô ta bước lộp cộp trên chiếc giày cao gót đỏ lênh khênh. Cô ta lại gần hình dáng đang nằm bất động của Akusa rồi sờ vào cổ cô. Chưa chết. Vẫn còn đang thoi thóp thì phải.

Cô ta lấy cán giày gi mạnh đôi tay của Akusa xuống đường: “Chết đi, con mụ đáng ghét! Đợi xem nhé, tôi không để mẹ con cô sống mà cản đường tôi đâu...” Đoạn cô ta định quay trở lại xe. Cửa phụ bật mở. Chồng của Akusa run rẩy bước xuống xe nhìn cảnh tượng mình vừa bỏ sau lưng. Anh ta vội vã nắm lấy cánh tay ả nhân tình.

“Thôi em ơi...dừng lại đi...Anh không nỡ đâu...”

“Anh im đi! Đồ nhu nhược! Bây giờ đã thành ra thế này rồi, nếu không làm tới, cô ta chắc chắn sẽ tố giác chúng ta, lúc đó, anh có gánh được tội không? Nên nhớ, anh ngồi cùng xe với tôi đó. Anh cũng sẽ không

thoát được tội đồng phạm đầu! Nhanh lên không có người tới bây giờ!”

Nói rồi cô ta quả quyết bước lại gần phía cửa lái xe.

Chồng Akusa chạy lại, quỳ xuống mặt đường ướt nước mưa, van xin ả nhân tình.

“Vây...vây thì...hãy tha cho đứa bé được không? Nó mới bốn tuổi thôi...Anh xin em...Nó không biết gì đâu...Anh sẽ gửi nó vào cô nhi viện, nó sẽ không liên quan gì tới chúng ta nữa....Xin em...”

Người phụ nữ cau có ngập ngừng vài giây rồi gật đầu đồng ý.

Lòng trắc ẩn cuối cùng còn sót lại của người cha khiến hắn ta lập bập chạy lại phía đứa bé đang nằm hấp hối. Nó nằm giữa, đôi mắt mở hé hé ra chiều đau đớn lắm. Nó thì thầm: “Bố ơi...mẹ...cứu mẹ...”

Hắn ta bế thốc đứa bé lên chạy về phía chiếc xe. Cầu mong nước mưa sẽ xóa bớt đi dấu máu. Hắn đặt cô bé vào ghế sau rồi lên ghế phụ ngồi, co rúm và ôm mặt lại.

Ả nhân tình đánh số lùi, thản nhiên cán qua người Akusa thêm 2 lần nữa rồi vít ga đi thẳng.

Ngay đêm hôm ấy, ở bệnh viện gần đó tiếp nhận một ca tai nạn đặc biệt. Một người đàn ông trông có vẻ khắc khổ nói rằng ông ta thấy đứa bé nằm trên đường, không có ai ở cùng nên vội đưa vào bệnh viện. Ông ta thanh toán một khoản tiền lớn cho đứa bé chữa trị và phẫu thuật.

Trong chiếc xe ô tô đóng ở gần đó, ả nhân tình mỉm cười. “Mong là ông ta đóng đạt vai mình được giao. Tốn một số tiền lớn thuê người cơ mà. Tất cả là tại anh đấy! Tự dưng không đâu lại động lòng thương. Đã thống nhất là “khử” hết rồi...” Nói xong cô ta rút trong túi áo ra một điều thuốc, châm lên rồi hút.

Chiếc xe mang biển số 6427 màu đỏ mận âm thầm rời khỏi thành phố trong đêm mưa rồi sau đó biến mất không còn dấu vết gì. Ít ai biết rằng, ngay đêm hôm đó, chiếc xe đã nằm sâu dưới đáy sông.

Sáng sớm hôm sau, người đàn ông đưa đứa trẻ vào viện biến mất không một dấu vết gì. Đứa trẻ được điều trị cho tới khi gần như phục hồi. Mẹ nó cũng đã mất trong vụ tai nạn đó, người bố được hàng xóm cho biết đã lâu rồi không về nhà. Cảnh sát đã cố gắng liên hệ với bố đứa bé trong một khoảng thời gian khá dài mà không nhận được hồi âm. Đứa bé từ sau khi phục hồi thì gần như câm lặng, không nói năng một câu nào. Người ta đành đưa cô bé vào trung tâm bảo trợ xã hội của thành phố.

Động lại trong kí ức Yuko ngày hôm ấy, là đôi giày đỏ chót bước đi trong mưa, lại gần mẹ cô bé. “Cô ơi...cứu mẹ cháu với...” Yuko thì thảo yếu ớt. Nó không hiểu tại sao tự nhiên nó lại nằm ở đây, lại đau thế này.

Người phụ nữ cúi xuống xem xét tình trạng mẹ của Yuko. Chiếc ô đỏ che khuất mắt mặt của cô ta. Đột nhiên cô ta dấm mạnh lên tay mẹ cô bé rồi thì thầm điều gì đó từ đôi môi đỏ chót. Nói xong cô ta quay ngoắt bỏ đi.

Yuko nhìn thấy lơ mờ chiếc biển số xe đó...LZH9 ư? LZH9....

Nói rồi khi được bố bế thốc lên xe, cô bé đã dần lịm đi....Sao bố không cứu mẹ hả bố? Yuko tự hỏi mình câu ấy hàng đêm. Sao bố không tới đón con? Mẹ con con đã làm gì sai? Hay chỉ vì cô ta? Chính cô ta đã lôi kéo bố...

Gần một năm sau đó, một đôi vợ chồng luống tuổi theo chân người quản lí bước vào một văn phòng nhỏ, nơi có một cô bé đang đợi.

“Con ơi, ông bà Kagano tới gặp con nè...”

Cô bé quay lại, nở nụ cười tươi rói. “Con tên là gì?” Người phụ nữ mỉm cười hiền hậu.

“Con tên là Yumi ạ...”

“Vây từ nay, con cho phép cô chú chăm sóc con nhé, Yumi...”

Cô bé khẽ gật đầu.

23. Chương 23: Bắt Cóc

Trong những tháng ngày truy bắt Yumi Kagano, anh Khải lại có cơ hội gặp lại ông đội trưởng. Sau khi tin truy nã của Yumi phát ra trên khắp cả nước, lệnh giam giữ ông đội trưởng đã được nói lỏng hơn. Anh Khải lại vào thăm ông ta một lần nữa trước khi ông ta phải thăm vấn là lấy lời khai lại một lần nữa. Mặc dù hung thủ là một người khác nhưng ông ta không được thả ra cũng bởi một vài điểm bất thường còn chưa được giải quyết hết. Ông ta vẫn bị nghi mang tội đồng phạm.

Lần gặp này, anh Khải thấy ông ta hốc hác hơn trước nhiều, đôi mắt thâm quầng và bộ râu xồm xoàm. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống rồi hỏi: “Ông giấu tôi điều gì? Nói ra mau...”

Ông ta ngược nhìn anh bằng ánh mắt sợ sệt rồi nói bằng giọng run run...: “Cô ta đâu...cô ta bị bắt chưa...”

Anh Khải khẽ lắc đầu. Ông ta càng run rẩy nhiều hơn, đôi mắt bắt đầu ứa nước...: “Xin...xin cậu...bảo vệ con bé...”

”Ai...ai cơ?”

Ai...ai cơ?

“Con...con gái tôi...” Ông ta ôm lấy mặt nói khẽ.

Anh Khải chợt nhận ra. Hóa ra cô bé anh nhìn thấy ở bệnh viện Tokyo chính là con gái của ông ta. Anh không ngờ rằng ông ta còn có con gái.

“Sao tôi tưởng ông và vợ không có con riêng? Vậy đứa bé đó là con nuôi của ông à?”

Ông ta khẽ lắc đầu. “Không...đó là sai lầm của tôi...tôi đã đi vụng trộm...Chỉ vì tôi khao khát có một đứa con....Tôi phải giấu vợ. Tôi sợ bà ấy sẽ không chịu được nếu biết tin này. Bà ấy sẽ cảm thấy mình chẳng còn giá trị nào để tiếp tục sống nữa...”

Anh Khải im lặng chẳng biết nói gì. Hóa ra hình ảnh người đội trưởng hết mực thương yêu vợ và sống không cần con cái bấy lâu nay mọi người nhìn thấy chỉ là vỏ bọc.

“Con bé...ôm yếu lắm...Nhưng nó...nó là tất cả của tôi...Tôi xin anh hãy bảo vệ cho nó...”

“Ông cứ giấu diếm tôi như thế này làm sao tôi có thể hiểu mình cần phải làm gì được?”

“Cô...cô ta điên cuồng rồi...Tôi sợ cô ta sẽ làm gì ”Cô...cô ta điên cuồng rồi...Tôi sợ cô ta sẽ làm gì con bé. Làm ơn,...tôi không thể nói ra bất kì điều gì nếu như cô ta vẫn còn lớn vồn ngoài kia. Làm ơn hãy bảo vệ con bé và đừng để ai biết cả...”

Anh Khải rời nhà tù với tâm trạng ngổn ngang. Để đi tận cùng tới vụ án này, anh lại phải đáp ứng điều kiện của ông ta.

Chiều hôm ấy, tổ điều tra lại họp lại để phân tích thêm một số vụ án và tình tiết mới. Tổ điều tra số 2 mới chuyển vụ án gần đây ở khu Minato sang để gộp vào với vụ án này. Các tình tiết trong vụ án cho thấy có điểm tương đồng. Nạn nhân là nữ sinh khoa thiết kế, có mái tóc màu đỏ rực. Cô ta cũng nổi tiếng trong khoa là kẻ sát trai, nay cặp kè người nọ, mai cặp kè người kia. Có lẽ vì thế mà cô ta trở thành nạn nhân của vụ án thứ 5. Ở vụ án thứ 6, nhân chứng còn sống chính là một nữ sinh cao trung. Cô bé rất hay trang điểm khi tới lớp, màu son đỏ luôn ngự trị trên môi cô bé. Nghe nói, cô bé hay trốn nhà đi chơi với bạn trai, hay về muộn. Đúng vào một hôm đó thì bị tên sát nhân chặn đường. May mà có Minh ở đó không thì thêm một vụ án nữa đã xảy ra. Giờ đây cô bé vẫn đang rất hoảng loạn, không dám ra đường nên cảnh sát chưa thể mời cô bé đến lấy lời khai được.

Mọi người bắt đầu phân tích sang vụ án của Hà. Minh vẫn kiên trì đến tham gia. Đây là vụ án cậu cầu mong có lời giải nhất, nhằm xoa dịu nỗi đau trong lòng cậu. Việc ra tay là quá dễ đối với Yumi bởi vì Hà ở ngay cạnh nhà của cô ta. Hai người vốn dĩ cũng thân thiết từ lâu. Hà rất quý mến Yumi mà không ngờ rằng chính sự cả tin ấy đã dẫn cô bé vào chỗ chết. Hà cũng thường kể với Minh rằng cô bé hay tâm sự chuyện tình cảm, học hành,...với Yumi và nhờ cô ta giúp đỡ. Chính vì vậy việc cô ta biết rõ quá khứ đau thương của Hà là không có gì lạ. Thêm vào đó, việc cô ta biết phía sau lưng Hà có một vết xăm nhỏ không có gì khó bởi rất có thể trong một vài lần gặp nào đó, Yumi đã nhìn thấy.

Vào ngày xảy ra án mạng, chắc chắn Yumi đã chuẩn bị từ trước. Cô ta đã hẹn Hà đến đây để làm gì đó không rõ, nhưng thời gian Hà đến chắc chắn Yumi nắm rõ bởi cô ta có thể giết dây dễ dàng. Cô ta cũng sẽ cẩn thận dặn cô bé không được nói cho ai biết. Biết được giờ giấc của Hà, cô ta sắp xếp và hẹn từng thám tử tới con phố Ginza sao cho thời gian vừa khớp. Lúc cô ta ngang nhiên xuất hiện giữa phố trong bộ dạng cải trang cũng là lúc Hà đã đến. Cơn mưa bất chợt đến đúng thời điểm như một cơ hội vàng để cô ta lẫn trốn dễ dàng hơn. Rồi sau đó cô ta tới điểm hẹn gặp Hà, chắc chắn là địa điểm xảy ra án mạng và ra tay giết hại cô bé. Xong xuôi, cô ta bình thần thay quần áo và vứt hung khí lại, đảm bảo ông đội trưởng thông báo mình đã tìm thấy nạn nhân...

Tuy nhiên mọi người trong đội đều cho rằng, câu chuyện quá khứ của Hà chưa đủ làm động lực để Yumi ra tay giết hại cô bé. Chắc chắn phải có một lí do nào khác nữa khiến cô ta phải xuống tay với cả người thân thiết ở ngay bên cạnh mình.

Trong lúc mọi người phân tích và phá án, Minh ngồi im lặng. Hai tay cậu nắm chặt. Minh ước có thể xé xác cô ta ra làm trăm mảnh.

Chị Misao phân tích thấy độ tuổi của các nạn nhân đang giảm dần. Nạn nhân cuối cùng là một nữ sinh còn chưa đủ tuổi công dân. Chị rất nghi cô ta đang nhắm vào các đối tượng nhỏ hơn.

Sự việc cô ca sĩ Tatsuya còn may mắn sống sót nằm ngoài dự đoán của Yumi. Cô ta không nghĩ rằng cô ca sĩ được phát hiện ra nhanh như thế cũng bởi bình thường Tatsuya khá khó tính, không muốn bị người khác làm phiền. Cũng có thể những vết thương cô ta gây ra chưa đủ hiểm để nạn nhân tử vong.

Chính vì vậy nên Yumi đã cuống lên, cô ta sợ khi Tatsuya tỉnh lại sẽ khai ra cô ta. Dù không biết lớp hóa trang của cô ta có hoàn hảo không nhưng chỉ cần dựa vào lời khai của Tatsuya thì cảnh sát có thể dễ dàng khoanh vùng nghi phạm. Chính vì vậy khi nghe điện báo Tatsuya đã có dấu hiệu hồi tỉnh, cô ta phải nhanh chóng hành động ngay. Á đồng phạm mà những người cảnh sát bảo vệ hôm đó nhìn thấy không ai khác chính là Yumi. Cô ta có biệt tài cải trang rất xuất sắc. Vào thời còn là sinh viên học viện cảnh sát, Yumi đã theo học một khóa bổ túc về ngành dược, dự định theo ngành giám định tuy nhiên sau đó lại chuyển hướng làm cảnh sát điều tra. Điều đó đã giúp cô ta có một kiến thức y khoa vừa đủ để có thể biết loại thuốc nào cần thiết để gây ra chứng rối loạn nhịp tim cho nạn nhân. Cô ta tuy liều lĩnh nhưng đã diễn được một màn kịch xuất sắc. Trước khi gây ra vụ bắt cóc tảo tợn đó, cô ta đã đột nhập vào kho thuốc của bệnh viện, lấy đi lọ thuốc cần thiết. Cô ta lợi dụng đúng khoảng thời gian mọi người đã đi nghỉ trưa, canh gác lỏng lẻo để hoạt động. Những cảnh sát đứng canh ở cửa đều có nghiệp vụ giỏi nhưng vấn đề là họ không quen cô ta. Vậy nên khi cô ta tiếp cận họ trong một bộ dạng hơi khác ngày thường, chắc chắn họ sẽ khó nhận ra. Sau khi đi cùng một cảnh sát giám sát, tới nơi vắng người, cô ta nhanh chóng hạ gục anh ta từ phía sau. Sau đó, cô ta đẩy nạn nhân xuống dưới tầng hầm và ra tay sát hại. Lúc đó chắc chắn nạn nhân đã tỉnh lại và nhận diện được hung thủ, nắm trong tay chiếc khẩu trang mà cô ta cầm được ở đầu đó để để lại lời nhắn nhủ cuối cùng. Sức của Tatsuya còn yếu nên không thể chống cự được mà hoàn toàn bị khống chế.

Sau khi đảm bảo rằng Tatsuya đã chết, Yumi nhanh chóng cởi bỏ bộ đồ hóa trang, cất vào trong cốp xe ô tô của mình gần đó. Đoạn cô ta chạy ra xa khỏi hiện trường, tìm những chỗ khuất cam rồi tự tay đâm chính mình để tạo niềm tin cho mọi người. Cô ta tránh chỗ quá hiểm để đâm rồi nằm đó chờ người tới. Khi có người tới thật thì cô ta đã mất máu khá nhiều dẫn đến choáng ngất. May mắn là cô ta vẫn được cứu sống.

Mọi người trầm ngâm lắc đầu. Không ai ngờ được Yumi lại là một người như vậy. Cô ta luôn tỏ ra là một người năng nổ nhiệt tình, hết lòng với nhiệm vụ, để đến mức mình bị đâm trọng thương.

Lời nhắn nhủ của Tatsuya là gì? Anh Khải nhớ lại đêm diễn mà Tatsuya bị đâm trong phòng nghỉ. Lời ông đội trưởng đột nhiên văng vẳng bên tai anh: “Yumi đấy à, hình như cô bị ốm...”

Đúng rồi! Anh Khải nói to: “Có lẽ cô ca sĩ muốn nhắm tới hung thủ đang bị ốm. Chiếc khẩu trang thường được sử dụng khi người ta bị ốm mà lại phải đi tới chỗ đông người mà. Nhưng dù sao lời nhắn nhủ cũng không rõ ràng lắm, chắc cô ta đã cố hết sức để nhắn lại rồi. Tôi có nhớ hôm đêm diễn, Yumi có bị cảm.”

Mọi người cũng gật gù. Lời lí giải có vẻ hợp lý.

Sau một tháng cô ta ở trong bệnh viện chờ hồi phục, đã có một đêm cô ta đi ra ngoài, mang theo bộ quần áo cũ vẫn còn cất trong cốp xe ở đó, hạ sát nạn nhân thứ năm, chính là cô bé cao trung ở khu dân cư Minato.

Nạn nhân đã được Yumi nhắm tới từ lâu, có lẽ chỉ có Hà và phi vụ ở bệnh viện là đi chệch ra khỏi kế hoạch của cô ta. Thời điểm diễn ra vụ án đầu tiên cho tới vụ án tiếp theo cũng gần 3 tháng, đủ để cô ta gom được hầu hết những thông tin cần thiết về nạn nhân của mình. Việc lựa chọn nạn nhân đối với cô ta không hề khó, nhất là khi khu vực và độ tuổi đã được cô ta nhắm đến từ đầu. Yumi chỉ cần ngồi trên xe tuần tra, nhìn ngắm những dòng người vội vã xuống ga tàu điện ngầm là sẽ nhắm được nạn nhân cho riêng mình. Với những đặc quyền của một cảnh sát, cô ta hoàn toàn có thể hỏi thăm hoặc kiểm tra ID của nạn nhân. Từ đó, cô ta dễ dàng theo dõi hoặc rình mò nạn nhân. Trừ những nạn nhân mà cô ta biết rõ câu chuyện như bà chủ shop quần áo gần nhà, Hà hay cô ca sĩ nổi tiếng Tatsuya, Yumi thường hay nhắm tới những nạn nhân có vẻ ngoài bất mắt, lẳng lơ. Không khó để phát hiện ra đời sống tình cảm phức tạp của những người này.

“Cứ thế đã...” Higo vươn vai lên ngáp. “Trong vòng có 2 tháng mà cái tổ điều tra này tan đàn xẻ nghé hết cả...Không biết tiếp theo có ai là nạn nhân của cô ta nữa không. Có khi là một đứa trẻ con không bằng...Mà trẻ con thì có gì mà yêu đương nhăng nhit nhĩ, buồn cười thật...”

Anh Khải chợt lặng đi rồi bật dậy khỏi ghế, lao ra khỏi phòng trước sự ngạc nhiên của mọi người.

“Đi đâu đấy, Khải?” Tadashi gọi với theo.

Anh phóng xe thật nhanh khỏi hầm, thẳng con đường phía trước mà phi tới.

Đến Bệnh viện Tokyo, anh vội vàng bấm nút thang máy lên tầng 3, nơi có khoa Ung bướu.

Anh chợt nhận ra bà y tá hôm trước đã ngăn không cho anh vào thăm. Anh vội hỏi: “Cô ơi, cô bé hôm trước đâu rồi ạ?”

Bà ta nhướn mày: “Cô bé nào? Cậu là người nhà của ai? Ô mà trông cậu quen lắm, tôi gặp rồi thì phải...?”

“Vâng, hôm trước cháu có đến đây. Cô bé họ Ito ấy ạ...”

“À, nó á? Cậu cứ hỏi nó làm gì nhỉ? Hôm qua có cô nó đến đón đi rồi. Nghe nói là đưa con bé đi du lịch vài hôm, mấy hôm nữa quay lại viện ấy mà.”

“Đón...đón đi rồi ấy ạ...Đi đâu ạ? Cô có chắc là cô của con bé đưa nó đi không?”

“Sao mà không, cô ta đến cùng bố nó suốt, anh anh em em mà. Ông ta cũng bảo đó là em gái ông ta. Thi thoảng cô ấy còn đến thăm con bé riêng nữa. Hai người thân thiết lắm, tôi còn lạ gì...”

Anh Khải chợt sững người. Ông Sumimura chỉ có một anh trai thôi, nhưng ở xa, chuyện ông ta có em gái là không thể. Bấy lâu nay ông ta sống cuộc sống đơn độc với vợ, không mấy khi có họ hàng đến thăm. Tự dưng ông ta có thêm một đứa em gái.

“Vậy...cô ta có phải cao cao, trắng trắng có mái tóc đen dài ngang lưng không?”

“Ừ đúng đấy. Cô ấy xinh xắn, nhẹ nhàng. Sao thế? Cậu hỏi xong chưa, đi ra cho tôi làm việc...”

Anh Khải vẫn đứng sững người ở đó. Như vậy là cô bé đã bị cô ta đưa đi rồi. Ngay trong ngày hôm đó mà anh không hề nghĩ tới. Anh dự định sau buổi họp này sẽ tới để thăm và bảo vệ cô bé theo lời nhờ của ông đội trưởng. Vậy mà anh đã chậm chân hơn cô ta tận một ngày. Giờ này không biết cô ta đã đưa cô bé đi đâu. Cô bé còn sống hay đã chết.

Anh dấm tay thật mạnh vào tường khiến cho mọi người xung quanh phải quay ra nhìn. Ưc thật! Anh cứ để cô ta đi trước một bước mãi.

Sáng ngày hôm sau, tin tức về cô bé bị bắt cóc đã loan khắp các mặt báo, mong có sự trợ giúp của người dân sẽ có tin tức về cô bé. Anh Khải chỉ cầu trời cô bé vẫn không sao. 24 giờ vàng đã qua, giờ tắt cả chỉ là ngàn cân treo sợi tóc....

24. Chương 24: Lời Xin Lỗi Muộn Màng

Theo chuyên gia phân tích tâm lý tội phạm, khả năng cao cô ta sẽ trở về nơi chốn cũ từng quen thuộc hoặc là nơi bắt nguồn của mọi chuyện. Cô ta sẽ kết thúc tất cả mọi thứ ở đó khi đã vào đường cùng.

Cảnh sát Kyoto và các vùng lân cận đó đều ráo riết săn lùng cô ta cùng bóng dáng đứa trẻ bị bắt cóc.

Cùng lúc đó ở nhà giam Tokyo, mọi thứ đang náo loạn. Tên nghi phạm Sumimura Ito trở nên điên cuồng sau khi tin tức một đứa trẻ trong bệnh viện bị bắt cóc, hiện giờ chưa rõ tung tích được loan ra khắp các mặt báo đài. Ông ta cứ đập đầu mạnh vào tường, cầu xin được phóng thích. Những cán bộ quản tù phải nhốt riêng ông ta một phòng. Ông ta cứ hét lên: “Tôi biết cô ta ở đâu...”

Tổ điều tra số một chuẩn bị lên máy bay để tới Kyoto trong khoảng thời gian ngắn nhất. Đi theo họ còn có cả một đội cảnh sát đặc nhiệm đề phòng tên sát nhân nguy hiểm làm càn. Sắp đến giờ bay, mọi người vẫn chưa thấy bóng dáng anh Khải đâu. Ai nấy đều sốt ruột.

Lúc đó anh Khải cũng đang ở sân bay nhưng là ở sảnh khác. Anh nhanh chóng gọi điện báo cho chị Misao: “Em xin lỗi, mọi người cứ bay trước, em sẽ bay sau, em có vài việc cần phải giải quyết nốt... Mong là kịp... Chúc mọi người may mắn!”

Misao cúp máy, chị khá bối rối. Trong lúc cấp bách như thế này cậu ta còn đi đâu được nữa? Chính Khải đã làm hung thủ chạy mất, giờ lại bỏ mặc mọi chuyện như thế này sao?

Anh Khải vội vã nhìn đồng hồ rồi bước ra cửa lên máy bay.

Cảnh sát Kyoto cấp báo đã có nhân chứng nhìn thấy một người phụ nữ khá giống với miêu tả, dắt theo một đứa bé gái trong một khu chợ. Vậy là khả năng cao đúng thật là cô ta đã ở thành phố này. Ngôi nhà cũ của gia đình cô ta cũng như ngôi nhà bố mẹ nuôi ở Osaka đều được canh chừng cẩn thận. Một vị cảnh sát cấp cao đã được điều xuống để trực tiếp chỉ đạo việc truy bắt hung thủ.

Hai ngày sau...

Trên chiếc cầu Togetsu, xe cộ vẫn lưu thông đều đều trong một ngày ảm đạm. Bầu trời xám xịt báo hiệu một cơn mưa sắp tới.

Bỗng nhiên một chiếc xe ô tô đang di chuyển trên cầu thì bất chợt đi chậm dần rồi dừng lại. Những chiếc xe phía sau bấm còi.

“Có người tự vẫn kìa...”

Mọi người thò đầu ra khỏi xe ô tô. Một số người còn vội vàng bước xuống xe. Giao thông trên cầu bất chợt ùn tắc lại.

Trên lan can cầu có một người phụ nữ trẻ tuổi đang đứng, tay ôm chặt một bé gái phía trước. Cô bé đang gào khóc hoảng sợ. Nó không nói được, chỉ giẫy giụa ra dấu hiệu van xin.

Mọi người lại gần thì cô ta gào lên, khua chiếc dao trên tay, dọa rằng sẽ nhảy xuống. Người dân nhanh chóng gọi cho cảnh sát.

Nhận ra rất có khả năng đó chính là hung thủ Yumi Kagano, tổ điều tra số một vội vã chạy đến cây cầu đã được thông báo.

Chính là cô ta. Cùng làm việc với nhau gần một năm trời, những thành viên của tổ điều tra số 1 không khó khăn gì để nhận ra Yumi. Đã gần 1 tháng không gặp, nhìn bóng dáng của cô ta lao đao trên cầu, ai cũng không khỏi xót xa. Nếu như không có mọi chuyện xảy ra, Yumi vẫn là cô cảnh sát chăm chỉ được mọi người yêu mến. Tóc tai Yumi rũ rượi, bay phấp phất trong gió. Thân hình cô ta gầy guộc hẳn đi. Khuôn mặt Yumi quắt lại và hốc hác. Đôi mắt cô ta trợn trừng lên một cách bệnh hoạn, tay khua khua con dao, tay kia ôm chặt con bé. Mọi người đều cố gắng can trọng. Một tên sát nhân điên cuồng như cô ta có thể sẵn sàng lao xuống, mang theo cả sinh linh nhỏ bé kia.

“Yumi! Dừng lại đi... Con bé không có tội...” Chị Misao nói

“Nó là kết quả của một tội ác! Nó sắp chết rồi! Tôi chỉ giải thoát cho nó thôi...”

“Không phải đâu Yumi...Con bé vô tội...”

Yumi bước thêm một bước nữa ra ngoài. Mọi người ồ lên sốt ruột. Họ đang bối rối không biết nên làm thế nào. Đường như cô ta bất chấp tất cả. Con bé có độ tuổi hoàn hảo để kết thúc mọi chuyện.

Đúng lúc đó, đám đông rẽ ra, nhường lối cho 2 người đàn ông, một già, một trẻ.

Người đàn ông trung niên lầm lũi cúi mặt bước sau lưng người đàn ông trẻ tuổi- đó chính là anh Khải.

Higo thốt lên: “Bây giờ cậu mới đến?”

Anh Khải không đáp mà tiến lại gần Yumi, nói: “Yumi, em nhận ra đây là ai không?”

Cô ta lặng im không đáp.

Anh Khải đẩy mạnh người đàn ông ra đằng trước: “Ông nói đi!”

Người đàn ông run run không đáp, lắp bắp: “Tôi...tôi...”

“Hãy đối diện với cô ấy đi!” Anh Khải nói.

Đoạn anh lại quay sang nói với Yumi: “Đây...đây chính là bố cô. Ông ta là Fujima Yoshi, bố ruột của cô!”

“Ra là ông sao...Tên khốn kiếp...” Yumi hét lớn

“Tôi.tôi..” -người đàn ông quỳ sụp xuống trước ánh mắt của mọi người.

“Ông đã bỏ rơi mẹ tôi. Ông đã đánh đập mẹ tôi, đã giết mẹ tôi. Ông là đồ cầm thú..”

Người đàn ông chỉ biết cúi đầu im lặng, đôi mắt mọng nước.

“Người đàn bà đó là gì, là ai, sao ông nỡ đi theo ả ta và đẩy tôi vào bước đường cùng? Tôi đã đợi chờ ông tới đón trong vô vọng. Suốt bao nhiêu năm, tôi đã sống vật vờ ở trung tâm bảo trợ đó. Tôi đã thề rằng, mối thù của mẹ, tôi sẽ trả bằng được. Nợ máu phải trả bằng máu!”

“Con hãy dừng lại đi, Yuko...” Người đàn ông khấn nài.

Yumi cười lên một cách man rợ. “Vậy lúc mẹ con tôi cầu xin ông dừng lại, ông có làm điều đó dù chỉ 1 lần không?” Mắt cô ta hằn lên những tia máu.

Người đàn ông cọ xát hai tay vào nhau. “Bố xin lỗi...bố thực sự xin lỗi con Yuko..Bố đã sai rồi, bố biết sai rồi. Là do bố hết, con hãy dừng lại đi. Có gì thì hãy trút lên bố, đừng hại những người vô tội nữa...”

Yumi lặng thinh một lúc. Nước mắt cô ứa ra chảy ròng ròng trên gương mặt trắng bệch.

“Họ không vô tội, họ là những tên tội đồ khốn kiếp giống như ông!” Yumi gầm gừ.

“Bố xin con, bố xin lỗi con nhưng hãy tha cho con bé. Cả đời này con nguyên rửa bố cũng được...”

Nước mắt Yumi càng tuôn ra nhiều hơn. Thấy cô ta bắt đầu lung lay, đội cảnh sát đặc nhiệm gần xáp lại gần để bắt cô ta xuống.

Anh Khải lên tiếng: “Đúng đó Yumi, con bé không có tội. Bệnh tình của nó đang tiến triển rất tốt. Nó cũng rất mong muốn được gặp bố. Em không thấy con bé rất giống em sao? Em và nó cũng từng rất thân thiết mà, Yumi? Nó từng vẽ rất nhiều tranh tặng em, em vẫn còn giữ mà. Em không nỡ làm như thế, phải không Yumi?...”

Gió thốc lên và từng hạt mưa bắt đầu rơi xuống. Yumi chắc nỡ gì cả, lồng ngực cô ta phập phồng trong tiếng khóc.

Bất chợt Yumi thả đứa trẻ ra đằng sau rồi gieo mình xuống con sông.

Những vị cảnh sát túm ngay lấy cô bé con lại. Anh Khải chẳng nghĩ chẳng rằng cởi vớ áo khoác lao xuống dòng sông. Theo ngay sau anh là hai cảnh sát đặc nhiệm khác nữa.

10 phút sau, Yumi được đưa vào bờ. Thực hiện vài động tác sơ cứu, Yumi cũng tỉnh lại.

Người đầu tiên cô ta thấy là anh Khải. Cô ta cười: “Sao không để tôi chết đi? Cứu tôi làm gì?...”

“Còn nhiều người đợi lời giải thích của em.” Anh Khải nói.

Yumi bị áp giải đi trong ánh mắt tò mò của người dân. Đám đông tản mát dần. Như vậy là hung thủ gây ra những vụ án kinh hoàng ở thành phố Tokyo đã bị bắt. Người đàn ông là bố của Yumi cũng đã bị đưa đi để lấy lời khai cho vụ án giết người cách đây gần 20 năm. Vụ án đã khép lại, cũng hết hạn truy tố từ lâu.

Hóa ra cách đây 2 ngày, anh Khải đã truy tìm ra tung tích của người đàn ông nghi là bố của Yumi. Phải khó khăn lắm anh mới lần ra được dấu vết của ông ta. Sau khi vụ tai nạn xảy ra, ông ta đã làm cách nào xoay sở được thẻ căn cước dưới 1 cái tên giả và ra nước ngoài cùng ả nhân tình cùng số tiền thừa kế ông ta có được. Chẳng biết được bao nhiêu lâu nhưng sau đó 10 năm, ông ta trở về tay trắng, sống ẩn dật ở một vùng quê xa Tokyo.

Anh biết rằng mình phải gỡ được nút thắt trong lòng Yumi thì mới có thể cảm hóa được cô. Vậy là anh tức tốc đặt vé máy bay để đi tìm ông ta.

Ông ta khi biết có người tìm mình đã định lẩn trốn rất nhanh nhưng anh Khải đã bắt kịp ông ta ở ga tàu.

Anh Khải dùng mọi cách kể cả đe dọa và thuyết phục đủ lời, ông ta cũng chẳng chịu hé răng. Điều cấp bách nhất bây giờ là cần phải thu phục Yumi, cô con gái của ông ta, nay đã mang nỗi thù hận trong lòng mà trở thành một kẻ cuồng sát.

Khi nghe đến điều đó, ông ta mới gục khóc. Ông ta nói rằng điều hối hận nhất trên đời là ruồng bỏ người vợ và con gái của mình. Ông đã bị đồng tiền làm cho mờ mắt. Giờ đây con gái ông trở thành như vậy là do lỗi của ông. Ông ta sẽ làm mọi cách trong khả năng của mình để 1 phần bù đắp đi sự giằng xé trong tâm can.

Sau một ngụm trà, ông ta kể lại cho anh Khải nghe tất cả mọi chuyện xảy ra đêm đó. Từ lúc ả nhân tình đã nhẫn tâm sát hại người vợ trẻ của ông như thế nào. Từ ngày đó, cuộc sống của ông không khi nào yên. Cứ đêm xuống là hình ảnh của vụ án đó lại hiện về trong tâm trí ông. Ông sống cùng ả nhân tình kia cũng không hề hạnh phúc. Những nỗi ám ảnh trong đầu khiến ông ta sa đà vào rượu chè và cờ bạc. Ông ta đã đốt gần hết tài sản của mình vào những sòng bạc ở Macau. Khi hết tiền thì cũng là lúc ả nhân tình của ông đá ông ra đường như một con chó ghẻ để đi theo một gã đàn ông khác. Lúc này ông mới thấm thía ý nghĩa của gia đình, nhưng tất cả đã quá muộn.

Dùng số tiền ít ỏi còn sót lại, ông trở về Nhật Bản, sống vật vờ qua ngày với nỗi ám ảnh chẳng thể nào yên. Đã nhiều lần ông muốn tới thăm mộ của người vợ cũ nhưng cứ đến gần lại thôi. Ông ta thậm chí còn không dám đối diện với bia mộ người vợ đã chết của mình, chỉ sợ cô sống dậy mà bóp cổ ông.

Suốt những năm qua, ông cũng nỗ lực đi tìm con gái. Tuy nhiên trung tâm bảo trợ xã hội không tiết lộ bất kỳ một thông tin gì cho ông. Ông không dám nhận mình là cha ruột đứa bé vì sợ họ sẽ tra ra tung tích của vụ án cũ. Ông chỉ biết là cô con gái của ông đã được một gia đình nào đó nhận nuôi. Ông cầu mong cho nó có một gia đình hạnh phúc và có một cuộc đời riêng của mình, đừng sống bất hạnh như những ngày tháng ở cùng với ông. Ông cũng thử tìm cái tên Yuko Yoshi nhưng không một ai có vẻ giống con gái của ông cả. Chắc chắn cô bé đã ruồng bỏ cái tên mà người cha đồn mặt này tặng cho cô rồi.

Tuy nhiên khi nghe anh Khải nói rằng cô con gái của mình trở nên như vậy, ông đau đớn không kể xiết. Niềm hi vọng, chút an ủi cuối cùng trong lòng ông vụt tắt, cảm giác tội lỗi càng giằng xé tâm can. Ông đành theo anh Khải tới Kyoto để gặp con gái trước khi mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa.

Tokyo chào đón Yumi trong một chiếc xe áp giải vào một ngày nắng, thành phố trở nên yên bình như trước.

25. Chương 25: Trôi Xa

Khi Yumi vừa được áp giải xuống xe, hàng trăm phóng viên vây kín đặc mong chụp được một tấm ảnh của kẻ giết người hàng loạt mang danh cảnh sát. Vụ án này đã gây một cú sốc lớn cho dư luận. Hàng trăm người lên án và đề nghị Bộ trưởng An ninh thanh lọc lại toàn bộ đội ngũ cảnh sát trên khắp đất nước.

Từ lúc bị bắt, Yumi chẳng nói một câu nào, đôi mắt vô hồn mở chăm chăm. Khi vừa bước xuống xe, cô ta kéo sụp chiếc mũ, được hai người cảnh sát dẫn đi, lách qua đám đông đang siết dần lại. Vừa bước qua tấm cửa kính, thoát khỏi đám đông thì bất chợt một bóng dáng lao đến, đâm một cú thật mạnh vào mặt của Yumi, khiến cô ta ngã nhào xuống. 2 viên cảnh sát hai bên không phản ứng kịp. Những người gần đó mới chạy lại giữ thanh niên đó lại.

Đó chính là Minh.

Cậu gào lên: “Sao cô lại làm như thế? Tại sao?? Tại sao cô làm thế với Hà?”

Yumi chỉ mỉm cười không đáp. Cô ta bị lôi đi thẳng.

Minh bị trấn áp ở đó cho tới khi anh Khải tới. Anh khuyên Minh mau về nhà. Mọi việc sẽ có pháp luật giải quyết, giờ Minh đã hết nhiệm vụ ở đây.

Vụ án của Yumi được chuyển sang đơn vị khác thụ lý bởi Tổ điều tra số 1 chính là đồng nghiệp của Yumi dạo trước. Tất cả những người đã từng có liên quan hay tiếp xúc với Yumi đều không được chịu trách nhiệm về vụ án này nữa.

Ngày hôm sau, anh Khải mới tới phòng giam giữ ông đội trưởng cũ. Ông ta đã bị cách ly sang một phòng riêng, được trông chừng 24/24 giờ. Sau khi tin con bé được đưa trở về bệnh viện an toàn, ông ta mới bình tĩnh lại, chỉ ngồi im trong phòng giam, chẳng nói câu gì.

Ông ta được đưa tới để gặp anh Khải trong chốc lát.

“Con bé...con bé an toàn rồi chứ?...” Ông ta ngập ngừng nói bằng giọng khàn khàn.

“Con bé an toàn rồi. Chúng tôi đã cắt cử người tới canh gác...Tôi xin lỗi vì đã để con bé xảy ra chuyện...”

“Tôi biết mà. Tôi biết là cô ta sẽ làm thế với con bé...Tôi biết là cô ta sẽ về Kyoto...”

“Ngay từ đầu ông đã biết là cô ta rồi ư?” Anh Khải cau mày tức giận.

“Không...Đương nhiên là không. Nếu biết liệu tôi có để cô ta lừa tôi một cú ngoạn mục như thế này không? Hahaa...”

Anh Khải đâm mạnh vào tấm kính ngăn, nói bằng giọng bực tức: “Vậy từ khi nào?”

“Từ cái hôm tôi bị các người bắt đó thôi. Tôi cũng vô cùng ngạc nhiên vì tự nhiên mũi dùi lại hướng vào mình. Sáng hôm ấy trước khi đến họp, tôi đã nhận được tin nhắn từ cô ta từ trong bệnh viện. Cô ta nói rằng sẽ chăm nom đứa trẻ cẩn thận. Tôi chẳng hiểu gì. Hóa ra là...Cô ta đã gài tôi...”

“Vậy cô ta với ông có quan hệ gì vậy?”

“Tôi...tôi...Cô ta là nhân tình của tôi...” Ông đội trưởng cúi đầu ra chiều nhục nhã lắm.

“Nhân...nhân tình ư?”

“Đương nhiên...nhưng không phải là mẹ đứa trẻ đâu. Tôi với cô ta bắt đầu một khoảng thời gian sau khi cô ta chuyển tới đây. Cô ta tấn công tôi trước nhé. Đối với một người đàn ông mắc kẹt với một người vợ không được bình thường...Tôi đã không kiểm chế được. Đương nhiên là chúng tôi không để ai biết rồi. Tôi cũng nhục mặt lắm khi nói ra những điều này....”

Bảo sao khi nhìn thấy Yumi, mắt ông ta cứ sáng lên rồi suốt ngày đơ đả. Anh Khải cũng không thể ngờ có chuyện như thế xảy ra trong chính văn phòng của mình.

“Tất cả những thứ đồ màu đỏ đó...Là cô ta mua tặng tôi. Tôi không dám mang về nhà, vì vợ tôi biết tôi không có thói quen sắm sửa...nên để hết ở công ty. Cô ta suốt ngày nói với tôi là màu đỏ sẽ mang lại vận hạn may mắn cho tôi...Còn chiếc móc khóa, chắc chắn cô ta đã để nó vào lúc nào đó chúng tôi ở cùng với nhau...Hoặc đơn giản là cô ta chỉ cần bỏ nó vào lúc ở văn phòng luôn...”

“Vậy là Yumi cũng ở gần khu nhà ông ư?”

“Đúng thế đấy...Cô ta chọn size giày giống tôi, cũng đi qua công trường ở gần nhà tôi. Hình dáng hung thủ được cô ta xây dựng cũng na ná như tôi. Nói chung là, ngay từ đầu tôi đã là con tốt thí của cô ta, vậy mà, tôi không hề biết....” Ông ta cười nhạt

“Loại đàn ông đồn mặt như ông, có bị thế cũng chẳng có gì là oan.” Anh Khải nói cay độc. ” Ông không nói ra là bởi vì sợ cô ta làm gì con ông ư?”

“Đúng thế,...sai lầm lớn nhất của tôi là...dẫn cô ta đến chơi với con bé. Con bé không được gần mẹ nên tôi nghĩ đưa cô ta đến chơi cùng sẽ làm con bé vui hơn. Dù sao cô ta cũng rất giỏi chơi với trẻ con, con gái tôi đã quần cô ta rất nhanh. Ấy thế mà...Khi nhận được tin nhắn và đến khi bị bắt, tôi đã tự biết rằng tôi không thể nói ra cho đến khi nào con bé được an toàn...Cô ta gian manh khủng khiếp...Cô ta sẵn sàng dẹp bỏ tất cả mọi thứ ngáng đường cô ta”

Ngày tháng trôi qua, cuối cùng phiên tòa xét xử cũng đã diễn ra. Yumi khai nhận tất cả tội lỗi và chờ đợi cái chết sau cùng. Cô ta không còn lưu luyến gì cả.

Ông đội trưởng cũng được giải tới và lấy lời khai làm dẫn chứng. Yumi cũng khẳng định ông ta chỉ bị mình gài bẫy chứ không liên quan tới vụ án này. Tuy nhiên từ sau khi mọi chuyện vỡ lở ra, ông ta cũng sẽ bị buộc ra khỏi ngành, không những thế, hình ảnh của một người đàn ông yêu vợ hết mực của ông ta trong mắt mọi người cũng không còn nữa. Cái giá phải trả cho một người đàn ông phụ bạc quả thực quá đắt.

Ở vụ án thứ nhất, Yumi khai nhận rằng cô ta đã từng gặp mặt và trò chuyện với người phụ nữ này khá nhiều và cũng là khách quen của cửa hàng cô ta. Hình ảnh cô ta cầm chiếc ô nhỏ màu đỏ ra khỏi cửa hàng lên xe với tình nhân ở gần đây đã lọt vào mắt của Yumi sau một lần cô đi mua quần áo về. Yumi cũng biết cả anh chồng của cô chủ cửa hàng, một người đàn ông chịu thương chịu khó...Vậy mà người vợ lại như thế...Cô ta căm ghét những người phụ nữ như vậy. Ngày hôm ấy cô ta hẹn bà vợ lên sân thượng với lí do cần cho bà ta xem một thứ. Bà ta cả tin lên ngay. Sau đó Yumi uy hiếp bà ta và đẩy bà ta xuống từ sân thượng, không quên móc chiếc điện thoại của bà ta ra, nhấn một tin nhắn cho ông chồng. Trước khi bay vào không trung, bà ta còn cố nắm lấy chiếc dây phơi quần áo ở bên cạnh khiến nó đứt tung ra...Yumi ném chiếc ô đỏ của bà ta xuống sân rồi đi về. Thủ thuật tạo phòng kín rất đơn giản, như Minh đã từng nói. Dòng kí hiệu ám ảnh trong đầu cô ta trong suốt những năm qua được khắc dưới sân chung cư từ trước

Ở vụ án thứ hai, Yumi đọc được tin nhắn của cô nhân viên ngân hàng trong một lần ngồi chờ giao dịch. Cô ta vội vã đi lấy giấy tờ mà để quên điện thoại trên bàn. Trên màn hình hiện lên tin nhắn của hai người đàn ông. Thế là quá đủ cho Yumi rồi. Cô ta đã theo dõi người phụ nữ một thời gian trước khi ra tay sát hại cô ta. Dùng điện thoại nặc danh dụ cô ta tới ga tàu, Yumi bắt cô ta phải đứng quá chiếc vạch vàng, nếu không sẽ để lộ cho cả thế giới biết bí mật của cô ta. Mặc cho lời cô ta van xin, Yumi vẫn lạnh lùng đẩy cô ta xuống trước con tàu đang âm ỉ lao tới....

Ở vụ án thứ ba, mọi tình tiết đều như công tố viên đưa ra, cô ta không còn gì để nói thêm.

Minh cũng có mặt ở phiên tòa ấy. Điều cậu vẫn còn đau đầu trong lòng là tại sao cô ta lại nỡ lòng xuống tay với Hà. Mà cũng đúng thôi, cô ta đâu còn phải là con người nữa. Con người không ai làm như vậy cả.

Ở vụ án thứ 4, Yumi đã nhờ Hà đến mua hộ cô ta chút đồ giảm giá ở khu Ginza này. Bố mẹ nuôi của cô ta khá giả cộng thêm tiền lương của Yumi quá đủ để cô ta thuê thám tử tư hay bỏ tiền ra mua vài bộ đồ đắt đỏ ở đây. Hà cả tin nên đã nhận lời vì dù sao cô bé cũng không có lịch học ngày hôm ấy. Yumi hẹn Hà ở tầng hầm của tòa trung tâm thương mại vào đúng một giờ cố định vì cô ta nói với Hà rằng chỉ có thể tranh thủ ra khỏi vị trí làm việc vào lúc đó. Khi được công tố viên hỏi tại sao lại ra tay sát hại cô bé từng thân thiết với mình, Yumi cười nhạt: “Ai bảo con bé nhìn thấy chiếc găng tay màu đen rơi ra từ túi xách của tôi chứ? Đừng trách tôi, hãy trách nó không may mắn...”

Thái độ cùng câu trả lời của Yumi làm cả khán phòng rộ lên những lời thét phẫn nộ. Hóa ra Hà bị diệt khẩu bởi Yumi lỡ đánh rơi chiếc găng tay dính máu xuống trước mặt Hà. Lo sợ Hà sẽ nói với Minh, Minh là em của anh Khải, Yumi bèn quyết định giết luôn cô bé. Có lẽ cho tới lúc chết, Hà cũng vẫn chưa biết được lí do cái chết của mình. Hà đã cố gắng về báo mộng với Minh. Hình ảnh cô bé đi giày cao gót cao dần lên ám chỉ việc Yumi đã đi giày cao gót để dọn chiều cao của mình lên...Minh âm thầm nghĩ trong chửa xót...Quả thực nếu không có những giấc mơ về Hà, Minh cũng chẳng thể nào đoán được.

Vụ án thứ 5 Yumi đã định dừng lại nhưng thật không may cho cô ta khi bị Minh phát giác ra. Khi nhắc tới khi mình bị bắt, Yumi trợn mắt lên ra chiều cay cú lắm. Cô ta quay người, chỉ phất tay về phía Minh: “Là mày là do mày. Vì đâu mà mày biết được?” Cô ta gần lên khiến hai người cảnh sát ngồi cạnh phải ghì cô ta xuống. “Tao...tao đã giết mày rồi mà mày lại không chết...”

Cả khán phòng ồ lên, anh Khải đứng bật dậy. Cô ta cười khi khi trên ghế. Minh lặng người đi. Hóa ra...hóa ra cô ta chính là người lái chiếc xe gây ra tai nạn cho Minh. Thảo nào từ bấy đến giờ, chiếc xe mất tích không một dấu vết. Cảnh sát cũng không thể lần ra được tung tích của tên tài xế.

Vị thẩm phán gõ chiếc búa nhỏ xuống đề nghị mọi người giữ trật tự. Ở giây phút chẳng còn gì để mất này, cô ta khai nhận tất cả tội lỗi của mình không chút kinh sợ. Yumi được anh Khải vô tình tiết lộ rằng Minh đã khám phá ra bí mật của màu đỏ. Từ đó cô ta nảy ra ý định giết Minh bịt đầu mối giống như đã làm với Hà. Ai ngờ rằng một tai nạn tưởng chừng như vô tình lại là hữu ý. Thật may mắn là Minh đã sống sót, sống sót để đi tới sự thật cuối cùng này. Những chấn thương còn lại của vụ tai nạn vẫn còn, đôi chân Minh luôn đau nhức, mỗi khi thời tiết thay đổi, Minh lại phải đối mặt với những cơn đau đầu không ngớt.

Phiên tòa kết thúc với mức án cao nhất dành cho Yumi. Đây là mức án thỏa đáng dành cho cô ta, nhiều người còn xem đó là điều quá nhẹ nhàng cho một kẻ giết người không ghê tay. Đứng xa xa, lẫn trong đám đông là hình dáng bần thần của một người đàn ông trung niên khắc khổ, ánh mắt cụp xuống đầy đau khổ và tội lỗi. Ông ta nhìn theo bóng dáng của Yumi được áp giải vào xe dẫn độ. Đó chính là bố Yumi, bất lực nhìn con gái đi vào những bước đường cuối cùng của cuộc đời.

Minh đi lang thang tới sân ga để trở về căn phòng trọ cũ. Tất cả đã kết thúc. Minh có vui mừng nhưng hầu hết những cảm xúc còn lại chỉ là sự trống rỗng. Ngồi trên tàu, Minh nhìn ra xa xăm. Đường như những kí ức vui vẻ thời cấp ba đã trôi xa lắm rồi. Chắc giờ này Hà và Nam đã được đoàn tụ bên nhau. Khi nào có dịp...Minh chắc chắn sẽ về thăm hai đứa....

Xuống ga tàu, Minh bước chậm rãi về con đường quen thuộc. Những cơn đau đầu vằng vặc làm Minh cảm thấy buồn nôn. Đi qua một con hẻm nhỏ, hình ảnh một vài đứa trẻ con từ viện mồ côi gần đấy đang chơi đùa với nhau đập vào mắt Minh. Trong người cậu, một dòng suy nghĩ dấy lên...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-huyet>